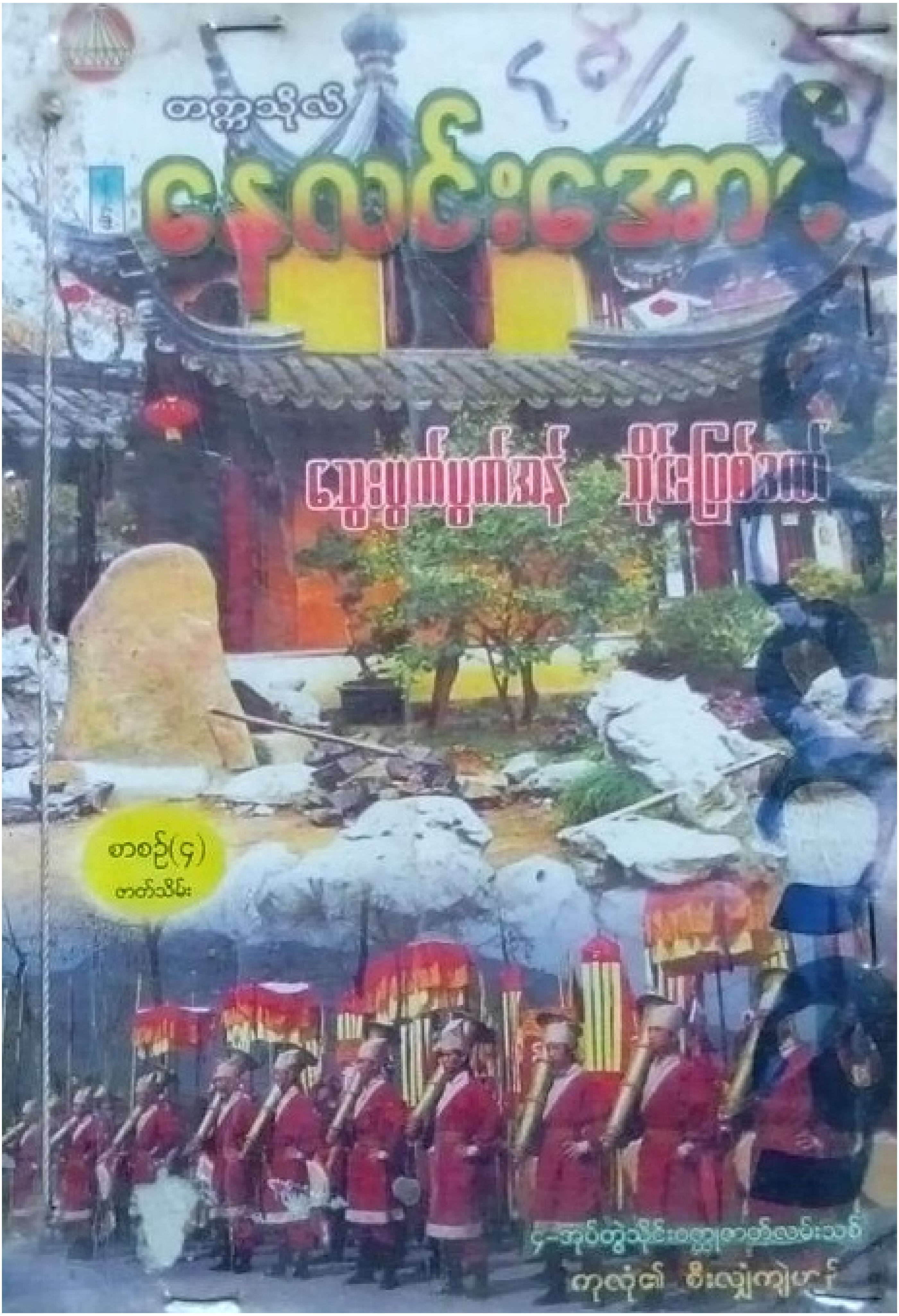
တက္ကသိုလ်
နေလင်းအောင်
စာစဉ်(၄)
၄-အုပ်တွဲသိုင်းဝတ္ထုဇာတ်လမ်းသစ်

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သွေးပွက်ပွက်အနန္တသိုင်းပြစ်ဒဏ်

စာစဉ်(၄) - ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

အခန်း (၄၀)

လျှို့ဝှက်သောသမားတော်ကြီး

လုစုရှင်းသည် သူ၏ဓားအား ကောက်ယူသိမ်းဆည်းပြီး ထွက်ခွာသွားပေပြီ။

ကောင်းလီက သူ၏နောက်ကျောအား စိုက်ကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေစဉ် နံဘေးသို့ လူတစ်ယောက် လာရပ်သည်။

ရွှေခြသေ့ရုပ်တုအား သိမ်းဆည်းပြီး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော လင်းယုန်ဖြစ်၏။

လင်းယုန်က လုစုရှင်း၏နောက်ကျောအား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ခေါင်းဆောင်ကြီး… ဒီလူက သွေးဘီလူးနဲ့ ကျုပ်တို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ဖြစ်အောင် တမင်လုပ်နေခဲ့တာ… ခေါင်းဆောင်ကြီး ဘာကြောင့် သူ့ကို ဆက်ပြီးလက်ခံထားရတာလဲ… "

မည်သည့် မိုးကြိုးဓားအဖွဲ့ဝင်မဆို အကြောင်းစုံသိလျှင် ဤသို့သာ မှတ်ထင်ကြပေလိမ့်မည်။

ကောင်းလီက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်၏။

"သူ့ကို အသုံးချစရာ ရှိနေသေးလို့ပါကွ… မင်းတို့ ဆန္ဒမစောကြပါနဲ့… "

"လင်းယုန်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘယ်လို အသုံးချမှာလဲ… သူက ဘာအသုံးဝင်မှာလဲ… "

ကောင်းလီက လင်းယုန်အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း… အခု ကျုပ်တို့မှာ ရွှေခြသေ့ရုပ်တု ရထားပေမဲ့ သွေးဘီလူးနဲ့ ဖန်ယင်းမေတို့ ရှိနေသရွေ့တော့ ရွှေခြသေ့ ဂိုဏ်းဝင်တွေကို ထိန်းချုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး… "

လင်းယုန်က ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်… ကျုပ်တို့နဲ့ သွေးဘီလူးတို့ယှဉ်ရင် ရွှေခြသေ့ ဂိုဏ်းဝင်တွေက သွေးဘီလူးတို့ကိုပဲ လက်ခံမှာ သေချာတယ်… အခု ဆိုရင် အဖွဲ့(၅)ခုလောက်က သွေးဘီလူးကို သစ္စာခံထားကြပြီ… သူတို့နဲ့ ရွှေခြသေ့အဖွဲ့ဝင်တွေ ပိုနီးကပ်တာလည်း အကြောင်းတစ်ချက်ပဲ… "

ကောင်းလီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

"ဟုတ်တယ်… ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က သွေးဘီလူးနဲ့ ဖန်ယင်းမေတို့ကို ရှင်းပစ်ရလိမ့်မယ်… "

လင်းယုန်၏မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်တစ်ချက် ဝင်းလက်သွားသည်။

"ကျုပ် နားလည်ပြီ… "

ကောင်းလီက လင်းယုန်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာကို နားလည်တာလဲ… "

လင်းယုန်က ပြုံးလိုက်၏။

"ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပေယံ့စိမ်းနဲ့ ဖန်ယင်းမေတို့ကို ထိပ်တိုက်တွေ့စေမယ်… ဒီလိုဆို ကျုပ်တို့က သွေးဘီလူးတစ်ယောက်တည်းကို ဝိုင်း တိုက်ကြမယ်… အဲ့ဒီလို မဟုတ်ဘူးလား… "

ကောင်းလီက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ဒါ နည်းလမ်းကောင်း မဟုတ်ဘူး… ကျုပ်တို့က သူတို့ကို သတ်ပစ်လိုက်ရင် သူ့လက်အောက် ရောက်နေတဲ့ ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းသားတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်မှာပေါ့… ကျုပ်လိုချင်တာက ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းသားတွေက ကျုပ်ရဲ့သြဇာကို နာခံစေချင်တာပဲ… "

လင်းယုန်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

ဒါဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ… ဘယ်လို စီစဉ်မှာလဲ… "

ကောင်းလီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

"ပထမဆုံး သွေးဘီလူးရဲ့ သြဇာလွှမ်းမိုးမှု ပျက်ပြားသွားအောင် လုပ်ရမယ်… သူ့သြဇာကျဆင်းစေမဲ့ ဘယ်အလုပ်မဆို လုပ်ရမယ်… "

လင်းယုန်က ကောင်းလီကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

"လွယ်ပုံမလား… "

ကောင်းလီက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

"အခြေအနေကို အသုံးချတတ်မယ်ဆိုရင်တော့ လွယ်ပါတယ်... "

လင်းယုန်က စိတ်ဝင်တစားဖြင့် နားစိုက်ထောင်နေ၏။

ကောင်းလီက စကားဆက်လိုက်သည်။

"သွေးဘီလူးနဲ့ဖန်ယင်းမေတို့ဟာ နဂါးမယ်အပေါ် အကောက်ကြံခဲ့တာကို သိုင်းလောကသားတိုင်း သိနေကြတယ်... သူတို့ဟာ ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းသားတွေအပေါ်မှာလည်း သစ္စာမဲ့ပြီး ရက်စက်မှာပဲဆိုတာကို သိသာအောင် ဖန်တီးပေးရမယ်... လူတိုင်းက သူတို့ကို သံသယမျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေစေရမယ်... "

လင်းယုန်၏မျက်ခုံးအစုံမှာ အောက်သို့နိမ့်ဆင်းသွား၏။

"ဘယ်လို ဖန်တီးပေးရမှာလဲ... "

"အခြေအနေအရပေါ့... အခု သူ့သမီးအရင်းကိုတောင် ပစ်ပယ်ခဲ့တာကို ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းဝင်တွေသိအောင် လုပ်ရမယ်... ဒီအကြောင်းနဲ့ နဂါးမယ်အပေါ် ယုတ်မာခဲ့တာတွေကို သိနေတဲ့အတွက် သူတို့ကြားမှာ နည်းနည်းဝင်ရှုပ်ပေးလိုက်တာနဲ့... သွေးဘီလူးရဲ့ဩဇာဟာ မီးပုံထဲကစက္ကူလို ပျောက်ကွယ်သွားရမှာပေါ့... "

လင်းယုန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ဟုတ်ပြီ... အဲဒီကိစ္စတွေ ထုတ်ဖော်သက်သေထူတဲ့နေရာမှာ ပေ့ယွဲ့စိမ်းကို အသုံးချချင်တာ မဟုတ်လား... ဒီနေရာမှာ ပေ့ယွဲ့စိမ်းကတော့ သားကောင်ပဲ... "

ကောင်းလီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... ဒီနည်းလမ်းက ပေ့ယွဲ့စိမ်းကို ပြန်ပြီး သွေးဘီလူးနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်စေမဲ့ နည်းလမ်းပဲ... အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်တို့က ဝင်သွားရင် အားလုံးက ပေ့ယွဲ့စိမ်းဘက်က ကူညီပေးတယ်လို့ပဲ မြင်ကြမယ်... ဒီတော့ လက်အောက်ငယ်သားအပေါ် ဂရုစိုက်တဲ့အပြင် ရွှေခြသေ့ရုပ်တုလည်း ရထားတဲ့ ကျုပ်ကို ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းဝင်တွေက လိုလိုလားလားနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် လက်ခံလာကြမှာ သေချာပါတယ်လေ... "

လင်းယုန်က အားပါးတရ ပြုံးလိုက်သည်။ သူက အားပါးတရ ပြောသည်။

"မထင်မှတ်ဘဲ ပေ့ယွဲ့စိမ်းက အတော်အသုံးဝင်နေတာပဲကိုး... ခေါင်းဆောင်ကြီး တကယ်တော်တာပဲ... ကျုပ် လေးစားပါတယ်ဗျာ... "

ကောင်းလီက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ရမယ်... အောင်မြင်မှာ သေချာပါတယ်လေ... "

လင်းယုန်က မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ကောင်းလီကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာကြောင့် ဒီလောက်အသေအချာ ပြောနိုင်ရတာလဲ"

ကောင်းလီက လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။

"နိုင်ကွက်သုံးခုကြောင့်ပါ... သွေးဘီလူးကို ခေါင်းမဖော်နိုင်

နိုင်ကွက်သုံးခုရှိနေတယ်… ”

အောင် အပြတ်နိမ်နင်းနိုင်မယ့် နိုင်ကွက်သုံးခုရှိနေတယ်… ”

လင်းယုန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“အင်း… ကျုပ်က အစ်ကိုကြီးကြူးလွေလို ဉာဏ်မကောင်းဘူး… ခေါင်းဆောင်ကြီးပြောတဲ့ နိုင်ကွက်သုံးခုကို မမှန်းဆနိုင်ပါတဲ့အတွက် ခေါင်းဆောင်ကြီးပဲ ပြောပြပါလား… ”

ကောင်းလီက အားပါးတရပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်… ကျုပ်ကလည်း ပြောပြချင်နေတာပါ… ”

လင်းယုန်က အနည်းငယ်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်… ပြောပါ… ပထမနိုင်ကွက်က ဘာလဲ… ”

ကောင်းလီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

“ပေ့ယဲ့စိမ်းလေ… ”

လင်းယုန်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။

“ဒုတိယနိုင်ကွက်ကကော… ”

ကောင်းလီက လင်းယုန်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ရွှေခြသေ့ရုပ်တုပေါ့… ”

လင်းယုန်က ပြုံးရင်း ကောင်းလီကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်

“တတိယနိုင်ကွက်က ဘာလဲ… ”

ကောင်းလီက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှမ်းရှမ်း… ”

လင်းယုန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီသုံးခုကို… သြော်… ဒါနဲ့… ရှမ်းရှမ်းကို အစ်ကိုကြီးကြူးလွေက အကျဉ်းခန်းထဲ သွားထည့်တာ… ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြာနေရတာလဲ… ဘာများဖြစ်နေလို့ပါလိမ့်… ”

ကောင်းလီက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့… ရှမ်းရှမ်းလောက်တော့ ကြူးလွေ ကောင်းကောင်းထိန်းနိုင်ပါတယ်… ကဲ… လင်းယုန် မင်းကို တာဝန်တစ်ခု ပေးရဦးမယ်… ”

လင်းယုန်က မျက်ခုံးပင့်လိုက်သည်။

“ဘာတာဝန်လဲ… ပြောပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး… ”

“တောအုပ်ထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေကြတဲ့ သွေးဘီလူးရဲ့လူတွေကို ရှင်းပစ်ဖို့ပါ… ”

လင်းယုန်က ပြုံးလိုက်၏။

“သူတို့တွေအတွက် ဘာအလုပ်ရှုပ်စရာလိုလို့လဲ… ပုံမှန်လမ်းအတိုင်းကသာ မလာရင် သူတို့တွေ ထောင်ချောက်အောက်မှာ အသက်ပျောက်သွားကြမှာပဲလေ… ”

ကောင်းလီက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်… ဒါပေမဲ့… ပုံမှန်လမ်းအတိုင်း လာတဲ့လူမရှိဘူးလို့လည်း မပြောနိုင်ဘူးလေ… ဒါကြောင့် အားလုံးကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ကြပြီး ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ထမ်းဆောင်ကြပါ… ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေကျေပွန်ပွန် ထမ်းဆောင်ခြင်းဟာ မိုးကြိုးဓားအဖွဲ့အပေါ် သစ္စာရှိခြင်းပဲ… ”

လင်းယုန်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။

"နားလည်ပါပြီ... ခေါင်းဆောင်ကြီး... ရထားတဲ့ဒဏ်ရာက သေးတယ်ဆိုပေမယ့် မပေါ့ဆပါနဲ့... သမားတော်ကြီးယုကို ပေ့ယဲ့စိမ်း ရှိတဲ့ လိုဏ်ဂူကို ပင့်ဆောင်ထားပြီးပါပြီ... ခေါင်းဆောင်ကြီး သွားလိုက်ပါ... "

"ကျုပ် သိတယ်... ကဲ... ကျုပ် သွားမယ်... အဖွဲ့သားတွေကို မင်းကြည့်ပြီး တာဝန်ခွဲပေးလိုက်ပါ... "

လင်းယုန်က လက်နှစ်ဘက်ယှက်၍ ကောင်းလီအား ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

"စိတ်ချပါ... ခေါင်းဆောင်ကြီး... ဖြည်းဖြည်းသွားပါ... "

ကောင်းလီက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

မိုးကြိုးတားအဖွဲ့ဝင်များက သူ့အား ဒူးထောက်အရိုအသေပေး လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ကောင်းလီနှင့် လင်းယုန်တို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ်...

လုစုရှင်းမှာ သမားတော်ကြီးယု၏ ဆေးကုသမှုကို ခံယူနေရသည်။

သမားတော်ကြီးယုမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး ဉပဓိရုပ်တည်ကြည်ခန့်ညားသူ ဖြစ်၏။

သူသည် ပိတ်ဖြူတစ်စဖြင့် လုစုရှင်း၏ဒဏ်ရာအား စည်းနှောင်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

စူးရှတောက်ပသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့အား အကဲခတ်နေသော လုစုရှင်း၏မျက်နှာအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီဒဏ်ရာက ဘယ်လိုရလာတာလဲ... "

"ဖန်ယင်းမေရဲ့ ဓားချက်ကြောင့်ပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"မင်း... ညာတာ... ဒီဒဏ်ရာအနေအထားအရ မင်းကို တစ်ဘက်လူက ထိခိုက်အောင် လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်... "

လုစုရှင်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

"ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ... "

သမားတော်ကြီးယု၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

"ကျုပ် အထင်မမှားဘူးဆိုရင် ဒီဒဏ်ရာကို မင်းကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့တာပဲဖြစ်မယ်... "

လုစုရှင်းက အံ့ဩထိတ်လန့်မှုကြောင့် ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် သမားတော်ကြီးယုအား ငေးငိုင်ကြည့်နေမိသည်။

သမားတော်ကြီးယုက လုစုရှင်း၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း စကားဆက်လိုက်၏။

"မင်းက ဖန်ယင်းမေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပူးပေါင်းထားပြီမဟုတ်လား"

လုစုရှင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသည်။

"ခင်ဗျား... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ... "

ထိုမေးခွန်းကို သမားတော်ကြီးယုက မဖြေပါချေ။ သမားတော်ကြီးသည် အဖြေမပေးရုံမျှမက သူ့ကိုပင် ဦးနှောက်ချောက်စေခဲ့သည်။

သူက လုစုရှင်းကို ဆက်၍မေးခွန်းထုတ်သည်။

"မင်းက ကိုယ့်ဆရာကိုသတ်တဲ့လူနဲ့ ပူးပေါင်းနေတာကိုး... အတော်သစ္စာမဲ့တဲ့တပည့်ဆိုးပဲ... "

လုစုရှင်း၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

သူက ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်၏။

"မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်တို့က ဆရာမအပေါ် သစ္စာမဲ့တဲ့ တပည့်ဆိုး မဟုတ်ဘူး"

သမားတော်ကြီး၏မျက်လုံးအစုံမှာ အေးစက်ခက်ထန်ပြီး ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်သောအရိပ်အယောင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

သူက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"သစ္စာမဲ့တဲ့ တပည့်ဆိုးတွေ မဟုတ်ဘူး... ဟုတ်လား... ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ဟိုမိန်းမရိုင်းက ကျေးဇူးရှင်ကို ပြန်သတ်တာလဲ... မင်းကကော ဘာကြောင့် သူနဲ့ပူးပေါင်းရတာလဲ... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ပြန်သည်။

"ဆရာမကို အစ်မယင်းမေ သတ်တာမဟုတ်ဘူး... သွေးဘီလူးရဲ့လှည့်စားမှုကြောင့် အစ်မယင်းမေ ထောင်ချောက်ထဲရောက်ပြီး နာမည်ပျက်နေရတာပါ... ဒါကြောင့် သွေးဘီလူးကိုလုပ်ကြံဖို့

ကျုပ်က သူနဲ့ပူးပေါင်းစီစဉ်နေတာပေါ့... ကျုပ်တို့က ဆရာမအပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့တဲ့ တပည့်ဆိုးတွေ မဟုတ်ဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုမှာ တွေဝေသွားသည်။

သူက စူးရှခက်ထန်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် လုစုရှင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"နဂါးမယ်ကို သွေးဘီလူးသတ်တာကိုး... မင်း ရပ်တည်နေတဲ့ အနေအထားအရ မင်းစကားကို ငါ ယုံကြည်မပြီ... သွေးဘီလူးဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ် ဝင်မပါလို့ မရတော့ဘူး... "

သူ၏စကားသံမှာ အေးစက်ခက်ထန်နေ၏။

လုစုရှင်းက သမားတော်ကြီးယုအား အရောင်တောက်ပသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သမားတော်ကြီးယုထံ၌ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေလေပြီ။

"ကျွန်တော့်အထင် မမှားဘူးဆိုရင် ဘဘဟာ... "

သူ၏စကားမဆုံးမီ... ရုတ်တရက်...

"မင်းရဲ့ဒဏ်ရာက ဘာမှမဖြစ်စလောက်လေးပါ... နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆိုရင် လုံးဝပျောက်သွားစေရမယ်... ကျုပ် အာမခံတယ်... "

သမားတော်ကြီးယု၏ ကျယ်လောင်၍ လေးလံသောစကားသံအောက်၌ လုစုရှင်း၏စကားသံမှာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

လုစုရှင်းက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း သမားတော်ကြီးယုအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌...

ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ခြေသံတစ်သံသည် လုစုရှင်း၏ နား တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

ထို့ကြောင့်...

လုစုရှင်းမှာ ပါးစပ်အား တင်းကျပ်စွာပိတ်ပြီး သမားတော် ကြီးယုအား အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေ တော့သည်။

မကြာမီ...

ခြေသံရှင်သည် လိုဏ်ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုသူကား မည်သူနည်း။

ထိုခြေသံရှင်မှာ ဘယ်ဘက်ချိုင်းအောက်၌ ဒဏ်ရာအနည်း ငယ်ရထားသော မိုးကြိုးဓားကောင်းလီ ဖြစ်သည်။

လုစုရှင်းက ထိုင်ရာမှထ၍ သမားတော်ကြီးယုနှင့်အတူ ကောင်းလီအား ဂါရဝပြုလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဘက်ယှက်ပြီး ဦးညွတ် ဂါရဝပြုနေသူများမှာ တကယ်ရိုကျိုးဟန်ပေါ်နေသည်။ တကယ်တော့ ဤသို့ မဟုတ်ပေ... ။

ကောင်းလီက လက်ကာဟန့်တားလိုက်၏။

"နေကြပါ... နေသာသလို နေကြပါ... "

လုစုရှင်းက ပြုံးပြီးပြောလေ၏။

"ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့သမားတော်ဆီမှာ အတော်အစွမ်းထက် တဲ့ ဆေးဝါးကောင်းတွေ ရှိနေတာပဲ... ကျုပ် ဒဏ်ရာက လုံးဝမနာ ကျင်တော့ဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက ကောင်းလီ၏ဒဏ်ရာအား တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း ဒဏ်ရာရထားတာကိုး... လာပါ... ကျုပ် ဆေးထည့်ပေးမယ်... "

"ကောင်းပါပြီဗျာ... "

ကောင်းလီက ထိုသို့ပြောပြီး လိုဏ်ဂူအတွင်းရှိ ကျောက်တုံး တစ်တုံးပေါ်သို့ ထိုင်ချပြီး အပေါ်အင်္ကျီချွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သမားတော်ကြီးယု၏ ဆေးဝါးကုသမှုခံယူနေသည်။

လုစုရှင်းက အင်္ကျီပြန်လည်ဝတ်ဆင်ပြီး ဆေးမြစ်များကို လွယ်အိတ်ကြီးအတွင်းသို့ ပြန်လည်သိမ်းဆည်းနေသော သမားတော် ကြီးယုကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းလက်တောက်ပနေ၏။

ထိုစဉ် စကားသံတစ်သံ ပေါ်လာလေ၏။

"ခေါင်းဆောင်ကြီးကလည်း ဒီရောက်နေတာကိုး... "

ထိုစကားသံနှင့်အတူ လိုဏ်ဂူအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ထပ်မံဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

ရှမ်းရှမ်းအား အကျဉ်းခန်းအတွင်းသို့ သွားရောက်ထည့်သွင်း ရန် စေလွှတ်ထားသော ကြူးလွေ ဖြစ်သည်။

ကြူးလွေအား ကောင်းလီက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ကြူးလွေအား အပြစ်တင်သည့်လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ကြူးလွှေ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ... ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်ကြာနေရတာလဲ... "

ကြူးလွှေက ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်... သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး အစီရင်ခံလိုက်သည်။

"အင်း... ရှမ်းရှမ်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့အစွမ်းကလည်း မသေးဘူးဗျ... လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် သူက သတိရလာတယ်... ကျုပ်ကိုလုပ်ကြံတာ ကံကောင်းလို့မသေတာ ခေါင်းဆောင်ကြီး ခင်ဗျာ... "

သွေးကြောပိတ်သည့်ပညာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ရှမ်းရှမ်းမှာ အစွမ်းထက်မြက်ကြောင်း လုစုရှင်းကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ကောင်းလီမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

"အခု သူ လွတ်သွားပြီလား... "

ကြူးလွှေက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မလွတ်ပါဘူး... ကျုပ်လည်း ဒေါသတကြီးနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့မိတယ်... အခု သူ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်နဲ့ **အကျဉ်းခန်းထဲရောက်**နေပါပြီ... "

ကောင်းလီက စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

"ဟုး... တော်သေးတာပေါ့ကွာ... ဒါနဲ့... သူ့အတွက် အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရသလား... "

ကြူးလွှေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"စိုးရိမ်ရတယ်... ဒါကြောင့် သမားတော်ကြီးကို လာပင့်တာပါ... "

ကောင်းလီက အားတုံ့အားနာဟန်ဖြင့် သမားတော်ကြီးယုအား လှမ်း**ကြည့်လိုက်သည်**။

"သမားတော်ကြီးယု... သမားတော်ကြီး ပင်ပန်းရဦးမယ်"

သမားတော်ကြီးယုက လက်ကာပြလိုက်၏။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျုပ်က သမားတော်ပဲ... လူနာရရင် အပျင်းပြေတာပေါ့... ကဲ... ကြူးလွှေ... မင်း ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မှာလား... "

ကြူးလွှေက ကောင်းလီအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်းလီက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"ကြူးလွှေကို ကျုပ် ခိုင်းစရာရှိပါသေးတယ်... သမားတော်ကြီးလည်း လမ်းသိနေတာပဲ... သမားတော်ကြီးပဲ သွားလိုက်ပါ"

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ရပါတယ်... ဒါဖြင့်... ကျုပ် သွားပါတော့မယ်... "

သူက ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ လိုဏ်ဂူထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ကြူးလွှေက သူ၏နောက်ကျောအား စိုက်ကြည့်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

"ခေါင်းဆောင်ကြီး... ကျုပ်ကို ဘာတာဝန်ပေးမှာလဲ"

ကောင်းလီက ပြုံးရင်း ကြူးလွေကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်း ပင်ပန်းနေမှန်း သိပါတယ်ကွာ… ဒါပေမဲ့… လင်းယုန်ကို ကျုပ် စိတ်မချဘူး… "

ကြူးလွေ၏မျက်ခုံးများဖြင့် တက်သွားသည်။

"ဘယ်လိုခင်ဗျာ… ကျုပ် နားမရှင်းတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ"

ကောင်းလီသည် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

"ဟား… ဟား… ဟား… လင်းယုန်ကို စိတ်မချဘူးဆိုလို့ မင်း နားမလည်ဘဲဖြစ်သွားတာ မဟုတ်လား… "

"ဟုတ်… ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ… "

"ငါက ဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး… "

ကြူးလွေက နားစွင့်နေ၏။

ကောင်းလီက ခေါင်းညိတ်ရင်း ဆက်ရှင်းပြသည်။

"မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတယ်… လင်းယုန်နဲ့ တခြားစီပဲ… မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ သိပ်သက်သာတယ်… ဒါကြောင့် ကျုပ်က မင်းကို အားကိုးနေရတာပေါ့… သူ့ကို စိတ်မချဘူးဆိုတာလည်း တာဝန်ပေးတာကို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် မဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့အတွက် စိတ်မချတာပါ… "

ကြူးလွေက အားပါးတရ ပြုံးလိုက်သည်။

"အခုလို ချီးကျူးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်… ခေါင်းဆောင်ကြီး… ကျုပ် အခုပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်… "

သူက ထိုသို့ပြောရင်း ကောင်းလီကို ဂါရဝပြုပြီး လိုဏ်ဂူ

အတွင်းမှ လျှင်မြန်သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ကောင်းလီက လုစုရှင်းအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း… မထင်မှတ်ဘဲ မင်းက ဖန်ယင်းမေကို လက်ရည်တူတောင် မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဘဲကိုး… "

လုစုရှင်းက နာကြည်းခံပြင်းဟန်ဖြင့် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

"ဒါကတော့ သူက ဆရာမဆီမှာ ကျုပ်ထက် သုံးနှစ်စောပြီး ပညာသင်ခွင့်ရခဲ့တာကိုး… နောက်ပြီး သူ ကျုပ်ထက်သာနေတာကို ဘာမှ အံ့သြစရာမရှိပါဘူး… ဆရာမရဲ့သိုင်းကျမ်းကိုလည်း ခိုးယူသွားသေးတယ်… "

ကောင်းလီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်သားပဲ… ဒါပေမယ့် မင်း စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့… ကျုပ်တို့က မင်းကို ကူညီမှာပါ… "

လုစုရှင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ကောင်းလီအား အရိုအသေပေးလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်… ခေါင်းဆောင်ကြီး… ကျုပ်ကလည်း သူ့ကို အသက်စွန့်တိုက်ခိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်… "

ကောင်းလီက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ပါတယ်… မင်း သူတို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပါ… ကျုပ်တို့ မင်းနောက်မှာ ရှိနေပါတယ်… "

လုစုရှင်းက ကောင်းလီ၏မျက်လုံးအစုံအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်က ဖန်ယင်းမေကိုတောင် အနိုင်နိုင်ယှဉ်ပြိုင်ရမှာပါ... သွေးဘီလူးကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ယှဉ်နိုင်မှာ **မဟုတ်ဘူးဗျ...** "

"ဒါကို ကျုပ် တာဝန်ထားပါ... "

လုစုရှင်းက စိတ်ပျက်အားလျော့ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်... အခုလို အခြေအနေမှာတောင် သွေးဘီလူးက ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဒဏ်ရာရအောင် တိုက်ခိုက်သွားနိုင်တယ်လေ... "

ကောင်းလီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားသည်။

"ဒါပေမယ့်... အခု သွေးဘီလူးမှာ အားထားစရာဆိုလို့ ဖန်ယင်းမေတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်လေ... ရှမ်းရှမ်းကလည်း ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်နေပြီဆိုတော့ သွေးဘီလူးကို ချုပ်ကိုင်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်... "

လုစုရှင်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဟုတ်သားပဲ... ဒါနဲ့... ခေါင်းဆောင်ကြီးရထားတာ ဓားဒဏ်ရာနော်... သွေးဘီလူးက ဓားကိုအသုံးပြုတတ်တာပဲလား... တော်သေးတယ်... အဆိပ်သုတ်လိမ်းမထားလို့... "

ကောင်းလီက ဓားအိမ်အတွင်းရှိ ဓားဦးကျိုးနေပြီဖြစ်သော သူ၏မိုးကြိုးဓားကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"အင်း... သုံးတတ်တာပါပဲ... သူ့ကို အထင်သေးလို့ မရဘူး... ကဲ... ဒါတွေပြန်ပြောမနေပါနဲ့တော့... ကျုပ်တို့လည်း ပင်ပန်းနေပြီပဲ... အနားယူသင့်နေပြီ... "

သူက ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားဟန်ပြင်လိုက်သည်။

"ခဏ... ခဏနေပါဦး... ခေါင်းဆောင်ကြီး... "

လုစုရှင်း၏ကပျာကယာ ဟန့်တားသံကြောင့် ကောင်းလီ၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။

ကောင်းလီက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း လုစုရှင်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ... "

"ဟို... ကျုပ် လူတစ်ယောက်အကြောင်း မေးချင်လို့ပါ"

ကောင်းလီက လုစုရှင်းအား စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

"ဘယ်သူလဲ... "

လုစုရှင်းက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးလိုက်၏။

"သမားတော်ကြီးယု... "

ခေါင်းဆောင်ကြီး ကောင်းလီသည် အလွန်အံ့သြသွားလေ၏။

"သမားတော်ကြီးယု... ဟုတ်လား... "

ကောင်းလီ၏စကားသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... "

ကောင်းလီ၏မျက်ခုံးများသည် ကျုံ့သွားတော့သည်။

"ဘာကြောင့်လဲ...ဘာကြောင့်သမားတော်ကြီးယုအကြောင်းကို မေးရတာလဲ... "

လုစုရှင်းက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီလိုပါ... သူက အင်မတန်ထက်မြက်တဲ့ သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ... သူကသာ မြို့ကြီးတွေမှာ ဆေးကုသမယ်ဆိုရင် ကြီးပွားနိုင်တယ်လေ... အခုလို ဂူတစ်ရာတောင်ကို ဘာကြောင့် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမရလို့ပါ... "

ကောင်းလီက ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါလား... ဒီအတွက် မင်း သံသယမရှိပါနဲ့... သမားတော်ကြီးယုနဲ့ ကျုပ်ဟာ သိကျွမ်းခဲ့တာ ကြာပါပြီ... တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ကျေးဇူးရှိနေကြတယ်လေ... သူ ဒီမှာ နေနေတာလည်း ဒီကျေးဇူးအတွက်ပါပဲ... "

လုစုရှင်းက မေးမြန်းလိုက်၏။

ဘယ်လိုကျေးဇူးမျိုးတွေ ရှိခဲ့ကြလို့လဲ။

ကောင်းလီ၏မျက်လုံးအစုံမှာ အတိတ်သို့ ပြန်ရောက်သွားဟန်ဖြင့် တွေတွေငေးငေး ဖြစ်သွားသည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်က လျှို့ဝှက်လူတစ်ယောက်ကြောင့် ကျုပ် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရခဲ့တယ်... အဲဒီအချိန်မှာ သမားတော်ကြီးယုနဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ရင် ကျုပ် သေဆုံးသွားခဲ့ရမှာ... ခုတော့ ကျုပ် ဆက်ပြီး အသက်ရှင်ခွင့်ရနေတယ်... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"ဒီလိုကိုး... သမားတော်ကြီးယုအပေါ် ခေါင်းဆောင်ကြီးပြုခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကကော... "

"သူ့ရဲ့မိသားစုကိုသတ်သွားတဲ့ ဓားပြအဖွဲ့တစ်ခုကို သုတ်သင်ပေးလိုက်တာပါပဲ... အဲ့ဒီအချိန်ကစပြီး သူဟာ ကျုပ်အနားမှာပဲ အမြဲနေထိုင်ခဲ့တယ်လေ... ကျုပ်အတွက်လည်း သမားတော်တစ်ယောက်လိုအပ်တာနဲ့ အတော်ဖြစ်သွားတာပေါ့... မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျုပ်အဖွဲ့သားတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် သူဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့... "

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ချလိုက်သည်။

"ဒါနဲ့... ခေါင်းဆောင်ကြီးကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်လူက ဘယ်သူလဲ... "

ကောင်းလီက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါရမ်းလိုက်သည်။

"မသိဘူး... ကနေ့အထိ စုံစမ်းလို့ မရသေးဘူး... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစား တွေးတောနေသည်။

မလှုပ်မယှက် ရပ်တန့်နေသော လုစုရှင်းအား ကောင်းလီက

စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ပေ့ယုံစိမ်း... မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ... "

ကျယ်လောင်သော သူ၏အသံကြောင့် အတွေးလွန်နေသော လုစုရှင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

"ဩော်... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး... ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ အခု ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ... "

"ဒါကို မနက်ဖြန်မှပဲ အစည်းအဝေးလုပ်ပြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြတာပေ့ါ... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ကောင်းပါတယ်... ခေါင်းဆောင်ကြီး ပြန်ပြီးအနားယူပါ"

ကောင်းလီက ခေါင်းရမ်းလိုက်၏။

"ကျုပ် အနားမယူနိုင်သေးဘူး... ရှမ်းရှမ်းကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်... "

ကောင်းလီက ထိုသို့ပြောရင်း ထွက်ခွာသွားသည်။

လုစုရှင်းကလည်း မီးခွက်အား ငြိမ်းသတ်ကာ ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းလိုက်လေတော့၏။

••• •••

အခန်း (၄၁)

သမားတော်ကြီးကတိ

ဂူတစ်ရာတောင်...

ဂူတစ်ရာတောင်၏ မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံးအပိုင်းတွင် သေးငယ်သော လိုဏ်ဂူငယ်တစ်ခုရှိ၏။

ထိုလိုဏ်ဂူ၌ လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားသော အစောင့်များစွာတို့က စက္ကန့်မလပ်ရှိနေကြသည်။

မိုးကြိုးဓားအဖွဲ့ဝင်အများအပြား စောင့်ကြပ်နေသော လိုဏ်ဂူအတွင်း အရေးကြီးသောပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ခုမျှ မရှိပါချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

သူတို့သည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် လိုဏ်ဂူငယ်ကို စောင့်ကြပ်နေရပါသနည်း။

သမားတော်ကြီးယုသည် လိုဏ်ဂူငယ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူ့အား လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသော မိုးကြိုးတားအဖွဲ့ဝင်များက ဦးညွှတ်အရိုအသေ ပြုလိုက်ကြသည်။

"ကျုပ်... ရှမ်းရှမ်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဆေးကုဖို့ ရောက်လာတာပါ... "

ခါးတွင် သော့တွဲချိတ်ဆွဲထားသော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသည့် အစောင့်က လိုဏ်ဂူဝတွင် ရပ်တန့်နေရာမှ ဘေးဖယ်ပေးလိုက်၏။

"ကြွပါ... သမားတော်ကြီး... ကြွပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး လိုဏ်ဂူအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

သော့တွဲများ ချိတ်ဆွဲထားသော အစောင့်ကလည်း သူ၏နောက်မှ လိုက်ပါသွား၏။

လိုဏ်ဂူငယ်၏နံရံရှိ သော့ပေါက်ပေါင်းများစွာကို သမားတော်ကြီးယုက မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"သူက ဘယ်အခန်းထဲမှာလဲ... "

"ဒီမှာပါ... သမားတော်ကြီး... "

အစောင့်က ထိုသို့ပြောရင်း သော့တွဲကိုဖြုတ်ယူ၍ သော့တစ်ချောင်းကိုရွေးချယ်ပြီး သော့ပေါက်တစ်ခုအတွင်းထည့်ကာ လှည့်လိုက်၏။

"ဂျောက်... "

သော့အား ပြန်လည်သိမ်းဆည်းပြီးနောက် အစောင့်က လိုဏ်ဂူနံရံကို တစ်ဘက်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

"ဂျီ... "

"ကလောင်... ကလောင်... ကလောင်... "

ကျောက်တံခါးပွင့်သံနှင့်အတူ ခေါင်းလောင်းသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျောက်တံခါးနှင့် အတွင်းရှိ ငုတ်တိုင်တစ်ခုကို ဆက်သွယ်ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးတန်းရှည်ပေါ်ရှိ ခေါင်းလောင်းကလေးများမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်တံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်...

အတွင်း၌ ရှစ်ပေပတ်လည် အခန်းကျဉ်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထို့ပြင်...

ကျောက်သားများကို ထိုးဖောက်၍စိုက်ထူထားသော သံတိုင်များနောက်မှ အကျဉ်းခန်းပါရှိနေသည်။

ထိုအခန်း၏အပေါ်ဘက်ကျောက်သား၌ သဘာဝအရ ဖြစ်ပေါ်နေသော အပေါက်များက လေဝင်လေထွက်ကောင်းမွန်စေသည်။

ထိုအခန်း၏နံရံတစ်ဘက်၌ ထွန်းညှိထားသော မီးတုတ်မှ အလင်းရောင်ကြောင့် သံတိုင်နောက်ရှိ အကျဉ်းခန်းသို့ ဝင်ထွက်နိုင်ရန် တံခါးပေါက်တစ်ခု တပ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုတံခါးပေါက်ရှိ ခိုင်ခံ့ကောင်းမွန်သော သော့ခလောက်ကို သမားတော်ကြီးယုက တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

လက်ဝါးတစ်ဆက်ကို အစောင့်၏ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

"သော့ပေးပါ... "

ထိုအစောင့်က ခေါင်း**ညိတ်ပြီး** သော့တွဲများအနက် သော့တစ်ချောင်းကိုဖြုတ်ယူကာ **သမားတော်ကြီးယု**၏လက်တွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးယုက ဘယ်လက်တွင်ကိုင်ဆောင်ထားသော မီးအိမ်ကိုမြှောက်ရင်း လျှို့ဝှက်အကျဉ်းခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

"ကျွီ... "

"ကလောင်... ကလောင်... ကလောင်... "

"ကျောက်... "

ထိုအသံများနှင့်အတူ ကျောက်တံခါးမှာ ပြန်**လည်ပိတ်သွား**ချေပြီ။

သမားတော်ကြီးယုက အကျဉ်းခန်းရှေ့သို့ **လျှောက်လာ**သည်။

အကျဉ်းခန်းအတွင်း၌ ကျောက်စားပွဲငယ်တစ်လုံးနှင့် ကျောက်ခုတင်တစ်ခု ရှိနေ၏။

ကျောက်ခုတင်ပေါ်၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေ၏။

ကြူးလွှေ၏လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရထားသော ရှမ်းရှမ်း ဖြစ်သည်။

ရှမ်းရှမ်းက ကျောက်ခုတင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော လိုဏ်ဂူ**နံရံကိုမှီ၍** လေကိုဖြည်းညင်းစွာရှူသွင်းရင်း မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်**ထားသည်**။

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်း၏နံဘေးရှိ သွေးကွက်အချို့ကို **တစ်ချက်ငေး**ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"**အင်း...** ကျုပ်နဲ့ အချိန်မီမတွေ့ရင် ဒီမိန်းကလေး သေတော့မှာပါလား... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်လုံးအစုံက ပွင့်လာသည်။

"ရှင် ဘယ်သူလဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးလိုက်၏။

"ကျုပ်က သမားတော်ကြီးယုပါ... နာမည်ကိုတော့ မေ့နေပါပြီ... "

ရှမ်းရှမ်းက သမားတော်ကြီးယုအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

"ရှင်က ကျွန်မကို ဆေးကုပေးမလို့လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... မင်းကို တစ်ခုတော့ သတိပေးချင်တယ်"

"ပြောပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်ကို အန္တရာယ်ပြုမိတာနဲ့ မင်းကို သူတို့က ချက်ချင်းသတ်ပစ်မှာပဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက မချိပြုံး ပြုံးရင်း ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ကျွန်မ ရှင့်ကို အန္တရာယ်မပြုနိုင်ပါဘူးရှင်... ရှင့်ကို သတ်ပစ်ရင်လည်း ဒီထဲက မလွတ်မြောက်နိုင်မှန်း ကျွန်မ သိပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

"ဒါဖြင့်... ကျုပ် မင်းဆီ လာခဲ့ပါ့မယ်... "

သူက ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် သော့ခလောက်အား အစောင့်ထံမှယူလာသော သော့ဖြင့်ဖွင့်လိုက်သည်။

"ဂျောက်... "

သော့ခလောက်အားဖြုတ်၍ အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

တံခါးအားဖွင့်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

သမားတော်ကြီးယုက ဆေးအိတ်ကို ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အဖြူရောင် ကြွေပုလင်းတစ်လုံးအတွင်းမှ အဖြူရောင် ဆေးလုံးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူ၍ ရှမ်းရှမ်းအား ပေးလိုက်သည်။

"ဒါကို သောက်လိုက်ပါ... "

ရှမ်းရှမ်းက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော လက်ဖြင့် ဆေးလုံးအားယူပြီး ပါးစပ်အတွင်းသို့ ပစ်ထည့်၍ မြိုချလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းအား စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"မိန်းကလေး... မင်းရဲ့ဒဏ်ရာက ဘယ်မှာလဲ... "

ရှမ်းရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်ခါသွား၏။

သူမ၏မျက်နှာနှင့် နားရွက်နှစ်ဖက်မှာ ရဲရဲနီလာသည်။

သူမက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် သမားတော်ကြီးယုအား မော့ကြည့်ရင်း ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်သည်။

"မဖြစ်ဘူး... ရှင် ကျွန်မရဲ့ဒဏ်ရာကို ကုလို့ မဖြစ်ဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးလိုက်၏။

"မင်းရဲ့ဒဏ်ရာက ရင်ဝမှာ မဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက အံကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း သမားတော်ကြီးယုအား မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

"အင်း... မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်... ကျုပ် မင်းဒဏ်ရာကို မကြည့်ဘဲ ကုသနိုင်ပါတယ်... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"တကယ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"တကယ်ပါ... မင်း ဒီဆေးရည်နဲ့ ဒဏ်ရာကို လိမ်းထားပါ"

သူက ထိုသို့ပြောရင်း အစိမ်းရောင်ကြွေပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီး ကျောက်စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားလိုက်၏။

"မင်း... အတွင်းအားလေ့ကျင့်ပေးရင်တော့ ဒဏ်ရာက ခပ်မြန်မြန် ပျောက်ပါလိမ့်မယ်... ကဲ... ကျုပ် သွားတော့မယ်... နောက်

နေ့ လာကြည့်ပေးဦးမယ်... "

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ဆေးအိတ်အားယူပြီး အကျဉ်းခန်းအတွင်းမှထွက်ကာ သော့ခလောက်အားကောက်ယူ၍ ပြန်လည်ပိတ်ဆို့လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ခေါင်းလောင်းများ ချိတ်ဆွဲထားသောကြိုးတန်းကို လှုပ်ရှားလိုက်၏။

"ကလောင်... ကလောင်... "

ထိုခေါင်းလောင်းသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

"ကျွီ... "

ကျောက်တံခါးပွင့်လာပြီး သမားတော်ကြီးယုက အခန်းကျဉ်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

"ဂျောက်... "

"ကျွီ... "

"ကလောင်... ကလောင်... ကလောင်"

ကျောက်တံခါးပွင့်သံကြောင့် ဆေးလိမ်းဟန်ပြင်နေသော ရှမ်းရှမ်းက သူမ၏လှုပ်ရှားမှုကို ရပ်တန့်ပြီး အဝင်ဝသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

သော့ခလောက်အား ဖွင့်နေသော ကောင်းလီကိုတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

သူမက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူမထံသို့ လျှောက်လာသော ကောင်းလီကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ကောင်းလီက သူမရှေ့၌ရပ်တန့်ပြီး စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်း ဒဏ်ရာအတော်ပြင်းပုံပဲ... နောက်တစ်ခါ ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားရင် ဒီထက် ပြင်းထန်တဲ့ဝေဒနာကို ခံစားရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ... အေး... နောက်ဆုံးပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သေကောင်းသေလိမ့်မယ်... "

ရှမ်းရှမ်းက အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

"ရှင် ကျွန်မကိုလာတွေ့တာ ဒီခြိမ်းခြောက်စကား ပြောချင်လို့လား... "

ကောင်းလီက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်ဘူး... မင်း ကျုပ်ဆီက ပြေးမလွတ်ဘူးဆိုတာကို အသိပေးတာပါ... ကျုပ် မင်းဆီ လာတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က မေးခွန်းတစ်ခု မေးချင်လို့ပါ... "

ရှမ်းရှမ်းက ပါးစပ်အား တင်းကျပ်စွာပိတ်ထားသည်။

ကောင်းလီက စကားဆက်လိုက်၏။

"မင်းအဖေ သွေးဘီလူးနဲ့ ဖန်ယင်းမေတို့ ဘယ်မှာရှိနိုင်သလဲ"

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မသိဘူး... "

ကောင်းလီက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"မင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားသွားတဲ့လူတွေကို ကာကွယ်ပေးချင်သေးလို့လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်ပြန်သည်။

"မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မ တကယ်မသိတာပါ... ဖေဖေတို့က နေရာအတည်တကျ မနေဘူးလေ... "

ကောင်းလီက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... မင်းတို့နဲ့ ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းသားတွေက ဘယ်လိုဆက်သွယ်ကြသလဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက ကောင်းလီအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါကိုပြောပြရင်... ရှင် ကျွန်မကို လွှတ်ပေးနိုင်မလား... "

ကောင်းလီကို ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"လွှတ်ပေးမှာပေါ့... ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်... ဒါပေမယ့်"

"ဒါပေမယ့်... ဘာဖြစ်သလဲ... "

ကောင်းလီက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းပြောတဲ့နေရာမှာ သွေးဘီလူးနဲ့ဆက်သွယ်ပြီးမှ လွှတ်ပေးနိုင်မယ်... "

ရှမ်းရှမ်းက တွေဝေခြင်းမရှိဘဲ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ရပါတယ်... ကျွန်မ လက်ခံနိုင်ပါတယ်... "

"ဒါဖြင့်... ပြောပါ... "

ရှမ်းရှမ်းက အရောင်တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကောင်းလီအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ခိုက်တင်မြို့က ကျားခံတပ်မှာပါ... "

ကောင်းလီ၏မျက်လုံးအစုံမှာ အောက်သို့နိမ့်ဆင်းသွားသည်။

"ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင် လုံအိချိက ရွှေခြသေ့အဖွဲ့ဝင်ပဲလား"

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းခွဲမှူးတစ်ယောက်ပါ... ရှင့်ဆီရောက်နေတဲ့ ကျင်းဝါအော့ရဲ့ဂိုဏ်းခွဲမှူးပေါ့... ကျားခံတပ်က ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းရဲ့လျှို့ဝှက်ဌာနချုပ်ပါပဲ... "

ကောင်းလီက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းပြောတဲ့နေရာ မှန်ပါတယ်နော်... "

"စိတ်ချ... ရှင် ကတိတည်ပါစေနော်... "

ကောင်းလီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"စိတ်ချပါ... ကျုပ် သွေးဘီလူးနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီးရင် မင်းကို လွှတ်ပေးမှာပါ... ဒီအတောအတွင်း မင်း အေးအေးဆေးဆေး သာနေပါ... ဟား... ဟား... ဟား... "

ကောင်းလီက သဘောကျစွာဖြင့် အော်ဟစ်ရယ်မောနေလေသည်။

သူ ထင်မှတ်ထားသကဲ့သို့ ရှမ်းရှမ်းမှာ ခေါင်းမာသော မိန်းကလေး မဟုတ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလော။

သူက ကျေနပ်စွာရယ်မောရင်း အကျဉ်းခန်းအတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

ပြန်လည်ပိတ်သွားသော ကျောက်တံခါးအား ရှမ်းရှမ်းက စိုက်ကြည့်ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

"ဟွန့်… ရှင်ပေးတဲ့ကတိကို ယုံတယ်များ ထင်နေလား… ဝေးသေးတယ်… ရှင့်ကို တမင်အချိန်ဆွဲထားတာရှင့်… ဒီအတော အတွင်း ကျွန်မ လွတ်မြောက်အောင်ကြံမယ်… ဖေဖေကလည်း ကျွန်မကို ဒီအတိုင်း ပစ်မထားဘူး… လာကယ်မှာ သေချာတယ်… "

သူမတ တီးတိုးရေရွတ်ပြီး သမားတော်ကြီးယု ချန်ခဲ့သော မီးအိမ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း တွေဝေစဉ်းစားနေလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ရလေ၏။

"ကျောက်… "

"ကျွီ… "

"ကလောင်… ကလောင်"

ကျောက်တံခါးဖွင့်သံကြောင့် ရှမ်းရှမ်းမှာ အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။

သူမက လူးလဲထပြီး မော့ကြည့်မိသောအခါ ခြင်းတောင်း တစ်လုံးအား သယ်ရင်း သံတိုင်များအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော သမားတော်ကြီးယုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သမားတော်ကြီးယုက သော့ဖွင့်ပြီးနောက် ရှမ်းရှမ်းအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ခြင်းတောင်းကို ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

"ကလေးမ… သက်သာရဲ့လား… "

ရှမ်းရှမ်းကပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"သက်သာပါတယ်… ဘဘ… ဘဘကို ဂါရဝပြုပါရစေ"

ထိုသို့ပြောရင်းပင် မြေပြင်ပေါ်သို့ ဒူးထောက်၍ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

"အို… ထပါကွယ်… ထပါ… "

သမားတော်ကြီးယုက ထိုသို့ပြောရင်း ရှမ်းရှမ်းကိုတွဲထူကာ ကျောက်ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်စေလေသည်။

ထို့နောက်…

ခြင်းထဲမှ စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် ကျိုချက်ပြီးသော ဆေးရည်များကို တစ်ခုချင်း ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

"ကလေးမ… ဒါတွေစားပြီးရင် ဆေးသောက်လိုက်ပါ"

ရှမ်းရှမ်းက သမားတော်ကြီးယုကို အကဲခတ်ရင်း သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း… ဘဘက အတော်စိတ်ထားကောင်းတာပဲနော်… ကျွန်မကို ဆေးကုပေးတဲ့အပြင် စားစရာကောင်းတွေလည်း ယူလာ ပေးတယ်… ကျွန်မ ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ကို မရတော့ပါဘူးရှင်… "

ရှမ်းရှမ်းကိုစိုက်ကြည့်နေသော သမားတော်ကြီးယု၏မျက်လုံး အစုံက အရောင်တစ်ချက်တောက်ပသွားသည်။

"ဘဘကတော့ စဉ်းစားလို့ရပြီ… ကလေးမ ဘဘကို ဘယ်

လို ကျေးဇူးဆပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဘဘ စဉ်းစားထားတာရှိပါတယ်"

ရှမ်းရှမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမှာလဲရှင်... "

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်သည်။

လျှို့ဝှက်ထူးဆန်းသောအပြုံး ဖြစ်၏။

"မင်းဆီမှာရှိတဲ့ အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ပေးလိုက်

ပါ... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ဘဘက ရတနာတွေကို လိုချင်တယ်... ဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... မင်းလိုလူတွေဆီကရထားတာ ကျုပ်မှာ

ရတနာနည်းနည်းတော့ရှိတယ်... နည်းနည်းချင်း စုဆောင်းရမှာပေါ့

လေ... "

ရှမ်းရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"ဘဘက ဘာကြောင့် ရတနာတွေ လိုချင်နေရတာလဲ"

"ချမ်းသာချင်လို့ပေါ့... ရတနာများများစားစား စုဆောင်း

မိရင် ကျုပ် ဒီကထွက်သွားပြီး သူဌေးပဲလုပ်တော့မယ်... "

ရှမ်းရှမ်းက ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် သမားတော်ကြီးယု

အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

"ဘဘ အခုလိုနည်းနဲ့ ရတနာတွေကို စုဆောင်းတာ ဘယ်

လွယ်ပါ့မလဲရှင်... "

သမားတော်ကြီးယုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"ဘာလို့ မလွယ်ရမှာလဲ... ဓားပြလုပ်ရင်တောင် လက်

အောက်ငယ်သားတွေကို ခွဲဝေပေးရဦးမယ်... အခုလိုလုပ်တော့

သိုင်းပညာသုံးဖို့ မလိုတဲ့အပြင် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရတာလေ...

နောက်ပြီး ကျေနပ်လို့ပေးတဲ့ရတနာတွေအတွက် ပြဿနာလုပ်မယ့်

လူလည်း မရှိဘူး... "

ရှမ်းရှမ်းက မျက်ခုံးပင့်ရင်း သမားတော်ကြီးယုကို စိုက်ကြည့်

လိုက်သည်။

"ဘဘက သိုင်းပညာတတ်တယ်... ဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်လေ... ဘာလဲ... မင်းက မယုံဘူးလား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ စမ်းသပ်ကြည့်လို့ရမလား... "

"ရပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးက ထိုသို့ပြောသည်နှင့် ရှမ်းရှမ်း၏ညာလက်

က သူ၏ရင်ဝသို့ လျှင်မြန်စွာ ရောက်သွားသည်။

သွေးကြောပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူမ၏လက်ချောင်းများက သမားတော်ကြီးယု၏ ခန္ဓာကိုယ်

ပေါ် ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ပြင်းထန်သော အင်အားတစ်ခု၏တွန်းဖယ်

ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်...

ရှမ်းရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ နောက်သို့ လန်သွား၏။

"ဘဘရဲ့သိုင်းပညာက အတော်အဆင့်မြင့်တာပဲကိုး... "

သူမက အံ့ဩထိတ်လန့်စွာပြောဆိုရင်း ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သမားတော်ကြီးယုအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါနဲ့တောင် ဘဘ ဘာကြောင့် ကောင်းလီလက်အောက်မှာ သမားတော်အဖြစ် ရပ်တည်နေရတာလဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်၏။

"ပြောပြီးပြီလေ... မပင်ပန်းဘဲ ရတနာတွေ စုဆောင်းချင်လို့ပေါ့... "

ရှမ်းရှမ်းက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့်... အခု ဘဘမှာ ရတနာနည်းနည်းပဲ ရှိသေးတယ်လေ... မပင်ပန်းဘဲ ရတနာများများရနိုင်မယ့်နည်းလမ်း တစ်ခုကို ဘဘ စဉ်းစားမိရဲ့လား... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဒီလိုနည်းလမ်းမျိုး ရှိသေးလို့လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ရှိတာပေါ့ အဘရယ်... ဘယ်ကိစ္စမဆို စဉ်းစားရင် နည်းလမ်းရှိတာပါပဲ... "

"ဘယ်လိုနည်းလမ်းလဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက သမားတော်ကြီးယုအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျွန်မနဲ့အတူ ဖေဖေ့ဆီကို လိုက်ခဲ့ပါ... ဒါဆိုရင် ဖေဖေက ဘဘတစ်သက် စားမကုန်နိုင်တဲ့ ရတနာတွေပေးပါလိမ့်မယ်... "

သမားတော်ကြီးယု၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"တစ်သက်စားမကုန်နိုင်တဲ့ ရတနာတွေကို ပေးမယ်... ဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... ကျုပ်က မင်းကို ဒီက ကယ်ထုတ်ပေးရမှာပေါ့"

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒီလောက်က ဘဘအတွက် အပန်းမကြီးပါဘူးလေ... ဒီတစ်ချီတည်းနဲ့ တစ်သက်စားမကုန်တဲ့ ရတနာတွေ ရမှာနော်... ဘဘ စဉ်းစားပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"စိတ်ဝင်စားစရာပဲ... ဒါနဲ့... မင်းအဖေမှာ တကယ်ပဲ တစ်သက်စားမကုန်တဲ့ ရတနာတွေ ရှိတာသေချာရဲ့လား... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်တောက်ပလာသည်။

"သေချာပါတယ်ရှင်... ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှာ ဆင်ယင်ထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ကြည့်တာနဲ့ ဘဘ ခန့်မှန်းသိနိုင်ပါတယ်လေ"

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ လက်ဝတ်ရတနာများအား တစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီး... ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်မယ်... ကျုပ် မင်းကိုခေါ်ပြီး သွေးဘီလူးနဲ့လိုက်တွေ့မယ်... ဘာမှတော့ ပြဿနာမရှိပါဘူးနော်... ကျုပ်ပြောတာက ကျုပ်တကယ့်ရတနာတွေရမရဆိုတာပါ... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားသည်။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘာဘရဲ့... ကျွန်မကိုဘယ်တော့လောက်ဒီက ခေါ်ထုတ်ပေးမလဲ... ဟင်... "

သမားတော်ကြီးယုက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"မလောနဲ့... မလောနဲ့... ကျုပ် မင်းကို အချိန်မရွေး ခေါ်ထုတ်သွားနိုင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်... ကျုပ် တစ်ခုလိုချင်သေးတယ်"

ရှမ်းရှမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ဘာလဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်သည်။

"စရံအဖြစ် မင်းရဲ့လက်ဝတ်လက်စားတွေကို လိုချင်ပါတယ်"

ရှမ်းရှမ်းကပြုံးရင်း ချက်ချင်းပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ရပါတယ်ရှင်... အခုပဲ ယူပါ... "

ထိုသို့ပြောရင်း ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ လက်ဝတ်လက်စားအားလုံးကို ချွတ်၍ ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

သမားတော်ကြီးယု ယူဆောင်ပေးလာသော စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် ဆေးရည်မှာ ကုန်သွားပေပြီ။ ရှမ်းရှမ်းသည် အစားကိုလည်း စားသည်၊ ဆေးကိုလည်း သုံးသည်။

သမားတော်ကြီးယုက လက်ဝတ်လက်စားများကို ခြင်းတောင်းအတွင်းသို့ ထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို အပေါ်ကထည့်ပြီး ဘယ်လက်၌ ပြန်ချိတ်လိုက်သည်။

"ကလေးမ... မင်း မစိုးရိမ်နဲ့တော့... ကနေ့ည... ကျုပ် မင်းကို လာခေါ်မယ်... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွား၏။

"ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်... ဖေဖေ့ဆီရောက်တာနဲ့ ဘာဘကို တစ်သက်စာ စားမကုန်တဲ့ရတနာတွေ ပေးမှာပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ... ကျုပ် သွားတော့မယ်... "

သူက ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

ထွက်ပေါ်လာသော တံခါးပိတ်သံ၊ ခေါင်းလောင်းသံနှင့် သော့ပိတ်သံတို့က ရှမ်းရှမ်းအတွက် နားဝင်ပီယံ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

"ကောင်းလိုက်... ရှင့်အစီအစဉ်တွေတော့ ပျက်ပြီ... ရှင့်ဆီက ငွေမက်တဲ့ သမားတော်ကြီးကြောင့် ရှင့်အစီအစဉ်တွေ ပျက်ရတော့မှာပါရှင်... "

"သူမက ထိုသို့ တီးတိုးရေရွတ်ပြီး ကျောက်ခုတင်ပေါ်သို့ လဲလျောင်းပြီး စိတ်ချလက်ချ အိပ်စက်လိုက်သည်။

ထူးဆန်းသော သမားတော်ကြီးယုက သူမအား ကယ်တင်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း အသေအချာယုံကြည်ထားပြီ မဟုတ်ပါလော။

••• •••

အခန်း (၄၂)

ကျားခံတပ်၏လျှို့ဝှက်ချက်

လုရန်မြို့...

ကြယ်ဖြူစားသောက်ဆိုင်...

လုရန်မြို့ရှိ ကြယ်ဖြူစားသောက်ဆိုင်မှာ နေ့လယ်ခင်းအချိန်ဖြစ်နေသဖြင့် စားသောက်သူများ ကင်းရှင်းနေသည်။ စားသောက်ဆိုင်တို့ သဘာဝအတိုင်း နံနက်ခင်းနှင့် ညနေစောင်းသာ လူများများရှိပေသည်။

ချောင်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံးတွင် လူရွယ်တစ်ယောက်သာ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အေးဆေးစွာ စားသောက်နေသည်။

လုစုရှင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

ထိုအချိန်၌...

ဝါးခမောက်တစ်လုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသော ကုန်သည်တစ်ယောက်က စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ရောက်လာသည်။

"အရက်တစ်အိုးနဲ့ စားစရာသုံးလေးမျိုးယူလာပါ... "

ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် သူထံသို့ လှမ်းလာသော ဆိုင်လုလင်ကို မှာကြားလိုက်၏။

ဆိုင်လုလင်က ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ထိုစဉ်...

ထိုကုန်သည်က လုစုရှင်း စားပွဲသို့လျှောက်လာပြီး လုစုရှင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ထိုကုန်သည်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်...

ထိုကုန်သည်က ဝါးခမောက်ကို လက်ချောင်းဖြင့် အသာအယာ ပင့်တင်လိုက်သည်။

ထိုကုန်သည်၏ မျက်နှာအား တွေ့မြင်ရသည်နှင့် လုစုရှင်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

ထိုကုန်သည်မှာ သူတစ်ကြိမ် တွေ့မြင်ဖူးခဲ့သော နေပြည်တော်မှ တပ်မှူးလေး ဝမ့်ဖိန် ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။

ဝမ့်ဖိန်က နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးရင်း လုစုရှင်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဦးလေးလု... မင်း ဂူတစ်ရာတောင်က ထွက်လာတယ်ကြားလို့... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာတွေ့တာပါ... "

သူ၏အသံမှာ အလွန်တိုးညှင်းလှသည်။ တိတ်တဆိတ်ချောင်းနားထောင်သူ ရှိပါကလည်း မကြားနိုင်ချေ။

လုစုရှင်းက ပြုံးလိုက်၏။

"ကျုပ်လည်း တပ်မှူးလေးကို တွေ့ချင်နေတာပါ... ကျုပ်တို့ တစ်ကြိမ်ပဲ တွေ့ဖူးခဲ့တယ်... "

"ဘာထူးခြားလို့လဲ... ထူးခြားချက်ရှိသလား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး... မထင်မှတ်ဘဲ ကောင်းလီရဲ့သိုင်းပညာက အတော်မြင့်မားနေတာကိုပဲ သိရပါတယ်... သူဟာ သိုင်းပညာကို စိုက်လိုက်မတ်တတ် လေ့ကျင့်ခဲ့ပုံရတယ်... "

ဝမ့်ဖိန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

"ဒါကို ကျုပ် သိပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူက မင်းကို ယုံကြည်လက်ခံနေပြီ မဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့်... သူ့ကို ကျုပ် ယုံကြည်လို့မရဘူး... "

ဝမ့်ဖိန်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ... "

လုစုရှင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"သူက ကျုပ်ကိုယုံကြည်ပေမယ့် မိုးကြိုးစားဂိုဏ်းဝင်အဖြစ် တကယ်တမ်း သတ်မှတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်ကို ပြန်အသုံးချဖို့ ကြိုးစားနေတာ... "

ဝမ့်ဖိန်က လုစုရှင်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းကို သွေးဘီလူးနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့အောင် ဖန်တီးနေပြီ

ပေါ့... ဟုတ်လား... ”

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... အခု သူ့ရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ ကျုပ် ဂူတစ်ရာတောင်က ထွက်လာရပြီ... ကျုပ်နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်တဲ့လူ မရှိဘူးလို့လည်း မဆိုနိုင်ဘူး... ”

ဝမ့်ဖိန် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“သူ... မင်းကို ဘာလုပ်ခိုင်းလိုက်လို့လဲ... ”

လုစုရှင်းက ယုံ့ယုံ့ပြုံးလိုက်၏။

“ဖိတ်စာပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်... ”

“သွေးဘီလူးဆီကိုလား... ”

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ် သူ့ရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ပါဝင်လှုပ်ရှားမှ ဖြစ်တော့မယ်... ”

ဝမ့်ဖိန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“အဲ့ဒါ အကောင်းဆုံးပါပဲ... ဒါနဲ့ မင်း ဘယ်နေရာကို သွားပို့ရမှာလဲ... ”

“ကျားခံတပ်ကိုပါ... ”

ဝမ့်ဖိန်က မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“သိုင်းလောကနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး တသီးတခြားရပ်တည်နေတဲ့ ကျားခံတပ်ဆီကိုလား... ကျားခံတပ်က သိုင်းလောက

မှာ အရေးပါတဲ့ ခံတပ်လား... ”

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... တကယ်တော့ ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်လုံအီရှိဟာ ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းခွဲမှူးတစ်ယောက်ပါ... ကျားခံတပ်ကတော့ ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ဌာနချုပ်ပါပဲ... တပ်မှူးလေးတို့ မသိဘဲ ဖြစ်နေကြတာပါ... ”

ဝမ့်ဖိန်၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဖြူးကျယ်သွားသည်။

“သြော်... ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ဌာနချုပ်က ကျားခံတပ်ကို... ”

၈၇၀၀ပနှင့်ဋ္ဌိဝိဝိ

ထိုအချိန်တွင်...

ဆိုင်လုလင်ကလေးက ဝမ့်ဖိန်အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ လာရောက်ချပေးပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဝမ့်ဖိန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း... ကောင်းလီက အတော့်ကို အကြံကြီးတာပဲကိုး”

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူက အပိုင်တော့ ကြံထားတာပဲ... ပထမတစ်ချီလည်း သူ အပိုင်ကြံခဲ့တာပဲ... ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး”

ဝမ့်ဖိန်က လုစုရှင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ သူ့အကြံ အောင်မြင်နိုင်ပါ့မလား... ”

လုစုရှင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

"ကောင်းလီဆီမှာ ရွှေခြသေ့ရုပ်တုနဲ့ ရှမ်းရှမ်းတို့ ရှိနေတာပဲ... ဒါပြင် သူက အတော့်ကိုညာဏ်များတယ်... သူ့ရဲ့အကြံအစည်က အောင်မြင်ဖို့များပါတယ်... "

ဝမ့်ဖိန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... ဒါနဲ့ ကောင်းလီမှာ တကယ်တမ်း အားကိုးရမယ့် လူဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ... "

"နှစ်ယောက်... ကြူးလွေနဲ့ လင်းယုန် နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်... "

ဝမ့်ဖိန်က လုစုရှင်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းနဲ့ဆို သုံးယောက်... ကောင်းလီကိုယ်တိုင်ပါမှ လေးယောက်ပဲရှိတာပေါ့... ဟုတ်လား... "

"ဟုတ်ပါတယ်... "

ဝမ့်ဖိန်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"သွေးဘီလူးဘက်မှာ ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းခွဲမှူးကြီးပဲ ငါးယောက်တောင် ရှိနေတယ်နော်... "

"သူတို့ကို အရေးစိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး... တကယ်တမ်း သွေးဘီလူးဘက်မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ ဖန်ယင်းမေပဲ ရှိတယ်... "

ဝမ့်ဖိန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်နော်... ဒီအတိုင်းဆို ကောင်းလီရဲ့အကြံ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်... မင်းရဲ့အကြံအစည်ကလည်း ကောင်းပါတယ်... ကြိုးစားပါ... "

လုစုရှင်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်အနေနဲ့ ကောင်းလီရဲ့စီစဉ်မှုအောက်က အချိန်မီ ထိုးထွက်နိုင်မှာပါ... ဒါဆို သူနဲ့ သွေးဘီလူးတို့ရဲ့တိုက်ပွဲဟာ အင်မတန်ကြည့်ကောင်းလာမယ်... "

ဝမ့်ဖိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ဒါနဲ့... ကောင်းလီက သွေးဘီလူးကို ချိန်းဆိုထားတာ ဘယ်နေ့လဲ... မင်းသိသလား... ကောင်းလီက ပြောပြသလား... "

"ရှေ့လ တစ်ဆယ့်သုံးရက်နေ့... "

ဝမ့်ဖိန်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အခွင့်ကောင်းပဲ... "

လုစုရှင်းက မျက်ခုံးပင့်လိုက်၏။

"ဘာကြောင့်လဲ... "

"အဲ့ဒီနေ့မှာဆိုရင် ကောင်းလီစခန်းချထားတဲ့ဂူတစ်ရာတောင်မှာ အင်အားသိပ်ကျန်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ... ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေကလည်း အရည်အချင်းနိမ့်မှာ သေချာတယ်... "

လုစုရှင်းက ဝမ်ဖိန့်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"အဲ့ဒီနေ့မှာ တပ်မှူးလေးတို့က ဂူတစ်ရာတောင်ထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ချင်လို့လား... "

ဝမ့်ဖိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... ကောင်းလီဟာ ဂူတစ်ရာတောင်မှာသာ မရှိ

ရင် ကျုပ်တို့က အလွယ်တကူ အောင်မြင်နိုင်မယ်လေ... ဒါနဲ့ အဲဒီလို အချိန်ကိုက်ထိုးဖောက်ရင် ဘယ်လိုအခြေအနေရှိမယ်ထင်သလဲ... "

လုစုရှင်းက ရှင်းပြသည်။

"အောင်မြင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းများပါတယ်... ဒီလိုလုပ်ပါ... ဂူတစ်ရာတောင်ကို ထိုးဖောက်ဝင်ရမယ့်နေရာတွေကို ကျုပ် မြေပုံဆွဲပေးမယ်... ထောင်ချောက်ရှိတဲ့နေရာတွေကိုလည်း ပြထားမယ်... ဒါဆိုရင် တပ်မှူးကလေးအတွက် လွယ်သွားမယ်... "

ဝမ့်ဖိန်၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့... ဒါဆို အခုချက်ချင်း မြေပုံဆွဲလိုက်ပါ... "

လုစုရှင်းက ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မသင့်တော်ဘူး... ကျုပ် နောက်ကို လိုက်ကြည့်တဲ့လူမရှိဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး... နောက်ပြီး... ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းဝင်တွေက နေရာအနှံ့မှာ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရှိနေကြတယ်လေ... "

ဝမ့်ဖိန်က တွေဝေသွားသည်။

"ဒါဖြင့် ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းဝင်တွေက မင်းနဲ့ကျုပ် အခုလိုထိုင်ပြီး စကားပြောနေတာကို တွေ့မြင်နိုင်သလား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"တွေ့မြင်နိုင်တာပေါ့... ဒါပေမယ့် သူတို့က အစ်ကိုဝမ့်ကို တပ်မှူးလေးအဖြစ်တော့ မသိနိုင်ဘူး... ကောင်းလီရဲ့လူတစ်ယောက်

လို့သာ ထင်ထားကြမှာပါ... "

ဝမ့်ဖိန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

"အင်း... ဟုတ်တာပေါ့... ဒီအတိုင်းဆို ကျုပ်လည်း ဝိဝိရိရိနဲ့ ခြေရာပျောက်ပစ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်ဆီက မြေပုံစာရွက်ကို ရနိုင်အောင် အခုလိုပုံစံနဲ့ ဆက်သွယ်ပါ... ပြီးရင်တော့... ခြေရာပျောက်ပစ်လိုက်ပေါ့... "

ဝမ့်ဖိန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီလေ... ဒါဖြင့် ကျုပ် နောက်မှ အခြေအနေအရ ဆက်သွယ်တော့မယ် ညီလေးလု... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ပါ... ညီလေးလုရဲ့အခြေအနေက ကိုယ့်အားကိုယ့်ကိုးလို့ပဲရမယ်... ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုမှ အကူအညီမပေးနိုင်ဘူး... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"စိတ်ချပါ... အစ်ကိုဝမ့်လည်း သတိမပြတ်ပါစေနဲ့... "

သူက ထိုသို့ပြောပြီး ထွက်ခွာဟန်ပြင်နေသော ဝမ့်ဖိန်ကို လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဂါရဝပြု ဦးညွတ်လိုက်လေတော့သည်။

လုစုရှင်းသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် တပ်မှူးလေးဝမ့်ဖိန်၏ ကျောပြင်အား ငေးမောနေမိသည်။

ထို့နောက် သူ့တာဝန်ကို သူ သတိရလိုက်သည်။ သူ ကျားခံ

တပ်သို့ သွားရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

ကျားခံတပ်မှာ မိုးထိတောင်ခြေ၌ တည်ရှိသည်။

အုတ်တံတိုင်းများဖြင့် ကာရံထားသော ခြံဝင်းကျယ်အတွင်း ရှိ အိမ်ဂေဟာတစ်ခုနှင့် မိုးမျှော် မျှော်စင်တစ်ခုရှိနေသည်။

အိမ်ဂေဟာတည်ဆောက်ထားပုံသည် ခမ်းနားထည်ဝါသည်။

လက်ရာမြောက်ကာ သေသေသပ်သပ်ရှိသည်။

အထက်တန်း မင်းစိုးရာဇာများ (သို့မဟုတ်) အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးသူကြွယ်များ နားနေအပန်းဖြေရာ နေရာတစ်ခုဟုပင် ထင်မှားနိုင်သည်။

ဟိတ်ဟန်အပြည့်ဖြင့် ခမ်းနားထည်ဝါလှသော ကျားခံတပ်ရှေ့သို့ ညနေအချိန်၌ လုစုရှင်း ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

လုစုရှင်းက ကျားခံတပ်၏ တံခါးမကြီးရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။ သာမန်လူတစ်ယောက်လာလျှင် အတော်ပင် ပင်ပန်းသောခရီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လုစုရှင်းအဖို့တော့ မထောင်းသာလှပါ။

ထိုသို့ ရပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခံတပ်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

"တူ… တူ… တူ… "

ရှည်လျားကျယ်လောင်သည့် ကျွဲချိုမှုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခြံဝင်းအတွင်း မိုးမျှော် မျှော်စင်မှ ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

လုစုရှင်း မျှော်စင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်မိသောအခါ ကျွဲချိုကို မှုတ်နေသော အစောင့်တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

လုစုရှင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"တယ်လည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေပါလား… နန်းတော်တစ်ခုခု… စစ်တပ်စခန်းတစ်ခုခု ကျနေတာပဲ… "

သူ၏တီးတိုး ရေရွတ်သံအဆုံး၌…

"ဂျိုင်း… "

ခြံဝင်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ရုပ်ရည်ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော အစောင့်တစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ… "

"ကောင်းယဲ့… ဂူတစ်ရာတောင်က မိုးကြိုးဓားကောင်းလီရဲ့ တူပါ… "

ထိုအစောင့်၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

"ခင်ဗျား ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ… "

"လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ… "

ထိုအစောင့်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်တာလဲ… "

လုစုရှင်းက နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင် လုံအိချို… "

ထိုအစောင့်က စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လုစုရှင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ဘာအကြောင်းကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်တာလဲ… "

"ဖိတ်စာပေးမလို့ပါ… "

ထိုအစောင့်က ကြီးမားကြမ်းတမ်းသော လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို လုစုရှင်းရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ပေးပါ… "

လုစုရှင်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မင်းကို ပေးလို့မဖြစ်ဘူး… ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင် လုံအိချိုလက်ထဲကို တိုက်ရိုက်ထည့်ဖို့ အသေအချာမှာလိုက်ပါတယ်… မင်းကိုပေးလိုက်လို့ ဖိတ်စာပျောက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ… "

"ခင်ဗျားတို့က ဘာကြောင့် ခံတပ်ပိုင်ရှင်ကို ဖိတ်စာပေးရတာလဲ… "

လုစုရှင်းက ထိုအစောင့်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"သွေးဘီလူးနဲ့ ဆက်သွယ်ချင်လို့ပါ… ရှမ်းရှမ်းက ရွှေခြင်္သေ့ဂိုဏ်းရဲ့လျှို့ဝှက်ဌာနချုပ်ဖြစ်တဲ့ ဒီကျားခံတပ်ကို အသေအချာလမ်းညွှန်ပေးလိုက်တယ်လေ… "

ထိုအစောင့်၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

လုစုရှင်းက စကားဆက်လိုက်၏။

"သွေးဘီလူးရဲ့သမီး ရှမ်းရှမ်းအတွက် လုံအိချိုက ကျုပ်ကိုလက်ခံတွေ့ဆုံမှာ သေချာပါတယ်… ကျုပ်ရောက်နေကြောင်း မင်းသတင်းပို့ပေးပါ… "

ထိုအစောင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ… ခင်ဗျား ဒီကပဲ စောင့်နေပါ… "

"ကျိမ်း… "

သူက ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် တံခါးအား ဆောင့်ပိတ်လိုက်လေတော့သည်။

သူသည် သခင်ကြီးလုံအိချိုထံသို့ သွားရောက်သတင်းပို့လေပြီ။

မကြာမီ…

"ကျိမ်း… "

ခြံဝင်းတံခါး ပြန်လည်ပွင့်လာပြီး လုစုရှင်းအား စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့သော အစောင့်ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ… "

အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ခပ်တိုတို ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွား၏။

လုစုရှင်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက်…

ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်ပြီး စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ…

ခြံဝင်းတံခါး၏ ဘယ်ညာနှစ်ဘက်၌ လက်နက်ကိုင် အစောင့်နှစ်ယောက်စီမလှုပ်မယှက် ရပ်တန့်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

လုစုရှင်းအား စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့သူမှာ ထိုအစောင့်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် တူ၏။

သူက လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

"တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်လေ... "

ကျယ်လောင် စူးရှသော အမိန့်သံအဆုံး၌ ခြံဝင်းတံခါးမှာ ပြန်လည်ပိတ်သွားသည်။

လုစုရှင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး ထိုလူနောက်သို့ ခြေလှမ်း ကျဲကျဲဖြင့်လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

အခန်းကျဉ်းတစ်ခု...

ထိုင်ခုံများ စနစ်တကျစီထားသော အခန်းကျဉ်းတစ်ခု ဖြစ် သည်။

ထိုအခန်းအတွင်း၌ မီးအိမ်မီးခွက်များ ထွန်းညှိထား၏။

ထိုအခန်းအား မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ရင်း လုစုရှင်းက မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်သည်။

"မမှောင်ဘဲ ဘာကြောင့် မီးထွန်းထားတာလဲ... "

သူ၏အမေးကို လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာသော အစောင့်က မဖြေချေ။

"ဒီမှာ စောင့်နေပါ... ဂိုဏ်းခွဲမှူး... ခင်ဗျားကို လာတွေ့ပါ လိမ့်မယ်... "

သူက ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

လုစုရှင်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

"ဟွန်း... အစောင့်တစ်ယောက်က ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြီးကျယ်နေပါလိမ့်... "

ထိုသို့ ရေရွတ်ရင်း နီးရာထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။

နေဝင်မိုးချုပ်နေသော်လည်း အသင့်ထွန်းညှိထားသော မီးအိမ်မီးခွက်တို့ကြောင့် အခန်းကျဉ်းအတွင်း လင်းထိန်နေသည်။

လုစုရှင်းက မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်ထား၏။

စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

လုံအိချိုက သူ့အား ဒေါသတကြီးဖြင့် စိတ်ရှုပ်စေရန်ရည်ရွယ်၍ တမင်ထွက်မတွေ့သေးခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အတန်ကြာ စောင့်ပြီးမှ...

"ဗိုး... "

"ဗိုး... "

ကျယ်လောင်သော လေတိုးသံနှင့်အတူ အရှိန်အဟုန်ပြင်းသော လေပြင်းတစ်ခုက အခန်းတွင်းသို့ တိုးဝှေ့လာသည်။

ထို့ကြောင့်...

မီးအိမ်မီးခွက်များအားလုံး ငြိမ်းကုန်သည်။ အခန်းထဲ၌ မှောင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

သတိမပြတ်သော လုစုရှင်းက တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာသော လေပြင်းမှာ သဘာဝအရ မဟုတ်ဘဲ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ဦး၏

လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိနားလည်လိုက်သည်။

သူက မှေးမှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို ဖြည်းညင်းစွာဖွင့်လိုက်သည်။

မှောင်မည်းနေသော်လည်း ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သော လုစုရှင်း၏ မျက်လုံးအစုံက အခန်းအတွင်းရှိ အရာဝတ္ထုများကို ဝိုးတဝါးတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

အမှောင်ထုထဲ၌ အရောင်တောက်ပနေသော လုစုရှင်း၏ မျက်လုံးအစုံက ဝါးတစ်ရိုက်အကွာရှိ အခန်းထောင့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်လာသော လူရိပ်က ထိုအခန်းထောင့်၌ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုစဉ် စူးရှကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... "

အေးစက်၍ အက်ကွဲတုန်ယင်နေသော ရယ်မောသံက လုစုရှင်းအား ထိတ်လန့်စေရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပေ။ သာမန်လူဆိုလျှင် ဤရယ်မောသံက တစ်ခုခုဖြစ်စေပေလိမ့်မည်။

လုစုရှင်းက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးရင်း မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ...

အတွင်းအား ပါဝင်သော ရယ်မောသံမှာ ရပ်တန့်သွားပြီး အက်ကွဲကွဲစကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"မင်းက ကောင်းယှဲ့... ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... "

"မင်းနာမည်က တကယ်ပဲ ကောင်းယှဲ့လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး... တကယ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကိုပဲ ပြောကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်... "

"ဘာကိစ္စလဲ... "

လုစုရှင်းက ထိုလူရိပ်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဖိတ်စာပါ... "

"ဖိတ်စာ... ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... ကျုပ် ဆီမှာပါလာတဲ့ဖိတ်စာကမှ တကယ်အရေးကြီးတာပါ... "

"ဘာအတွက် ဖိတ်တဲ့စာလဲ... "

လုစုရှင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုအတွက် ဖိတ်တဲ့စာပါ"

"မိတ်ဆွေဖွဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က... "

လုစုရှင်းက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါကတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဖိတ်ကြားတဲ့နေ့မှ ထုတ်ဖော်ပြောပြပါလိမ့်မယ်... "

"အဲ့ဒီဖိတ်စာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားတယ်ဆိုတာ မင်း သိသလား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"သိပါတယ်... "

"ပြောပြပါ... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

"ရှေ့လ တစ်ဆယ့်သုံးရက်ကျရင် နတ်ရေကန်ရွာထိပ်က လုပျိုဖြူစားသောက်ဆိုင်ကို လာရောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ် ချိန်းဆိုထားတာပါ... "

"ဒီကနေ သုံးမိုင်လောက်ပဲဝေးတဲ့ နတ်ရေကန်ရွာမှာလား"

လုစုရှင်းက တတိယအကြိမ်ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခင်ဗျားတို့ အပန်းကြီးမှာကို မလိုလားလို့ အခုလို နေရာကို ရွေးချယ်လိုက်ရတာပါ... "

ယခုတစ်ကြိမ်၌...

အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသော လူရိပ်ထံမှ စကားသံမထွက်ပေါ်လာပါချေ။

ထိုလူရိပ်မှာ မီးခွက်တစ်လုံးအား မီးထွန်းညှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

မီးရောင် လင်းလက်လာသည်။

အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေသော လူရိပ်၏အသွင်အပြင်ကို ထိုမီးရောင်ဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အနက်ရောင်အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသောအဘိုးအိုမှာ တစ်ချိန်က လုစုရှင်းအိမ်သို့ လာရောက်ခဲ့ဖူးသော ကျန်းချစ်ချစ်၏ ဂိုဏ်းခွဲမှူး ဖြစ်သည်။

သူက စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လုစုရှင်းအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

လုစုရှင်းကလည်း ထိုလူ၏မျက်လုံးအစုံအား တုံ့ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်လုံအိချိ... ဟုတ်လား... "

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... တစ်ချိန်က ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့လက်ရုံးတစ်ယောက်ဆိုလည်း မမှားပါဘူး... "

လုစုရှင်းက ထိုင်ရာမှထ၍ လုံအိချိအား ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

"ဂါရဝပြုပါတယ်ဗျာ... အခုလို တွေ့ရ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်... "

လုံအိချိ၏နှုတ်ခမ်းအစုံ၌ လှိုက်လှဲ့က်ထူးဆန်းသော အပြုံးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

"မင်းက အတော်ရဲရင့် ဖျတ်လတ်တာပဲကိုး... မင်းက ကောင်းလီတို့ဆီမှာ ဘယ်အဆင့်ရှိသလဲ... "

လုစုရှင်းက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ဖြေသည်။

"ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်ပါ... "

လုံအိချိက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး...

"မင်းယူလာတဲ့ ဖိတ်စာဆိုတာကကော... "

"ဟောဒီမှာပါ... "

လုစုရှင်းက ထိုသို့ပြောရင်း အင်္ကျီရင်ဘတ်ထဲမှ ဖိတ်စာ ငါးစောင်ကို ထုတ်ယူကာ လုံအိချိထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

"သြော်... ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းခွဲမှူးငါးယောက်စလုံးကို ဖိတ်လိုက်တာကိုး... "

လုံအိချိ၏စကားကို လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားကတစ်ဆင့် ပေးပေးပါဗျာ... "

ထိုသို့ပြောရင်း ဖိတ်စာငါးစောင်အား လုံအိချိရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်သို့ ချပေးပြီး နောက်သို့ပြန်ဆုတ်လာသည်။

လုံအိချိက 'ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင် လုံအိချိသို့'ဟု စာအိတ်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသော ဖိတ်စာကိုယူ၍ ဖတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူက လုစုရှင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ရှေ့လ တစ်ဆယ့်သုံးရက်နေ့မှာ နတ်ရေကန်ရွာထိပ်က လုဖျိုဖြူစားသောက်ဆိုင်ကို ကောင်းလီနဲ့အတူ ဘယ်သူတွေ ပါလာမှာလဲ... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မသိဘူး... သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီး နဲ့အတူ ရွှေခြသေ့ရုပ်တုလည်း တစ်ခါတည်း ပါလာမှာပါ... "

လုံအိချိုက အရောင်တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လုစ ရှင်းအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါကို ကျုပ် သိပါတယ်... ဒါ့ပြင် ရှမ်းရှမ်းလည်း ပါလာမယ် ဆိုတာကိုပါ ကျုပ် သိပါတယ်... "

လုစုရှင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားတို့သိတာ ဘာများ ထူးဆန်းလို့လဲဗျာ- ခင်ဗျားတို့ရဲ့ကိစ္စပဲ... "

လုံအိချိုက ရယ်မောပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တာပေါ့... ဒါပေမယ့်... အင်မတန်ထူးဆန်းလှို့ဝှက် တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကိုတော့ ကျုပ် သိပါတယ်... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။ ခပ်တိုတိုပင် မေး လိုက်သည်။

"ဘာကိစ္စလဲ... "

လုံအိချိုက လုစုရှင်းအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းက ကောင်းယွဲ့ မဟုတ်ဘူး... ပေ့ယွဲ့စိမ်းလည်း မဟုတ် ဘူး... ကောင်းလီကို သတ်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ လုစုရှင်းဆိုတာ ကျုပ်သိ ထားပါတယ်... "

လုစုရှင်း၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

လုံအိချိုက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

"ဒါ့ပြင်... မင်းနဲ့ ဖန်ယင်းမေတို့က ကောင်းလီနဲ့ သွေးဘီလူး တို့ကို သုတ်သင်ဖို့ ရန်သူဖြစ်နေလေဟန်၊ ဟန်ဆောင်နေကြတာကို လည်း ကျုပ် သိပါတယ်... "

လုစုရှင်း အံ့ဩထိတ်လန့်မှုကြောင့် ပြူးကျယ်သော မျက်လုံး အစုံဖြင့် လုံအိချိုအား စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

လုံအိချိုက စကားဆက်လိုက်၏။

"ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ် သိထားတဲ့အတွက် မင်းမစိုးရိမ် ပါနဲ့... ကျုပ်က မင်းတို့ကို ကူညီမှာပါ... နောက်ဆုံး ရန်သူအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ရရင်တောင် ဒီအကြောင်းအရာတွေကို ကောင်းလီနဲ့ သွေး ဘီလူးတို့ မသိစေရပါဘူး... "

ကောင်းလီနဲ့ သွေးဘီလူးတို့ သေဆုံးသွားစေရန် လုစုရှင်းနှင့် ဖန်ယင်းမေတို့က စွမ်းဆောင်နိုင်ကြောင်း သူ သိရှိထားပြီ မဟုတ်ပါ လော။

လုစုရှင်းက စိတ်သက်သာရာရပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက် သည်။

"အင်း... ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်လို သိသွားရ တာလဲ... "

"လူတစ်ယောက် ပြောပြလို့ပါ... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ဘယ်သူလဲ... "

လုံအိချိုက လုစုရှင်းကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်း ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက် သည်။

"မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ... "

လုစုရှင်းက အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်၏။

"ကျန်းချစ်ချစ် မဟုတ်လား... "

"ဟုတ်တယ်... ရှင် သိပ်တော်တယ်... "

ချီလွင်သော့်လည်း တုန်ခါနေသည့်အသံနှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ကျန်းချစ်ချစ် ဝင်ရောက်လာလေ၏။

••• ❦ •••

အခန်း (၄၃)

အပေးအယူ

ကျန်းချစ်ချစ်က လုစုရှင်း၏ရှေ့လက်တစ်ကမ်းအကွာ၌ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေ၏။

"ရှင့်အကြောင်းတွေကို ပြောခဲ့တာ ကျွန်မပါပဲ... ရှင် အံ့သြနေသလား... "

လုစုရှင်းက စူးရှခက်ထန်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျန်းချစ်ချစ်အား စိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... သိပ်တော့ အံ့သြစရာမရှိပါဘူး... မင်းလို မာယာများတဲ့မိန်းမဟာ ဒီလိုပဲ ကျေးဇူးကန်းမယ်ဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်မိခဲ့ပါသေးတယ်... "

ကျန်းချစ်ချစ်၏ မျက်လုံးအစုံ၌ နာကျင်ကြေကွဲဟန်များ ပေါ်ထွက်လာသည်။

"ကျေးဇူးကန်းတယ်... ရှင့်ကို ကျေးဇူးကန်းရအောင် ရှင်က ကျွန်မအပေါ် ဘာကျေးဇူးတွေ ပြုခဲ့လို့လဲ... "

လုစုရှင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"မင်းတို့ အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ကျုပ်ဘယ်လောက်အထိ ပင်ပန်းခဲ့ရသလဲ... မင်းအကြောင်းသိရတာတောင် စိတ်မနာနိုင်ခဲ့ဘူး... မင်းတို့ ဂူတစ်ရာတောင်က ထွက်ခွာနိုင်အောင် ကူညီပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား... "

ကျန်းချစ်ချစ်က နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်သည်။

"တော်ပါရှင်... ရှင် ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံခဲ့တယ် ဆိုတာ ကျွန်မ မမေ့နိုင်ပါဘူး... "

"ဒါက မင်း ထွက်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တာပါ... ကျုပ်သာ တကယ်တမ်း မင်းအပေါ် ရန်ပြုလိုခဲ့ရင် ချက်ချင်းသတ်ပစ်လို့ရတာပဲ... ဒါမှမဟုတ် ကောင်းလီတို့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ဖြစ်တာပဲလေ... မင်း အသေအချာ မစဉ်းစားကြည့်ဘူးလား... "

ကျန်းချစ်ချစ်က လုစုရှင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ရှင်က ဟန်ဆောင်ဆက်ဆံခဲ့တာပေါ့... ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... သွေးပူနေတုန်းအချိန်လောက်ပဲ... ဒါကို မင်း မသိနိုင်ဘူး ထင်ထားတာ... မထင်မှတ်ဘဲ မင်းက အတော်ဦးနှောက် နည်းတာပဲကိုး... "

ကျန်းချစ်ချစ် တွေဝေငေးငိုင်လျက် မျက်ရည်ဝဲသောမျက်လုံး အစုံဖြင့် လုစုရှင်းအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ်...

လုံအိချို၏ရယ်မောသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

"ဟား... ဟား... ဟား... ကြည့်ရတာ လုစုရှင်းက မင်းကို အတော်သဘောကျနေသလိုပဲ... ချစ်ချစ်ရေ... ခက်တာက ချစ်ချစ်က သေဆုံးသွားတဲ့ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မေတ္တာမထား နိုင်တာပါပဲ... "

သူ၏စကားသံကြောင့် လုစုရှင်းနှင့် ကျန်းချစ်ချစ်တို့မှာ သတိ ဝင်လာကြလေတော့သည်။

ကျန်းချစ်ချစ်၏မျက်နှာမှာ တစ်မဟုတ်ချင်း အေးစက် တင်းမာသွားသည်။

လုစုရှင်းက ကျန်းချစ်ချစ်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဖေယို့ကော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား... "

ကျန်းချစ်ချစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပါတယ်ရှင်... အခုလို ဖေယို့ကို သတိတရရှိနေတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... "

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး လုံအိချိုအား လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်တာဝန် ပြီးဆုံးသွားပါပြီ... ကျုပ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး..."

လုံအိချိုက ရယ်မောရင်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

"မလောပါနဲ့... မင်းကို မေးချင်တာတွေ ရှိနေလို့ပါ... "

"မေးချင်ရင်လည်း ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့တွေ့မှပဲ မေးပါ... အခု ကျုပ်တာဝန်က ဖိတ်စာပို့ဖို့ပါပဲ... မေးခွန်းတွေကို ဖြေဖို့မဟုတ်ဘူး"

လုံအိချိုက စူးရတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လုစုရှင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ကျုပ်ရဲ့မေးခွန်းတွေကို မင်းဖြေရမယ်... မဖြေရင် ဒီနေရာက မင်းကို ထွက်ခွာခွင့်မပြုနိုင်ဘူး... "

လုစုရှင်းက လုံအိချိုကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာကြောင့် ကျုပ်အပေါ် ရန်သူလိုဆက်ဆံရတာလဲ... ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့က ရန်ငြိုးရန်စရှိနေလို့လား... "

လုံအိချိုက ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မင်းကို ကျုပ်က ရန်သူလိုမဆက်ဆံချင်ပါဘူး... ကျုပ်က မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းတွေကိုပဲ မေးမှာပါ... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့မေးခွန်းတွေကို မေးမှာ... ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့က ဘယ်တုန်းကမှ မိတ်ဆွေမဖြစ်ခဲ့ကြဘူး... "

လုံအိချိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... အခု မင်းပို့တဲ့ဖိတ်စာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးချင်တာပါ... "

"ကောင်းပြီ... မေးပါ... "

လုံအိချို၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားသည်။

"ကောင်းလီက ကျုပ်တို့ကို လှည့်စားဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူး... သူက ရွှေခြသေ့်ဂိုဏ်းနဲ့ တကယ်ပဲ ရင်းနှီးခင်မင်ချင်တာပါ... ဒါကြောင့် သူက သွေးဘီလူးနဲ့ ဖန်ယင်းမေတို့ကို တောင် မဖိတ်ကြားခဲ့ပါဘူး... "

လုံအိချိုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်က သတိထားနေရတာပေါ့... သွေးဘီလူးနဲ့ ဖန်ယင်းမေတို့ကလွဲပြီး သူ့လက်အောက်မှာ သစ္စာခံပြီးကြတဲ့ ကျုပ်တို့ငါးယောက်ကို ဖိတ်ကြားတာဟာ အဲ့ဒီလူတွေကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အမိဖမ်းဖို့ ကြံစည်တာ အများကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်လေ... "

လုစုရှင်းက ဟန်ဆောင်၍ပြုံးလိုက်သည်။

"အဲဒီလို ယူဆထားရင် ခင်ဗျားမှားပြီ... ကောင်းလီတို့က တပ်မှူးလေး ဝမ့်ဖိန်ကြောင့် အခက်အခဲတွေ့နေတယ်လေ... ဒီအခက်အခဲက လွတ်မြောက်နိုင်အောင် အခုလို ခင်ဗျားတို့နဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ရတာပါ... တခြားအကြံအစည် မရှိတာကို ယုံကြည်လိုက်ကြပါ... "

လုံအိချိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"မင်းစကားကိုတော့ ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်... မင်းရဲ့အကြံအစည်တွေ အမြန်ဆုံးနဲ့ အထိရောက်ဆုံး အောင်မြင်အောင် ကူညီနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်ရှိတယ်နော်... မင်း သိလား... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မသိဘူး... ဘယ်သူလဲ... "

"ကျုပ်... "

လုံအိချိုက သူ၏ရင်ဝကို လက်မဖြင့် ညွှန်၍ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏စကားကြောင့် လုစုရှင်း၏မျက်ခုံးအစုံမှာ နဖူးပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားလေတော့သည်။

လုစုရှင်းက စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လုံအိချိုအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ် နားမရှင်းဘူး... "

လုံအိချိုက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"ကောင်းလီနဲ့ သွေးဘီလူးတို့ကို သုတ်သင်ဖို့ မင်းကို ကျုပ် အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ကူညီနေချင်ရတာလဲ... ကျုပ်တော့ ခက်နေပါပြီ... လူတကာက ကျုပ်ကိုပဲ ကူညီချင်နေကြတယ်... "

လုံအိချိုက မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

"ရှင်းပါတယ်... သူတို့မရှိမှ ဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို ကျုပ် ရနိုင်မယ်လေ... "

လုစုရှင်းက မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

"သြော်... ဒါကြောင့်ကိုး... ဒါဖြင့်... ကျုပ်က ဘာတွေ လုပ်ပေးရမှာလဲ... "

လုံအိချို ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"မခက်ပါဘူး... မင်းက ကောင်းလီရဲ့အကြံအစည်ကို ပြောပြပြီး ရွှေခြသေ့ရုပ်တုရရင် ကျုပ်ကိုပေးဖို့ပါပဲ... "

လုစုရှင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

"ကျုပ်လုပ်ပေးရမယ့်ကိစ္စတွေက အတော့်ကို များနေပါလား... "

လုံအိချိုက လုစုရှင်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီအတွက် မင်းရမယ့်အကျိုးကျေးဇူးကလည်း မနည်းပါဘူးလေ... "

လုစုရှင်း မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ကျုပ်အတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာမို့လဲ... "

လုံအိချိုက ပြုံးလိုက်သည်။

"မင်း အသေအချာစဉ်းစားကြည့်လေ... ကောင်းလီတို့အဖွဲ့က တောပုန်းဓားပြတွေပါ သူတို့နဲ့ မင်းလက်တွဲနေရင် အတူရောပြီး အပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရမှာပေါ့... "

လုစုရှင်းက လုံအိချိုကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ကျုပ်က ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းထဲကို ဝင်ရမှာလား... "

"မင်းဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မရှိဘူး... "

လုံအိချို မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘာကြောင့်လဲ... "

လုစုရှင်းက ...

"ရွှေခြသေ့်ဂိုဏ်းကိုလည်း မိုးကြိုးစားအဖွဲ့လိုပဲ နေပြည်တော်က နှိမ်နင်းဖို့ သတ်မှတ်ထားတယ်ဗျ... အဲ့ဒါ ခင်ဗျား မသိသေးဘူး"

လုံအိချိုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"ကျုပ်တို့ကို နှိမ်နင်းဖို့မလွယ်ပါဘူးလေ...ကျုပ်တို့အကြောင်းကို သိဖို့တောင် မလွယ်ပါဘူး... ရွှေခြသေ့်ဂိုဏ်းဆိုတာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ရှိတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းလည်း မဟုတ်ဘူး... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းသွက်သွက်ခါရမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်သေးဘူး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ရွှေခြသေ့်ဂိုဏ်းဝင်အဖြစ် မရပ်တည်နိုင်ဘူး... "

လုံအိချိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"အင်းလေ... ဆန္ဒမရှိဘူးဆိုရင်လည်း မင်းသဘောပါပဲ... "

လုစုရှင်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး... "

လုံအိချိုက လှို့ဝှက်ထူးဆန်းသော အရိပ်အယောင်များ ပြည့်နှက်နေသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် လုစုရှင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... ကိစ္စတွေပြီးပြတ်သွားရင် ကျုပ်က မင်းကိုပေးဖို့ လက်ဆောင်တစ်ခု ရှိပါသေးတယ်... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ဘာလက်ဆောင်လဲ... "

လုံအိချိုက ပြုံးလိုက်သည်။

ကောက်ကျစ်စဥ်းလဲသော အပြုံးဖြစ်၏။

"မင်း သိပ်ကို လိုလားနှစ်သက်မယ့် လက်ဆောင်ပါ... "

သူ၏အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ရင်း လုစုရှင်း၏ရင်ထဲ၌ လေးလံလာသည်။

"ပြောစမ်းပါ... "

လုံအိချိုက လုစုရှင်းကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေ၏။

"ချင်းချိုင်ချန်း... "

လုစုရှင်း၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုများသည် ရင်ထဲ၌ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် တက်လာနေသည်။

လုစုရှင်းက...

"ချိုင်ချန်းက မင်းတို့ဆီရောက်နေတယ်... ဟုတ်လား"

လုံအိချိုအား ကျောခိုင်း၍ ကျန်းချစ်ချစ်အား လှည့်ကြည့်ရင်း မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းချစ်ချစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... "

လုစုရှင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

"မင်းလက်ချက်ကြောင့် မဟုတ်လား... "

ကျွန်းချစ်ချစ်က ဦးခေါင်းကို လေးဖင့်စွာညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဒီကို ခေါ်လာခဲ့တာပါ"

လုစုရှင်းက ကျွန်းချစ်ချစ်အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"မင်း ဘယ်လိုကြောင့် သူ့လက်ထဲက ချိုင်ချုန်းကို အရယူနိုင်ခဲ့တာလဲ... "

ကျွန်းချစ်ချစ်က ပြုံးလိုက်၏။

သူမ၏အပြုံးမှာ မပီပြင်ချေ။

"ကျွန်မက ဖန်ယင်းမေကို အယုံသွင်းပြီး မချဉ်းကပ်ခဲ့ပါဘူး-- ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ဂူတစ်ရာတောင်ကို ရောက်သွားတယ်ကြားလို့ပါ... သူနဲ့တွေ့ရင် ရှင်က အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်မကို မယုံကြည်ဖို့ မှာထားမယ် မဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ကျုပ် မှာထားခဲ့တယ်... "

ကျွန်းချစ်ချစ်က စကားဆက်လိုက်သည်။

"ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းခွဲမှူးရဲ့အကူအညီနဲ့ ဖန်ယင်းမေကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေခဲ့လို့ ချင်းချိုင်ချုန်းကို ရခဲ့တာပါပဲ... "

လုစုရှင်းက အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

"တော်တယ်... မင်း သိပ်တော်တယ်... ချိုင်ချုန်း တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မင်း လွယ်မယ်မထင်နဲ့... "

ကျွန်းချစ်ချစ်၏မျက်နှာပေါ်၌ နာကျင်ကြေကွဲဟန်များ ပေါ်လာသည်။

သူမက မျက်ရည်ဝဲသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် လုစုရှင်းအား စိုက်ကြည့်နေစဉ်...

လုံအိချိက ကျွန်းချစ်ချစ်၏နံဘေး၌ လာရောက်ရပ်တန့်ပြီး လုစုရှင်းအား ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းကလည်း ဒေါသချည်းပဲ... အလကားနေရင်း မင်းဒေါသတွေကို အဟောသိကံ ဖြစ်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့... ငါ ပြောမယ့်စကားကိုလည်း သေသေချာချာ နားထောင်ပါဦး... "

လုစုရှင်းက အေးစက်ခက်ထန်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လုံအိချိအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ဘာပြောဦးမလို့လဲ... "

သူ၏စကားသံမှာလည်း အေးစက်ခက်ထန်နေသည်။

"မိန်းကလေးချင်းကို ကျုပ်တို့က လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားပါတယ်... ဒါကြောင့် သူကလည်း ဒီမှာ အတော်လေး ပျော်နေပါပြီ... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ချိုင်ချုန်းက ပျော်နေတယ်... ဟုတ်လား"

လုံအိချိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... "

လုစုရှင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

"မင်းလက်ချက်ကြောင့် မဟုတ်လား... "

ကျွန်းချစ်ချစ်က ဦးခေါင်းကို လေးဖင့်စွာညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဒီကို ခေါ်လာခဲ့တာပါ"

လုစုရှင်းက ကျွန်းချစ်ချစ်အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"မင်း ဘယ်လိုကြောင့် သူ့လက်ထဲက ချိုင်ချန်းကို အရယူနိုင်ခဲ့တာလဲ... "

ကျွန်းချစ်ချစ်က ပြုံးလိုက်၏။

သူမ၏အပြုံးမှာ မပီပြင်ချေ။

"ကျွန်မက ဖန်ယင်းမေကို အယုံသွင်းပြီး မချဉ်းကပ်ခဲ့ပါဘူး-- ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ဂူတစ်ရာတောင်ကို ရောက်သွားတယ်ကြားလို့ပါ... သူနဲ့တွေ့ရင် ရှင်က အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်မကို မယုံကြည်ဖို့ မှာထားမယ် မဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ကျုပ် မှာထားခဲ့တယ်... "

ကျွန်းချစ်ချစ်က စကားဆက်လိုက်သည်။

"ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းခွဲမှူးရဲ့အကူအညီနဲ့ ဖန်ယင်းမေကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေခဲ့လို့ ချင်းချိုင်ချန်းကို ရခဲ့တာပါပဲ... "

လုစုရှင်းက အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

"တော်တယ်... မင်း သိပ်တော်တယ်... ချိုင်ချန်း တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မင်း လွယ်မယ်မထင်နဲ့... "

ကျွန်းချစ်ချစ်၏မျက်နှာပေါ်၌ နာကျင်ကြေကွဲဟန်များ ပေါ်လာသည်။

သူမက မျက်ရည်ဝဲသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် လုစုရှင်းအား စိုက်ကြည့်နေစဉ်...

လုံအိချိုက ကျွန်းချစ်ချစ်၏နံဘေး၌ လာရောက်ရပ်တန့်ပြီး လုစုရှင်းအား ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းကလည်း ဒေါသချည်းပဲ... အလကားနေရင်း မင်းဒေါသတွေကို အဟောသိကံ ဖြစ်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့... ငါ ပြောမယ့်စကားကိုလည်း သေသေချာချာ နားထောင်ပါဦး... "

လုစုရှင်းက အေးစက်ခက်ထန်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လုံအိချိုအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ဘာပြောဦးမလို့လဲ... "

သူ၏စကားသံမှာလည်း အေးစက်ခက်ထန်နေသည်။

"မိန်းကလေးချင်းကို ကျုပ်တို့က လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားပါတယ်... ဒါကြောင့် သူကလည်း ဒီမှာ အတော်လေး ပျော်နေပါပြီ... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ချိုင်ချန်းက ပျော်နေတယ်... ဟုတ်လား"

လုံအိချိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်တို့က မင်းရဲ့မိတ်ဆွေအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့တာကြောင့်ပါ.. သူက ဖေယို့နဲ့ကစားရင်း မင်းအလာကို စောင့်နေရှာတယ်... "

လုစုရှင်း၏ရင်ထဲ၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားနေသည်။

"သူ အခု ဘယ်မှာလဲ... "

လုံအိချိုက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါကိုတော့ မပြောနိုင်ပါဘူး... "

လုစုရှင်းက လက်ဝါးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

"ကျုပ် သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်... "

လုံအိချိုက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"မင်းက ဒေါသကိုလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ ထုတ်ပြတတ်တယ်... စိတ်ဆန္ဒကိုလည်း လောလောနဲ့ ထုတ်ပြတတ်တယ်... ကျုပ်တို့လက်ထဲ ရွှေခြသေ့ရုပ်တုရတာနဲ့ သူ့ကိုလွှတ်ပေးမှာပါ... ကျုပ်တို့က ကောင်းလီလို မဟုတ်ပါဘူး... "

လုစုရှင်းက ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။

"သူ့ကိုတွေ့မှဖြစ်မယ်... "

လုံအိချိုက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ဒါကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... မင်းက ရွှေခြသေ့ရုပ်တုကိုသာ ယူလာခဲ့ပါ... အားလုံးအဆင်ပြေသွားစေရမယ်... "

လုစုရှင်းက အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

"ချိုင်ချန်းက ခင်ဗျားဆီမှာရှိနေတာကို ကျုပ် ဘယ်လိုယုံကြည်ရမှာလဲ... သူ့ကို ကျုပ်တွေ့ရမှဖြစ်မယ်... "

လုံအိချိုက စိတ်လှုပ်ရှားနေသော လုစုရှင်းအား ကြည့်ရင်း ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

"မင်းကို လိုက်ပြချင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် လိုက်ပြလို့ မဖြစ်ဘူး... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ဘာကြောင့်လဲ... "

လုံအိချိုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"ရှင်းရှင်းလေးပါ... မင်းအကြောင်းကို ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းခွဲမှူးတွေအပြင် ကောင်းလီနဲ့ သွေးဘီလူးတို့က သိထားကြတယ်လေ... သူတို့က မင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြမှာပဲ... "

သူက စကားဆက်လိုက်၏။

"အခုလို ကျုပ်က မိန်းကလေးချင်းရှိတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားလို့ တစ်ယောက်သိသွားရင် အားလုံးပြဿနာရှုပ်ထွေးကုန်မှာပေါ့... "

လုစုရှင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"ဒါဖြင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားစကားကို ဘယ်လိုယုံကြည်ရမလဲ"

လုံအိချိုက တခဏမျှစဉ်းစားလိုက်သည်။

"နည်းလမ်းတစ်ခု ရှိ... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ဘာနည်းလမ်းလဲ... "

လုံအိချိက ခေါင်းငုံ့ရပ်တန့်နေသော ကျန်းချစ်ချစ်ကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

"သူသား လင်းဖေယို့ကို မင်း မေးကြည့်ပါ... သူက မင်းကို မလိမ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်တယ် မဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ချက်ချင်းပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရိုးသားဖြူစင်သော ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် လင်းဖေယို့အား သူ သံသယစဉ်ရှိသလို ယုံကြည်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

"ကောင်းပြီ ဖေယို့ ဘယ်မှာလဲ... "

လုံအိချိက ကျန်းချစ်ချစ်အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏အကြည့်ကို သဘောပေါက်သော ကျန်းချစ်ချစ်က လုစုရှင်း၏ အမေးအား ဝင်ရောက်ဖြေဆိုလိုက်သည်။

"သူအခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေပါပြီ... ရှင် မေးချင်ရင် သူဆီသွားကြတာပေါ့... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

"သွားမယ်... မင်း လမ်းပြပါ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က လုံအိချိအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လုံအိချိက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ခေါ်သွားလိုက်ပါ... သူ ကြိုက်သလို မေးပါစေ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ... ကဲ... ရှင် ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့ပါ... "

ဟုပြောပြီး လုံအိချိအား ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

လုစုရှင်းကလည်း သူမ၏နောက်သို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ညအခါဖြစ်၍ ကျားခံတပ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို အမှောင်က ဝါးမြိုထားသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လမရှိ။

ကြယ်ကလေးများလည်း မရှိ။

ကျားခံတပ်အတွင်း၌လည်း မီးမထွန်းထားကြချေ။

ထို့ကြောင့်...

အမှောင်ထု ကြီးစိုးမှုအောက်တွင် ကျားခံတပ်တစ်ခုလုံးမှာ လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ရုတ်တရက်...

အိမ်ဂေဟာအတွင်းမှ မီးအိမ်တစ်လုံးထွက်လာသည်။

မီးအိမ်အား ကိုင်ဆောင်ထားသူမှာ လုစုရှင်းအား လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာသော ကျန်းချစ်ချစ် ဖြစ်၏။

သူတို့က တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်လှမ်းလာကြသည်။

အတန်ကြာသောအခါ...

သူတို့သည် အိမ်ဂေဟာဝင်း မြောက်ဘက်အစွန်ပိုင်းရှိ သုံးခန်းတွဲ အိမ်တန်းလျားလေးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုအိမ်တန်းလျား၏အလယ်ခန်းသို့ သူတို့ဝင်ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

လုစုရှင်းအား တံခါးအားပြန်လည်ပိတ်နေစဉ်...

ကျန်းချစ်ချစ်က အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲပုလေးသို့ လျှောက်သွားသည်။

စားပွဲပေါ်သို့ မီးအိမ်အား တင်ထားလိုက်သည်။

မီးအိမ်ကြောင့် အခန်းထဲ၌ လင်းလင်းရှင်းရှင်း ရှိနေလေ၏။

ထို့နောက်...

ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော လင်းဖေယို့ထံသို့လျှောက်သွားပြီး လှုပ်နှိုးလိုက်၏။

"သား... ဖေယို့... ထပါဦး... "

လင်းဖေယို့၏မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။

ထိုအခါ...

ခုတင်နံဘေး၌ ရပ်တန့်လျက် သူ့အား ငုံ့ကြည့်နေသော လုစုရှင်းကို တွေ့မြင်သွားသည်။

"ဦးလေးလု... ဦးလေးလု ရောက်လာပြီလား... "

ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြောဆိုရင်း လူးလိမ့်ထကာ လုစုရှင်းအား ဖက်လိုက်သည်။ လုစုရှင်းကပြုံးရင်း လင်းဖေယို့အား ပြန်လည်ပွေ့ဖက်ပြီး နမ်းရှုံ့လိုက်သည်။ လင်းဖေယို့က လုစုရှင်း၏လည်ပင်းကို ဖက်တွယ်ထားသည်။

"ဦးလေးလုကို သား စောင့်နေတာ... မေမေက ပြောတော့

မလာတော့ဘူးတဲ့... ဦးလေးလုက မေမေ့ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်တဲ့"

လုစုရှင်းက နှစ်လိုဖွယ်ရယ်ပြုံးလျက် ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသော ကျန်းချစ်ချစ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျန်းချစ်ချစ်က ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် သူတို့အား ငေးကြည့်နေသည်။

သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်၌ မျက်ရည်စီးကြောင်းများ ရှိနေသော်လည်း နှုတ်ခမ်းအစုံကမူ ပြုံးနေသည်။

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ချလိုက်မိသည်။

ယခု...

သူသည် ကျန်းချစ်ချစ်၏စိတ်သဘောကို ကောင်းစွာ အကဲခတ် နားလည်မိပြီ မဟုတ်ပါလော။

ကျန်းချစ်ချစ်သည် သူ့အား တကယ်ပင် ချစ်နေခဲ့လေပြီ။ ဤသည်ကို အစ်မ ဖန်ယင်းမေကလည်း ပြောပြသွားသည်။

လင်းဖေယို့က လုစုရှင်း၏ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ဆွဲလှည့်ယူလိုက်သည်။

"ဦးလေးလုက မေမေ့ကို စိတ်မဆိုးတော့ဘူးပေါ့နော်... ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူးကွာ... "

လင်းဖေယို့၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားသည်။

"ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးလေးလုရယ်... သားလည်း

မေမေ့အပေါ် ဦးလေးလု စိတ်ဆိုးပြေဖို့ နေ့တိုင်းဆုတောင်းနေတာ... အခုတော့ သားဆုတောင်း ပြည့်သွားပြီ ပျော်လိုက်တာ... "

လုစုရှင်းက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးလိုက်၏။

"ဖေယို့က တကယ်လိမ္မာတာပဲကိုး... ဒါကြောင့် မိုးနတ်မင်းက သားရဲ့ဆုတောင်းပြည့်အောင် ဦးလေးလုကို ဒီလွှတ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်... "

လင်းဖေယို့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တာပေါ့... ဦးလေးလုက ဒီမှာပဲ နေမှာလားဟင်..."

"အခြေအနေအရပေါ့ကွာ... "

လင်းဖေယို့က လုစုရှင်း၏လက်မောင်းအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"ဦးလေးလု ဒီကနေပြန်မယ်ဆိုရင် သားကိုလည်း ခေါ်သွားပါနော်... သားက ဦးလေးလုနဲ့ပဲ နေချင်တယ်... "

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... နေရမှာပေါ့ကွာ... အခုတော့ ဦးလေးမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်... ဒီတော့ မင်းက ဒီမှာပဲနေဦးနော်"

လင်းဖေယို့က လုစုရှင်း၏မျက်နှာအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါဆို ဦးလေးလုရဲ့အလုပ်တွေပြီးသွားရင် သားနဲ့မေမေ့ကို လာခေါ်ရမယ်နော်... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"အေးပါ... လာခေါ်မှာပေါ့... စိတ်ချလက်ချသာနေပါ သားရယ်... "

လင်းဖေယို့က လက်သန်းကလေးကို ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

"ကတိပေးရမယ်နော်... "

လုစုရှင်းက ရယ်မောပြီး သူ၏လက်သန်းကို လင်းဖေယို့၏ လက်သန်းနှင့် ချိတ်ဆွဲလိုက်ရလေတော့သည်။

••• ••• •••

အခန်း (၄၄)

အလင်းနှင့်အမှောင်

လုစုရှင်းက လင်းဖေယို့ကို ခုတင်ပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

လင်းဖေယို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်ချပြီး တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လင်းဖေယို့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဖေယို့... သားကို ဦးလေးလု မေးစရာရှိတယ်... မင်း အဖေ အချာဖြေနော်... ဟုတ်ပြီလား... "

လင်းဖေယို့က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့... "

"မင်းက ဒေါ်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူကစားနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား... "

လင်းဖေယို့က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... "

လုစုရှင်းက လင်းဖေယို့၏ပခုံးအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"အဲ့ဒီဒေါ်လေးရဲ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ... "

"ချင်းချိုင်ချန်းတဲ့... "

လုစုရှင်းက လင်းဖေယို့၏ပခုံးအား အသာအယာဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

"ဘယ်သူပြောပြတာလဲ... "

"အဲ့ဒီဒေါ်လေးက ပြောပြတာပေါ့... မေမေက ပြောတော့ ဒေါ်လေးချင်းက ဦးလေးလုရဲ့ချစ်သူတဲ့... ဒါ တကယ်ပဲလားဟင်"

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"တကယ်ပေါ့ကွ... မင်းမေမေက မင်းကို ဘယ်လိမ်ပါ့မလဲ... ဒါနဲ့ အဲ့ဒီဒေါ်လေးရဲ့ပုံစံကို ပြောပြပါဦး... "

လင်းဖေယို့က မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း...

"အင်း... ဒေါ်လေးချင်းရဲ့ဆံပင်က အတော်ရှည်တယ်... မည်းနက်နေတာပဲ... အရပ်နည်းနည်းမြင့်တယ်... အသားလေးက ဖြူဝင်းနေတာပဲ... အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းတယ်... "

လုစုရှင်းမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

"ဟုတ်ပြီ... သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ထူးခြားတာ ဘာရှိလဲ... "

"ထူးခြားတာ... ဘာ ထူးခြားတာလဲ... "

လုစုရှင်းက လင်းဖေယို့၏မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"တခြားလူတွေမှာ မပါတဲ့အရာ ပါနေသလားလို့ မေးတာပါ... "

"ဪ... ဒါလား... ဟုတ်ပြီ... သူ့မှာ မှဲ့နီလေးတစ်လုံး ပါတယ်... "

လုစုရှင်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပြီ... အဲ့ဒါကိုပြောတာ... ဒါနဲ့ အဲ့ဒီ မှဲ့နီကလေးက ဘယ်မှာပါတာလဲ... "

ယခုတစ်ကြိမ်...

လင်းဖေယို့က စဉ်းစားခြင်းမပြုတော့ပါ။

"ညာဘက်နဖူးပေါ်မှာပါ... "

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း လင်းဖေယို့၏ပခုံးပေါ်မှ သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

"အင်း... ချိုင်ချန်း တကယ်ပဲ ဒီရောက်နေပြီကိုး... ဒါနဲ့ သူ နေကောင်းရဲ့လား ဟင်... "

လင်းဖေယို့က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ကောင်းပါတယ်... ဒေါ်လေးချင်းက မေမေ့ကို ဦးလေးလုအကြောင်း မေးနေသေးတယ်... "

လုစုရှင်းက ကျန်းချစ်ချစ်အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်အကြောင်း ဘာတွေပြောပြလိုက်သလဲ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က မျက်ရည်များကို ကပျာကယာသုတ်ပစ်လိုက်သည်။

"သူ သိသင့်တယ်ထင်တာတွေကိုတော့ ပြောပြလိုက်ပါတယ်"

လုစုရှင်းက ကျန်းချစ်ချစ်အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာတွေ ပြောလိုက်သလဲ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က မချိပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"ရှင် ကောင်းလီတို့ဆီမှာ ရှိနေတဲ့အကြောင်းရယ်... ပြီးတော့ သူ့ကိုလိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတာရယ်... ရှင်နဲ့သူ မကြာခင် ပြန်တွေ့မယ်ဆိုတာတွေပါပဲ... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... သူ ကျုပ်ကို စိုးရိမ်မနေအောင် ဖျောင်းဖျပေးထားပါ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က ရီဝေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် လုစုရှင်းအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"စိတ်ချပါရှင်... ရှင် သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြောင်း ကျွန်မ မကြာခဏ ပြောပြထားတာကြောင့် သူ ကျေနပ်နေပါတယ်... "

သူမ၏အသံမှာ တုန်ယင်လှိုက်လှဲနေသည်။

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

လင်းဖေယို့၏ပါးနှစ်ဘက်အား ထပ်မံနမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

"ကဲ... ဖေယို့... ဦးလေးလု ပြန်တော့မယ်... ဦးလေးရဲ့ အလုပ်တွေ ပြီးသွားရင် မင်းတို့ကို လာခေါ်မယ်နော်... "

လင်းဖေယို့က ခေါင်းညိတ်ပြီး လုစုရှင်း၏ပါးအား ပြန်လည်နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

လုစုရှင်းက ရယ်မောပြီး လင်းဖေယို့အား ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းစေပြီး စောင်ခြုံပေးလိုက်သည်။

"အိပ်တော့နော်… အိပ်ရေးမဝရင် ခေါင်းလေးချင်းနဲ့ မကစားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမယ်… "

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းထဲမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာလာသည်။

"သား… မေမေ သူ့ကို လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်… "

ကျန်းချစ်ချစ်က ထိုသို့ပြောရင်းပင် မီးအိမ်အားကောက်ယူပြီး လုစုရှင်း၏နောက်သို့ အပြေးအလွှားလိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

လုစုရှင်းက ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင် လုံအိချိုရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။

"ကျုပ် ယုံကြည်ပါပြီ… "

လုံအိချိုက လုစုရှင်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာကို ယုံကြည်တာလဲ… "

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း… ချိုင်ချန်း ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိနေတာကို ကျုပ် ယုံကြည်ပါပြီ… "

လုံအိချိုက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်… မင်း ကျုပ်နဲ့ပူးပေါင်းပြီး လှုပ်ရှားဖို့ပဲလိုတော့တာပေါ့… "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်… "

လုံအိချိုက ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ… ဒါဖြင့် ကျုပ် သိချင်တာတွေကို ဆက်မေးမယ်… "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ခင်ဗျားက ဘာတွေ သိချင်သေးလို့လဲ… ခင်ဗျား သိချင်တာတွေက များလှချည်လား… "

လုံအိချိုက စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လုစုရှင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကောင်းလီက ကျုပ်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်တာမှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်ရှိနေလို့လဲ… "

လုစုရှင်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ထူးထူးခြားခြား အကြံအစည်မရှိပါဘူး… စိတ်ချပါ… သူက ခင်ဗျားတို့ကို အန္တရာယ်မပြုပါဘူး… "

လုံအိချိုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျုပ်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်ရတာလဲ… "

"သွေးဘီလူးအပေါ် ခင်ဗျားတို့မယုံကြည်မလေးစားမိအောင် စည်းရုံးဖို့ပါပဲ… "

လုံအိချိုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့က အခြေအနေအရသာ သွေးဘီလူးဆီမှာ သစ္စာခံထားကြတာပါ… ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းခွဲမှူးအချင်းချင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ

ကိုမှ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ကတိထားကြပြီးသား ပါ... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါကို ကျုပ် ရိပ်မိပါတယ်... ခင်ဗျားတို့ရဲ့အကြံက ကျုပ်နဲ့ တူနေတယ် မဟုတ်လား... "

လုံအိချိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ကြည့်ရတာ ကောင်းလီက မင်းနဲ့ရှမ်းရှမ်းကို အသုံးချပြီး သွေးဘီလူးကို နှိမ်နင်းပြမယ်... ပြီးရင် ရွှေခြသေ့ရုပ်တု ကိုင်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် ရပ်တည်မယ် မဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က သွေးဘီလူးကို နှိမ်နင်းမယ့်အပြင် ကောင်းလီကိုလည်း မလွတ်မယ့်နည်းလမ်းကို ရှာတွေ့မယ်လို့ယုံကြည် ပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်တို့ရဲ့အကြွေးကလည်း နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြာနေပါပြီ"

လုံအိချိုက လုစုရှင်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီအတိုင်းဖြစ်မှ ဖြစ်မယ်... "

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... နောက်လ တစ်ဆယ့်သုံးရက်နေ့မှာ အရှုပ်အထွေး အားလုံး ရှင်းလင်းသွားတော့မှာပါ... "

လုံအိချိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"သေချာတာပေါ့... အဲဒီနေ့မှာ မင်း ကျုပ်ဘို့ဘက်က ရ တည်ပေးမယ် မဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ... "

လုံအိချိုက ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီလိုပါ... ချိန်းဆိုတဲ့နေ့မှာ ကောင်းလီဆီက ရွှေခြသေ့ရုပ်တု ကို မင်း အရယူပေးနိုင်မယ် မဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... အဲ့ဒီနေ့မှာ ဖြစ်ပေါ်မယ့်အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး ကောင်းလီဆီက ရွှေခြသေ့ရုပ်တုကို အရယူပေးပါမယ်"

လုံအိချို၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ဟုတ်ပြီ... ဒါဆို မင်းကော ကျုပ်တို့ပါ အကျိုးရှိမှာပါလေ... မင်း အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားပေးပါ... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

"အဲဒါကိုတော့ ခင်ဗျား မပြောပါနဲ့... ကျုပ်ရဲ့အရေးကိစ္စတွေ လည်း ရှိနေတယ်ဆိုတော့... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် လုပ်ပေးရမှာပဲ... အခု အချက်နှစ်ချက်တောင်းဆိုချင်တယ်... "

လုံအိချိုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘာတွေလဲ... ပြောပါ... "

လုစုရှင်းက လုံအိချိုအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီနှစ်ချက်ကို မတောင်းဆိုမီ မေးခွန်းတစ်ခုမေးရမယ်... "

"မေးပါ... "

လုစုရှင်းက လုံအိချိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံ၌ ဝင်ရောက်

ဆိုင်ချလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားတို့ လှပျိုဖြူစားသောက်ဆိုင်ကို လာကြမှာလား"

လုံအိချိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"လာရမှာပေါ့... "

"ဒါဖြင့်... အဲဒီကို ချိုင်ချန်းပါ ခေါ်လာခဲ့ပါ... "

လုံအိချိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

"ကောင်းပါပြီ... ကျုပ် ခေါ်လာခဲ့မှာပါ... "

လုစုရှင်းက လုံအိချိုအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"နောက်တစ်ချက်က ခင်ဗျားလက်ထဲ ရွှေခြသေ့ရုပ်တုရတာနဲ့ ချိုင်ချန်းကို ချက်ချင်းလွှတ်ပေးရမယ်... "

"ဖြစ်ပါတယ်... ဒါကိုလည်း သဘောတူပါတယ်... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ... ဒါနဲ့သွေးဘီလူး အခု ဘယ်မှာရှိနေသလဲ... "

လုံအိချိုက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မသိဘူး... "

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ပြောစရာတွေလည်း ပြီးပြတ်ပြီပဲ... ကျုပ် ပြန်တော့မယ်... "

လုံအိချိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ... ရှေ့လ တစ်ဆယ့်သုံးရက်နေ့မှပဲ လှပျိုဖြူစားသောက်ဆိုင်မှာ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့... "

လုစုရှင်းက အသိအမှတ်ပြု ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အပြန်အလှန်ဂါရဝပြုပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လိုက်စဉ်...

"ခဏ... ခဏနေပါဦး... "

ကျန်းချစ်ချစ်၏ ဟန့်တားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

လုစုရှင်းက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

သို့သော်... နောက်လှည့်ကြည့်ခြင်း မပြုပေ။

"ဘာကိစ္စရှိသေးလို့လဲ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က လုစုရှင်း၏နောက်ကျောအား စိုက်ကြည့်နေရာမှ လုံအိချိုအား လှည့်ကြည့်ပြီး ဂါရဝပြု ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

"သူ့ကို ကျွန်မ လိုက်ပို့ပါရစေ... "

လုံအိချိုက ခေါင်းညိတ်၍ သဘောတူလိုက်သည်။

"ရပါတယ်... လိုက်ပို့လိုက်ပါ... "

ကျန်းချစ်ချစ်၏မျက်နှာမှာ အပြုံးပန်းများ ပွင့်လန်းသွားသည်။

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သောအခါ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားသော လုစုရှင်း၏နောက်ကျောကို တွေ့မြင်ရသည်။

သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ချပြီး လုစုရှင်း၏နောက်သို့ အပြေးလိုက်ရလေ၏။

ကျားခံတပ်အတွင်းမှ လူနှစ်ယောက်ထွက်လာကြသည်။

လုစုရှင်းနှင့် ကျန်းချစ်ချစ်တို့ဖြစ်သည်။

လုစုရှင်းက နောက်သို့ တစ်ချက်ကလေးမျှ လှည့်မကြည့်ချေ။

တသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေသော ညလေအေးကို ဆန်၍ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေသည်။

သူ၏နောက်မှ တစ်ချိန်လုံးနှုတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသော ကျန်းချစ်ချစ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ရှင် ကျွန်မကို မုန်းနေပြီ မဟုတ်လား... "

လုစုရှင်း၏ခြေလှမ်းများက မရပ်တန့်ပါ။

သူက လှည့်ကြည့်ခြင်းမပြုဘဲ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မမုန်းပါဘူး... "

ကျန်းချစ်ချစ်၏ မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ကျွန်မ အခုလိုလုပ်တာကိုတောင် ရှင် မမုန်းသေးဘူး... ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... မင်းကြောင့် ကျုပ် အကျိုးယုတ်သွားတာ သိပ်မရှိဘူးလေ... ပြီးတော့ မင်းမှာ ကျုပ်ကို နစ်နာစေလိုတဲ့စိတ် မရှိဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်... "

ကျန်းချစ်ချစ်က လုစုရှင်းနောက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လိုက်နေသည်။

"ဒါနဲ့တောင် ရှင် ဘာကြောင့် ကျွန်မကို အခုလို အေးစက်စက် ဆက်ဆံနေရတာလဲ... "

"မင်းက ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ပဲ... ဘယ်လိုလုပ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနိုင်မှာလဲ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ လွဲမှားတဲ့နည်းနဲ့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်နေမိတာပါ... "

"မင်းအပေါ် သူက ဘာကျေးဇူးပြုခဲ့လို့လဲ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က မချိပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မက မိဘမဲ့ပါ... ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂိုဏ်းခွဲမှူးကပဲ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာလေ... ဒါပြင် အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း သူ့ကျေးဇူးနဲ့ မကင်းခဲ့ဘူး... ဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး နိုင်းသမျှလုပ်နေခဲ့တာပါ... ဒါတွေဟာ အမှားတွေဆိုတာ ကျွန်မ သိပါပြီရှင်... "

လုစုရှင်း၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သည်။

သူက ကျန်းချစ်ချစ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းက အတော့်ကို ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲကိုး... ကောင်းပြီလေ... မင်းသဘောအတိုင်းသာ ဆက်ရပ်တည်ပါတော့... ကဲ... မင်း ပြန်ပါတော့... "

"နေပါဦးရှင်... "

ကျန်းချစ်ချစ်က လုစုရှင်း၏လက်မောင်းအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲကိုင်ရင်း ဟန့်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လုစုရှင်းက သူမ၏လက်နှစ်ဖက်အား ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

"ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က လုစုရှင်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျွန်မကို အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးနိုင်မလား... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ဘာအခွင့်အရေးလဲ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကိုက်လိုက်သည်။

"တကယ်လို့... တကယ်လို့... ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် လင်းဖေယို့ကို စောင့်ရှောက်ပေးပါရှင်... "

လုစုရှင်းက ကျန်းချစ်ချစ်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်း ဘာကြောင့် ဒီစကားမျိုးပြောရတာလဲ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က မချိပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မက မတရားမှုမျိုးစုံ ပြုနေခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်သမား တစ်ယောက်လေ... ဒီလုပ်ရပ်တွေကြောင့် အခုချိန်မှာ ကျွန်မ အတော်တုန်လှုပ်နေပါတယ်... ဝဋ်ကြွေးကိုလည်း ယုံကြည်နေမိတယ်... ဒါကြောင့်... "

လုစုရှင်းက လက်ကာဟန့်တားလိုက်သည်။

"တော်ပါတော့... မင်းမှာ ဒီဆန္ဒတကယ်ရှိနေရင် ရွှေခြသေ့်ဂိုဏ်းကို ကျောခိုင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ပါ... ကျုပ် မင်းကို ကြိုဆိုနေပါ့မယ်... "

ကျန်းချစ်ချစ်၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ရှင်... ရှင်... တကယ်ပြောတာလား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"တကယ်ပါ... သိုင်းလောကထဲက ဒုစရိုက်သမားတွေကို ဖယ်ရှားရင်းနဲ့ မင်းရဲ့အပြစ်တွေကို ဆေးကြောလို့ရပါတယ်... "

ကျန်းချစ်ချစ်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားသည်။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်... ကျွန်မတို့သားအမိက ရှင်နဲ့ ညီမလေးချင်းတို့ရဲ့အနားမှာ နေထိုင်ခွင့်ရပြီပေါ့နော်... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မရရမှာလဲ... စိတ်ရင်းဖြူ လုပ်ရပ်သန့်ရှင်းတဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဆန္ဒရှိရင် ကျုပ်တို့ပေါင်းစပ်လို့ ရပါတယ်... သွေးသောက်မောင်နှမ အဖြစ်လည်း နေနိုင်တယ်... "

ကျန်းချစ်ချစ်က မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လုစုရှင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ရှင့်စကားတွေကို ကြားရတာ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာရှင်... ရှင် စိတ်မပူပါနဲ့... ညီမလေးချင်းကို ကျွန်မ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ထားပါ့မယ်... ကျွန်မ တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်သာ ဖေယို့ကို ရှင် စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါ... "

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ခက်တော့တာပဲ... ဘာကြောင့် ဒီစကားပဲ ပြောနေရတာလဲ... ကျုပ် စကား သေသေချာချာ နားထောင်ပါဦး... "

ကျန်းချစ်ချစ်က ဝေ့ဝဲတက်လာသောမျက်ရည်များကို မျက်တောင်ရှည်တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

"ပြောပါရှင်... "

လုစုရှင်းက ကျန်းချစ်ချစ်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းဟာ ဖေယို့ရဲ့မိခင်တစ်ယောက်ပါ... ဖေယို့ရဲ့ဘဝရှေ့ရေးကို မင်း တစ်ယောက်ပဲ ပုံသွင်းဖန်တီးပြုစုပေးနိုင်တယ်... အသိတရားရလာတဲ့ မင်းဟာ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ထားစမ်းပါ... အလင်းလောကဟာ အမှောင်လောကထက် မင်းကို ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာစေမှာပါ... "

မျက်ရည်များကြားမှ အရောင်တောက်ပလာသော ကျန်းချစ်ချစ်၏ မျက်လုံးအစုံက လုစုရှင်းအပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။

လုစုရှင်းက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြလိုက်၏။

"မင်း မစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့... ကျုပ်က မင်းကို ကူညီပေးမှာပါ..."

ကျန်းချစ်ချစ်၏နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ပြုံးလာသည်။

"ရှင့်စကားကြောင့် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ယုံကြည်မှုတွေ ရှိလာပါပြီ... စိတ်ချပါ... ကျွန်မ ရှင်တို့နဲ့အတူ သိုင်းလောကထဲက အမှောင်ထုကို ဖယ်ရှားဖို့ ကြိုးစားပါ့မယ်... "

လုစုရှင်းက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒီလိုမှပေါ့... မင်းကို မိုးနတ်မင်းက အခွင့်အရေးပေးဦးမှာပါ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... သားလေးကို အဖြူရောင် သိုင်းသမား တစ်ယောက် ဖြစ်အောင်... ပျိုးထောင်ပေးဖို့ မိုးနတ်မင်းက အခွင့်အရေး

ပေးမှာပါ... "

ယုံကြည်မှုရှိလာသော ကျန်းချစ်ချစ်အား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း လုစုရှင်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ကောင်းတာပေါ့... ဪ... မင်း... အမြန်ပြန်တော့... လုံအိချိုက မင်းအပေါ် သံသယဝင်နေဦးမယ်... "

ကျန်းချစ်ချစ်က ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"သူ ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ သံသယဝင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်... ဒါကို ကျွန်မ သိပါတယ်... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ဘာကြောင့်လဲ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က ယှဲ့ယှဲ့ပြုံးလိုက်သည်။

"သူက ကျွန်မကို သမီးရင်းတစ်ယောက်လို ယုံကြည်နေလို့ပါရှင်... "

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... မင်း စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့... သူ့ထက် ဖေယို့ရဲ့ဘဝရှေ့ရေးက အရေးကြီးတယ်လေ... "

ကျန်းချစ်ချစ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"အင်း... ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်ရှင်... ကဲ... ရှင် ပြန်ပါတော့... ကျွန်မကြောင့် အတော်အချိန်ပေးလိုက်ရပြီနော်... "

လုစုရှင်းက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးရင်း ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကဲ... ကျုပ် သွားတော့မယ်... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ပါ..."

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွား၏။

ယခုတစ်ကြိမ်၌...

ကျွန်းချစ်ချစ်က ဟန့်တားခြင်း မပြုတော့ပါ။

ကျောက်ရုပ်တစ်ခုပမာ မလှုပ်မယှက်ရပ်တန့်လျက် လုစုရှင်း၏ နောက်ကျောအား ငေးမောကြည့်နေလေတော့၏။

... ...

အခန်း (၄၅)

လောဘသားကောင်

လမိုက်ည...

အမှောင်ထုထဲတွင်လုစုရှင်းသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေသည်။

ဓဲတာအုပ်တစ်ခုအား ဖြတ်လျှောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

အမှောင်ထုထဲတွင်ပင် အရောင်တောက်ပနေသော လုစုရှင်း၏ မျက်လုံးအစုံက ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကြားရသော သဘာဝအသံများကို ခွဲခြားရင်းဖြင့် ခရီးဆက်နေခြင်းဖြစ်၏။

နားခိုအိပ်စက်ရန် နေရာရှာဖွေနေသော လုစုရှင်း၏မျက်လုံးအစုံက အလင်းစက်တစ်စက်အား တွေ့မြင်သွားသည်။

ထိုအလင်းစက်ကလေးမှာ လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားရင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားလာနေသည်။

လုစုရှင်း၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။

သူသည် စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

သူ၏စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံက ရွှေလျားနေသော အလင်းစက်ကိုသာ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာ...

တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားလာသော အလင်းစက်မှာ မီးအိမ် တစ်ခုမှ အလင်းရောင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရသည်။

ထို့ပြင်...

ထိုမီးအိမ်နောက်မှ လှုပ်ရှားလိုက်ပါလာသော လူရိပ်နှစ် ကိုပါ ဝိုးတဝါးတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ တောရိပ်တောင်ရိပ် အမှောင် လောကအတွင်း ခရီးထွက်လာသော ထိုလူနှစ်ဦးမှာ အံ့သြဖွယ်ရာပင် မဟုတ်ပါလား။

"ဘယ်သူတွေက ဘာကြောင့် ဒီလောက်အလောတကြီး ခရီးပြင်းနှင်နေတာပါလိမ့်... "

လုစုရှင်းက ထိုသို့ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ကြီး မားသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏နောက်သို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ကြီးမားသောပင်စည်ကို အကာအကွယ်ပြုကာ ရောက်ရှိလာ မည့် လူနှစ်ဦးကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုရန် စောင့်ဆိုင်းနေလေတော့ သည်။

မကြာမီ...

မီးအိမ်တစ်လုံးဖြင့် ခရီးဆက်လာသူနှစ်ဦးမှာ လုစုရှင်း၏ မြင်ကွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

မီးအိမ်ကိုင်ဆောင်ထားသူတစ်ဦးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော်ခန့်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကျန်တစ်ဦးမှာ အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိသော အနီရောင် ဝတ် မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထိုလူနှစ်ဦးအား တွေ့မြင်သည်နှင့် လုစုရှင်း၏မျက်လုံးအစုံ မှာ ပြူးကျယ်သွားရလေတော့သည်။

ထိုလူနှစ်ဦးမှာ ဂူတစ်ရာတောင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် လာကြသော သမားတော်ကြီးယုနှင့် ရှမ်းရှမ်းတို့ပင်တည်း။

"ကြည့်ရတာ သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းကို ကယ်တင် လာပုံပဲ... ဒီအတိုင်းဆိုရင် သမားတော်ကြီးယုဟာ ငါ ထင်ထားတဲ့ လူဖြစ်နိုင်ပါ့မလား... သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေက ဘာကြောင့် ပဟေဠိတစ်ခု လို ဖြစ်နေရတာလဲ... "

ထိုစကားလုံးများက သူ၏စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်၍ ရေရွတ်ပြော ဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးယုက သူ၏လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိရှိခဲ့ သော်လည်း ကောင်းလီကို တစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ ချေ။

သူ၏အပြောအဆိုအရ လုစုရှင်းသည် သူ့အား နဂါးမယ်၏ ခင်ပွန်း တိမ်လွှာယုကျင်းရှိ၏အဖြစ် မှတ်ထင်နေခဲ့သည်။

တိမ်လွှာယုကျင်းရှိ ဖြစ်ခဲ့လျှင် သွေးဘီလူး၏သမီး ဖြစ်သူ ရှမ်းရှမ်းအား ကယ်တင်ပေးမည်မဟုတ်ဟု လုစုရှင်း စဉ်းစားမိသည်။

သမားတော်ကြီးယု၏ ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ရပ်များအား နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားရင်း လုစုရှင်းမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသည်။

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှမ်းရှမ်း လွတ်မြောက်သွားရင် ငါ့ရဲ့ အကြံအစည်တွေ ပျက်စီးကုန်မှာပဲ... ဟန့်တားမှဖြစ်လိမ့်မယ်... "

ထိုအတွေးနှင့်အတူ လုစုရှင်းမှာ သမားတော်ကြီးယုနှင့် ရှမ်းရှမ်းတို့ကို ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

သမားတော်ကြီးယုက မီးအိမ်ကို ကိုင်မြှောက်လျက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေသည်။

သူ၏နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရှမ်းရှမ်း လိုက်ပါလာသည်။

သူမ၏ခြေလှမ်းများမှာ ယိမ်းယိုင်နေသည်။

ကြူးလွေကြောင့် ရရှိခဲ့သော ရင်ဝမှဒဏ်ရာမှာ လုံးဝပျောက်ကင်းခြင်း မရှိခဲ့၍ ဤသို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ရင်ဝမှဒဏ်ရာမှ ပို၍နာကျင်လာသည်။

ထို့ကြောင့်...

"ဘဘ... ကျွန်မ မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး... "

ထိုသို့ပြောရင်း မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးယုက ခြေလှမ်းရပ်တန့်ပြီး သူမအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကလေးမ... အတော်ပင်ပန်းသွားပြီလား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... အဘ... ကျွန်မ ခဏနားချင်တယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"နားလေ... ဒါနဲ့... မင်း ဒဏ်ရာက ဘယ်လိုနေသလဲ... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

"နာလာပြီ... ဘဘ... "

"ဒါဖြင့်... ဒီဆေးလုံးကို သောက်လိုက်ပါ... "

ထိုသို့ပြောရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲရှိ အဖြူရောင်ကြွေပုလင်းထဲမှ အဖြူရောင်ဆေးတစ်လုံးကိုထုတ်ယူပြီး ပစ်ပေးလိုက်သည်။

"ဗိုး... "

"ဖတ်... "

ဆေးလုံးအားဖမ်းယူလိုက်သူမှာ ရှမ်းရှမ်း မဟုတ်ပါ။

သစ်ပင်နောက်ကွယ်တွင် ပုန်းကွယ်နေခဲ့သော လုစုရှင်း ဖြစ်၏။

သမားတော်ကြီးယုက သူချထားသော မြေပြင်ပေါ်ရှိ မီးအိမ်ကို ကိုင်မြှောက်ကာ လုစုရှင်းအား ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းကိုး... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ပါ... "

"မေ့ယပဲ့စိမ်း... "

သူ၏အသံအား မှတ်မိနေသော ရှမ်းရှမ်းက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

သမားတော်ကြီးယု၏မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်က လုစုရှင်း၏မျက်နှာပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။

အလေ့အကျင့်ရှိခဲ့သော လုစုရှင်း၏မျက်လုံးအစုံက မှေးမှိန်ခြင်းမရှိပါ။

စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံက မီးအိမ်နောက်ကွယ်ရှိ သမားတော်ကြီးယုအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

"ခင်ဗျား... ဘယ်သူလဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက မီးအိမ်အား မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်သည်။

"သမားတော်ကြီးယု... "

လုစုရှင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"ကျုပ်မေးတာ ခင်ဗျားနာမည်ကိုပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"ကျုပ် မေ့နေပြီ... ဒါတွေမေးပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ... "

လုစုရှင်းက သမားတော်ကြီးယုအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ရှမ်းရှမ်းကို ကယ်လာရတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ပေါ့... "

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးရယ်လိုက်၏။

"မင်းအထင်မှားနေပြီ... ကျုပ်က သူ့ကို ခေါင်းဆောင်ကြီး

ဆီက ကယ်ထုတ်နိုင်လောက်တဲ့အထိ အရည်အချင်း မရှိပါဘူး... "

လုစုရှင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"ခင်ဗျားအရည်အချင်းက ဒီထက်မကပါဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါရမ်းလိုက်သည်။

"မှားနေပြီ... မင်း ကျုပ်ကို အထင်မှားနေပြီ... မင်းက အမှားတွေချည်းပဲ ကျူးလွန်နေတော့တာပဲကိုး... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ဒီစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းက ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဆက်ဆက်ပြီး ယုံကြည်နေတယ်လေ... ခေါင်းဆောင်ကြီးကတော့ မင်းကို မျက်စိထဲထားပုံမရဘူး... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ကျုပ် နားမရှင်းသေးဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... မင်းက အတော်ဦးနှောက်နည်းတာပဲကိုး... ဒီလိုပါ... ခေါင်းဆောင်ကြီးက သွေးဘီလူးနဲ့ ပြေလည်အေးချမ်းအောင်လုပ်ပြီး... မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလေ... မင်းကိုလည်း ဖမ်းချုပ်ပြီး သွေးဘီလူးလက်ထဲအပ်ပါမယ်လို့ ပြောနိုင်းလိုက်တယ်... "

လုစုရှင်းက သမားတော်ကြီးယု၏ မျက်လုံးအစုံအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... အခု ခေါင်းဆောင်ကြီးက ရှမ်းရှမ်းကို သွေးဘီလူးဆီ ပြန်ပို့ဖို့ ခင်ဗျားကို တာဝန်ပေးလိုက်တယ်ပေါ့... ဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ရယ်မောပြီး...

"ဒီလိုဆိုတော့လည်း မင်းကို ဉာဏ်နည်းတယ်လို့ ပြောထားတာ ပြန်ရုပ်သိမ်းရမလို ဖြစ်သွားပြန်ပြီ... မင်းရဲ့ဉာဏ်က မဆိုးလှပါဘူး... "

လုစုရှင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်က ခင်ဗျား ထင်ထားတာထက် ပိုပြီးဉာဏ်ကောင်းပါတယ်... ကျုပ်ကို တော့လို့တော့ မမှတ်ပါနဲ့... "

သမားတော်ကြီးယုက အံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးပင့်လိုက်သည်။

"ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျား လိမ်နေတာကို ကျုပ် အသေအချာသိနေတာ ဉာဏ်ကောင်းလို့ပေါ့ဗျာ... "

သမားတော်ကြီးယုက စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လုစုရှင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်က မင်းကို လိမ်နေတယ်လို့ ဘာကြောင့် အနိုင်အမာ စွပ်စွဲနေရတာလဲ... "

လုစုရှင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"ခင်ဗျား လိမ်နေတာ သေချာပါတယ်... ကျုပ်က ခေါင်းဆောင်ကြီးပေးတဲ့ တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ပြီး အခုပဲပြန်လာတာပါ... ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီမှာ ဘယ်လိုစိတ်ကူးအကြံအစည် ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်... ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှမ်းရှမ်းကို သွေးဘီလူးဆီ ပို့မှာမဟုတ်ဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"ဒါက မင်းရဲ့တစ်ဖက်သတ် အမြင်လေ... ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းရဲ့ အင်အားက မသေးဘူး... သွေးဘီလူးရဲ့သိုင်းပညာကလည်း သိပ်ကောင်းတယ်... ဒါကြောင့် သွေးဘီလူးကို ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်အောင် ကူညီပေးပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုက်ရင် အကျိုးအများကြီးရှိနိုင်မယ်ဆိုတာကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက စဉ်းစားမိထားတယ်... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်သည်။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေအရ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သွေးဘီလူးနဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မိတ်ဆွေဖွဲ့တော့မှ မဟုတ်ဘူး"

သမားတော်ကြီးယုက လုစုရှင်းအားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"လူ့စိတ်ဆိုတာ ပြောင်းလဲတတ်တာပဲ... ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ စိတ်ကို မင်း မှန်ကန်အောင် အမြဲတမ်း မခန့်မှန်းနိုင်ပါဘူး... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"မှန်ကန်မှာပါ... ဒီကိစ္စအတွက်တော့ ကျုပ် မှန်ကန်အောင် တွေးဆနိုင်ပါတယ်... "

"ဒါဖြင့်... မင်းက ကျူပ်စကားကို လုံးဝမယုံကြည်ဘူးပေါ့...၊ ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ဒုတိယအကြိမ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျား ကျူပ်ကို ညာနေတာပဲ... ညာနေတဲ့ စကားကို ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း... မင်းမှာ ဘာအထောက်အထားရှိသလဲ... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"အထောက်အထားမလိုဘူး... ကျူပ် တွေ့နေတဲ့ဟာကွက်တွေက အထောက်အထားထက် ပိုပြီးခိုင်လုံပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယု၏ မျက်ခုံးများ ကျုံ့သွားသည်။

"မင်းက ဘာဟာကွက်တွေ တွေ့ထားလို့လဲ... "

လုစုရှင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

"အချက်သုံးချက်တွေ့ထားတယ်... "

"ဘာတွေလဲ... "

လုစုရှင်းက သမားတော်ကြီးယုအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားပြောသလို ခေါင်းဆောင်ကြီးက သွေးဘီလူးနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ချင်ရင်တောင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရှမ်းရှမ်းကို တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက ဘာမျှမပြောပေ။ နားထောင်နေ၏။

လုစုရှင်း ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

"အဲဒါပထမအချက်ပဲ... ဒုတိယအချက်ကတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ခင်ဗျားကို ဒီတာဝန်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး... ကြူးလွေနဲ့ လင်းယုန်တို့ကိုပဲ ခိုင်းစေမှာ... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း... တတိယအချက်ကို ပြောပါဦး... "

လုစုရှင်းက သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ဆက်လက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

"တတိယအချက်က ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းမှန်ရင် အခုလို ညဥ့်နက်သန်းခေါင်အထိ တောလမ်းခရီးမှာ ရေးကြီးသုတ်ပျာ သွားနေမှာ မဟုတ်ဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက လုစုရှင်းအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်မှုများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ကျေနပ်အားရသည့်အပြုံးဖြစ်၏။

"မင်း မဆိုးဘူး... အချက်ကျကျနဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်သားပဲ... "

လုစုရှင်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... ခင်ဗျား အခုဝန်ခံပြီ မဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ် အမြင်မရှင်းသေးဘူး"

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ဘာကိုလဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီကိစ္စက မင်းနဲ့အနေသာကြီးပဲ... မင်းအနေနဲ့ အေးအေး ဆေးဆေး စောင့်ကြည့်နေရမှာကွ... "

လုစုရှင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ... ရှမ်းရှမ်းရဲ့အဖေ သွေးဘီလူးဟာ ကျုပ်ရဲ့ဆရာမကို သတ်သွားတဲ့ အဓိကတရားခံပဲ... ရှမ်းရှမ်း ရှိနေရင် သူ့ကို ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ရာမှာ အများကြီး အထောက်အကူရနိုင်တယ် လေ... ဒါကြောင့် ရှမ်းရှမ်းကို ကျုပ် ပြန်ခေါ်သွားရမှာပဲ... "

သမားတော်ကြီးက လုစုရှင်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းက ရှမ်းရှမ်းကို ပြန်ခေါ်သွားမယ်... ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... မင်း ကျုပ်နဲ့ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်... "

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သူ့ကို ကူညီနေရတာလဲ... "

"ကျုပ်က သွေးဘီလူးဆီက တစ်သက်စာ စားမကုန်တဲ့ ရတနာတွေရနိုင်လို့ပါ... "

လုစုရှင်းက သမားတော်ကြီးယုကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

"အင်း... မထင်မှတ်ဘဲ ခင်ဗျားက လောဘသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုး... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ဂူတစ်ရာတောင်က ကင်းပုန်းအဆင့်ဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ရှမ်းရှမ်းကို ကယ်ထုတ်လာတာဟာ ရတနာတွေကို မက်မောနေလို့ပဲ... "

လုစုရှင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"ခင်ဗျားက ဂူတစ်ရာတောင်က လွတ်မြောက်နိုင်ပေမယ့် ကျုပ် လက်ထဲကတော့ မလွတ်မြောက်စေရဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

"ဟွန့်... အတော်လေကြီးတဲ့ သူငယ်ပဲ... မင်းက ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

မင်းမှာ အဲဒီလောက်အရည်အချင်း ရှိပါ့မလား... ငါတော့ မယုံပါဘူး... "

လုစုရှင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

"ဒါကတော့ ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ တိုက်ခိုက်ကြည့်ရင် သိပါလိမ့်

မယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... မင်းက အတော်သွေးကြွနေတာပဲကိုး... ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်တို့ တိုက်ခိုက်ကြတာပေါ့... "

သူက ထိုသို့ပြောရင်းပင် လုစုရှင်းအား လှျပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

သမားတော်ကြီးယုက လုစုရှင်းရှေ့သို့ ခုန်ဝင်လာသည်။

ထို့နောက်...

ညာဘက်လက်ချောင်းများဖြင့် လုစုရှင်း၏ရင်ဝအား လှျပ်တစ်ပြက်ကုတ်ဆွဲလိုက်၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာအသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် အလွန်ကို မြန်ဆန်လှပေသည်။

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် လျင်မြန်မှုကြောင့် လုစုရှင်းမှာ ခုခံရန် အချိန်မရသလို ရှောင်တိမ်းခြင်းလည်း မပြုနိုင်တော့ပေ။

အငိုက်မိသွားသော လုစုရှင်း၏ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ သမားတော်ကြီးယု၏လက်ချောင်းများ ကျရောက်သွားသည်။

ကျွန်းချင် သွေးကြောပေါ်သို့ ကျရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

"အင့်... "

လုစုရှင်း၏လက်နှစ်ဖက်မှာ ထုံကျဉ်သွားပြီး လှုပ်ရှားမရတော့ချေ။

အံ့ညြထိတ်လန့်မှုကြောင့် လုစုရှင်း၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်နေသည်။

ထိုမျက်လုံးအစုံအား သမားတော်ကြီးယုက စိုက်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

"ဘယ်လိုလဲ... လူလေး... မင်း ကျုပ်ကို အဘိုးအို တစ်ယောက်ဆိုပြီး အထင်သေးနေတာကိုး... ကျုပ်က ကောင်းလီအားကိုးနေတဲ့ ကိုယ်ရံတော်တွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ထက်မြက်တာကို လက်တွေ့သိပြီ မဟုတ်လား... "

ထိုသို့ပြောရင်း လုစုရှင်း၏ရင်ဝကို နောက်သို့ အသာအယာ တွန်းလိုက်သည်။

"ဝုန်း... "

လုစုရှင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးယုက လှောင်ပြုံးပြုံးရင်း လုစုရှင်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းမှာ ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်လောက်တဲ့ အရည်အချင်းမရှိဘူးဆိုတာပါ... သိပြီ မဟုတ်လား... "

လုစုရှင်း၏ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

"ဘာအရည်အချင်းလဲ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အလစ်တိုက်ခိုက်လိုက်တာပဲ... တကယ်ဆို သိုင်းလောကထုံးစံအရ ကျုပ်က အရင် တိုက်ခိုက်ရမှာ မဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် ခါရမ်းလိုက်သည်။

"အင်း... မင်း အတော်တုံးတာပဲကိုး... တစ်ဘက်လူက ရန်သူဆိုတာ သိနေရဲ့နဲ့ သတိထားရမှာပေါ့... မင်း အသုံးမကျတာကို ဖုံးဖို့ဆင်ခြေရှာမနေစမ်းပါနဲ့... "

သူ၏စကားလုံးများကြောင့် လုစုရှင်းမှာ ခံပြင်းလာသည်။

"ဒါကတော့... ခင်ဗျားရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ကျုပ် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားလို့ပါ... အခု ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို နှောင့်ယှက်မယ့် ရန်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိရပြီ... ဒီတော့... "

လုစုရှင်းက စကားတစ်ပိုင်းတစဖြင့် ရပ်တန့်ပြီး မြေပြင်ပေါ်မှ ခုန်ထလိုက်သည်။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်မှာ ထုံကျဉ်နေသော်လည်း ခြေထောက်များကမူ လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်နိုင်သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

မြေပေါ်သို့ သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ပြန်လည်ရပ်တည်မိပေပြီ။

ထိုသို့ ရပ်တည်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်...

သူ၏ညာခြေထောက်က သမားတော်ကြီးယု၏ရင်ဝအား အပိုင်ကန်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ခြေကန်ချက်မှာလည်း အားပြင်းထန်၍မြန်ဆန်ပါသည်။ သို့သော်...

သမားတော်ကြီးယုက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခြင်း အလျဉ်းမရှိပေ။

ပြုံးရင်း နေရာမှ ရွေ့လျားခြင်းမပြုဘဲ ဟန်မပျက်ရပ်တန့်နေသည်။

ထို့နောက်...

သူ့ထံသို့ရောက်ရှိလာသော လုစုရှင်း၏ညာခြေကျင်းဝတ်ကို ညာလက်ညှိုးဖြင့် အသာအယာထောက်လိုက်သည်။

လက်ညှိုးထောက်ချက်က တိကျသည်။

ခြေကျင်းဝတ်ရှိ 'ဟိုချွမ်း'သွေးကြောကို ကျကျနနထိုးထောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်...

လုစုရှင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

သူ၏ညာခြေမှာ ထုံကျဉ်အားလျော့ပြီး ယိမ်းယိုင်သွားသဖြင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ ထပ်မံလဲကျသွားသည်။

"ဝုန်း... "

ယခုတစ်ကြိမ်၌...

လုစုရှင်းသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်ရပ်တည်၍ သမားတော်ကြီးယုအား တိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

သူ့အား လှောင်ပြုံးပြုံးရင်း ငုံ့ကြည့်နေသော သမားတော်ကြီးယုအား ခံပြင်းသောအရိပ်အယောင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"လူယုတ်မာ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်က လေးစားကြည်ညို့နေခဲ့တာ... ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အကြံအစည်ကို ဖျက်ဆီးမယ့် လောဘသား

မှန်းသိခဲ့ရင် အစောကတည်းက ရှင်းပစ်ခဲ့တာပေါ့... ခုတော့... "

လုစုရှင်း၏ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်သံမှာ ပြတ်တောက်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ပါးစောင်ရှိ စကားမပြောနိုင်သော သွေးကြောကို သမားတော်ကြီးယုက ပိတ်ဆို့လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

"ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... "

"ဘဘက တော်လိုက်တာ... ပေ့ယုံစိမ်းကိုတောင် ပြတ်ပြတ်သားသား အနိုင်ယူနိုင်တယ်နော်... "

လက်ခုပ်တီးသံ၊ ချီးကျူးစကားသံများနှင့်အတူ ရှမ်းရှမ်းက ပုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက်လာသည်။

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ပြုံးရွှင်နေ၏။

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းအား စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ တိုက်ခိုက်မယ်လုပ်နေတုန်းက မင်း ဘယ်ပျောက်သွားရတာလဲ... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

သို့သော်...

ချက်ချင်းပင် ပြုံးရယ်လိုက်၏။

"ဒီနားမှာပါပဲ... ဘဘဘက်က အခြေအနေမဟန်ရင် ကျွန်မက သူ့ကို အလစ်တိုက်ခိုက်နိုင်အောင်လို့ ဒီနားမှာပဲ ပုန်းနေခဲ့တာပါ"

သမားတော်ကြီးယုက **လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်**သည်။

"သြော်... ဒီလိုလား... မသိပါဘူး... မင်းက ကျုပ်ကို ရတနာတွေ မပေးချင်တာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားပြီ မှတ်နေတာကွယ်... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်တာရှင်... ကျွန်မက ကတိမပျက်ပါဘူး... ဘဘက နိုးရိမ်စရာ မရှိ၊ စိုးရိမ်နေပြန်ပါပြီ... "

သူမက ထိုသို့ပြောရင်း သမားတော်ကြီးယုနှင့် လုစုရှင်းတို့အနီးသို့ လျှောက်လာ၏။

သမားတော်ကြီးယုက မြေပြင်ပေါ်ရှိ လုစုရှင်းအား မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ကို ဟန့်တားချင်တဲ့လူရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်စမ်းပါဦး... "

ရှမ်းရှမ်းက ရယ်မောရင်း လုစုရှင်းအား ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

"ကြည့်ပါဦး ဘဘရယ်... ဒီလူက အင်မတန်တုံးတယ်ရှင်... ကျွန်မလက်ထဲကို တစ်ခါရောက်ဖူးသေးတယ်... ကံကောင်းလို့ လွတ်မြောက်သွားတာပေါ့... မဟုတ်ရင် သူကော ရွှေခြသေ့ရုပ်တုပါ အခုဆိုရင် ကျွန်မဆီမှာ ရောက်နေလောက်ပြီ... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"သူက ဘာများအသုံးဝင်မှာမို့လို့လဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက လှပစွာပြုံးလိုက်၏။

"ကျွန်မအတွက်တော့ သူက အရေးပါပါတယ်ရှင်... "

"ဘယ်လိုအရေးပါတာလဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက လမ်းနံဘေးရှိ မီးအိမ်အား ကိုင်မြှောက်ပြီး လုစ ရှင်း၏ မျက်နှာအား ရွှန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

"သူ့ကိုကြည့်ပါဦး... ကြည့်လို့ အရမ်းကောင်းတယ် မဟုတ် လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကြည့်ရတာ မင်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေသလိုပဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ခစ်... ခစ်... သူ့ကိုသဘောမကျတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မျက်စိ ကန်းနေလို့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်... များသောအားဖြင့် မိန်းကလေးတွေဟာ ခန့်ညားချောမောတဲ့ ယောကျ်ားတွေကို ကြိုက်ကြတာပဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... ကျုပ် သူ့ကို သတ်လို့မဖြစ်ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား"

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... သူက ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းလောင်း... ဖေဖေ့ရဲ့ သမက်လောင်းပဲ... သူ့ကိုသတ်လို့ မဖြစ်ဘူး... "

"ဒါပေမယ့်... သူက ကျုပ်တို့ကို လိုလားနှစ်သက်တဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ... ကျုပ်တို့အတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်...

အခုတောင် ကျုပ်လက်ထဲက မင်းကိုလုပြီး ကောင်းလီဆီ ပြန်ပို့မယ် လို့ ပြောနေသေးတယ်... "

ရှမ်းရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"သူက ကျွန်မတို့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးအောင် ကျွန်မ ထိန်းချုပ်နိုင်ပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား... သူက အင်မတန်ခေါင်းမာတဲ့လူပဲ နော်... ကျုပ်ကိုသာ မယုံနိုင်စရာ သူ့သိုင်းပညာကလည်း ခေပုံမရ ဘူး... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး... သူက အနှောင့်အယှက်မပေးမယ့်အပြင် မိုင်းသမ္မကိုလည်း လုပ်ပေးအောင် ကျွန်မ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါတယ်"

သမားတော်ကြီးယုက မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းက အဲ့ဒီလောက်တောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်... ဟုတ် လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... မင်းက ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ စွမ်းဆောင်မှာ လဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောအပြုံး ဖြစ်၏။

"ဆေးတစ်မျိုးနဲ့ပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘယ်လိုဆေးမျိုးလဲ... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။

"အဖုံ... "

သမားတော်ကြီးယု၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

"အဖုံ... ဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"အဖုံဆိုတာ အဆိပ်တစ်မျိုး မဟုတ်လား... "

"ဟုတ်ပါတယ်... အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးပါ"

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ထပ်ဆင့်အဆိပ်လို့လည်း ပြောလို့ရပါတယ်... ကနေ့ ကျွေးတဲ့အဆိပ်ကို နောက်နေ့ကျွေးတဲ့အဆိပ်က ဖြေပေးတယ်... ဒါပေ မယ့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ နောက်နေ့ကျွေးထားတဲ့အဆိပ်က ရှိနေတုန်းပဲ လေ... "

ရှမ်းရှမ်းက သမားတော်ကြီးယုကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာဘကလည်း အဖုံအကြောင်းကို သိထားတာကိုး... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဆေးကျမ်းထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်လေ... အဖုံကို ဖော်စပ်လို့ ရမယ့်ဆေးပင်တွေက အတော်ရှားတယ်ဆိုပဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဖေဖေက ရှာတွေ့ပြီး ဖော်စပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်... အခုဆိုရင် အဲ့ဒီဆေးပင်တွေကိုတောင် စိုက်ပျိုးနေပါပြီ... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... အဖုံရဲ့အစွမ်းက အတော်ထက်မြက်မှာပဲနော်... မင်းအဖေဟာ မဆိုးဘူး... ဆေးပညာလည်း အတော်တတ်ပုံရတယ်"

"ထက်မြက်တာပေါ့ရှင်... ဘယ်လောက်ခေါင်းမာတဲ့လူဖြစ်ပါစေ... အဖုံကျွေးပြီးရင် ကြိုးဆွဲရုပ်ဖြစ်သွားရမယ်လို့ ဖေဖေက ပြောပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက လုစုရှင်းအား ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

"အခု မင်း... သူ့ကို အဖုံကျွေးတော့မှာလား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်၏။

"အခုတော့ ကျွေးလို့မရသေးပါဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘာကြောင့်လဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်မဆီမှာ အဖုံမရှိလို့ပေါ့... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"အာဖျံက မင်းအဖေဆီမှာပဲ ရှိတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား"

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... "

သမားတော်ကြီးယုက ထူးဆန်းစွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် သူ့ကို သွေးဘီလူးဆီ ခေါ်သွားရမယ်ပေါ့... ဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ထပ်မံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ဖေဖေကလည်း သူ့ကိုသဘောကျမှာ သေချာပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါဆို မင်း သူ့ကို ထမ်းသွားမယ်ပေါ့... ဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ကျွန်မ သူ့ကိုမထမ်းနိုင်ပါဘူး... ကျွန်မ ဒဏ်ရာက လုံးဝမပျောက်သေးဘဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"မင်းက ကျုပ်ကို ထမ်းခိုင်းမယ်ပေါ့... ဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ဘဘရယ်... ကူညီလက်စနဲ့ ဆက်ကူညီပါဦး... "

သမားတော်ကြီးယုက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး... အရေးကြီးတာက... "

"ဘာများလဲရှင်... "

တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်ထားသော သမားတော်ကြီးယု၏ စကားကို ဝင်ထောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်အတွက် ဘာအကျိုးအမြတ်ရနိုင်မလဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"ဘဘက ရတနာပဲလိုချင်တာ မဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်လေ... "

"ဒါဆို ဘာမှမပူပါနဲ့... ကျွန်မတို့က ဘဘလိုချင်တဲ့ ရတနာတွေကို ပေးနိုင်ပါတယ်ရှင်... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းအား စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းမှာ ရတနာတွေ ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ... "

"မရေတွက်နိုင်အောင်ကို ရှိနေပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"တကယ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"ကျွန်မက ဘဘကို ဘယ်လိုလုပ် ညာဝံ့ပါ့မလဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်လုံးချင်း ပြောလေတော့သည်။

"အင်း... ကျုပ်လည်း မင်းကို ဘယ်လိုလုပ် ယုံကြည်ရမှာပါ မလဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ခစ်... ခစ်... ဘဘနဲ့အတူ ကျွန်မရှိနေတာပါ... ကျွန်မ ညာရင် ဘဘ ကျွန်မကို ချက်ချင်းသတ်လိုက်ပေါ့ရှင်... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ကျုပ် မင်းရဲ့အသက်ကို မလိုချင်ဘူး... ကျုပ် လိုချင်တာ ရတနာတွေပဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက လှပစွာပြုံးလိုက်သည်။

"စိတ်ချပါရှင်... ဘဘကို ကျွန်မ မလိမ်ပါဘူး... အခုချိန်ထိတောင် ဘဘက ကျွန်မကို မယုံကြည်နိုင်သေးဘူးလား... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ဒီအခြေအနေအထိ ရောက်နေမှတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို မျက်စိမှိတ်ယုံကြည်ရတော့မှာပေါ့... "

ရှမ်းရှမ်းက ပြုံးရင်း သမားတော်ကြီးယုကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"အချိန်တန်ရင် ကျွန်မ လိမ်မလိမ်ဆိုတာ ဘဘ သိရမှာပါရှင်... "

သမားတော်ကြီးယုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"လောလောဆယ် အချိန်မတန်သေးတော့ ကျုပ်က သူ့ကို ထမ်းရဦးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း... ဘဘကို အားနာလိုက်တာရှင်... ကျွန်မ တကယ်ကို မတတ်နိုင်လို့ပါ... ဘဘ ခွင့်လွှတ်ပါနော်... "

"ထားပါတော့... ကျုပ် ဘယ်အချိန်ထိ သူ့ကိုထမ်းသွားရမှာလဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက မှောင်မိုက်နေသောကောင်းကင်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်၏။

"နံနက်လင်းတဲ့အချိန်ထိတော့ ထမ်းရမယ်... ဘဘ... "

"မနက်လင်းရင် မင်းတို့နေရာကို ရောက်ပြီလား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ရောက်မှာပါ... ဘဘ... "

"ဒါဖြင့်... ခရီးဆက်ကြတာပေါ့... "

သမားတော်ကြီးယုက ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် သူတို့၏စကားများကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ နားထောင်နေသော လုစုရှင်းကိုဆွဲယူ၍ ပခုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ရှေ့ဆက်ထွက်ခွာသွား၏။

သူ၏နောက်ကျောအား စိုက်ကြည့်ရင်း ရှမ်းရှမ်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

"ဟွန့်... အတော် လောဘကြီးတဲ့ အဘိုးကြီးပဲ... "

ထိုသို့ တီးတိုးပြောပြီး မီးအိမ်အားဆွဲကိုင်လျက် သမားတော်ကြီးယုနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

... ...

အခန်း (၄၆)

သမားတော်ကြီး၏ထူးခြားချက်

အရုဏ်တက်ချိန် ရောက်ပေပြီ။

သမားတော်ကြီးယုနှင့် ရှမ်းရှမ်းတို့မှာ တောအုပ်ထဲမှမထွက်နိုင်သေးပေ။

အတန်ကြာသော်...

သမားတော်ကြီးယုက သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

လုစုရှင်းအား မြေပေါ်သို့ချပြီး နဖူးပေါ်မှချွေးများအား အင်္ကျီလက်အိုးဖြင့် ဆုတ်လိုက်သည်။

"နေတောင်ထွက်တော့မယ်... မင်းတို့နေရာက မရောက်သေးဘူးလား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်

အားတုံ့အားနာဟန်ဖြင့် သမားတော်ကြီးယုအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ရောက်တော့မှာပါ... ဘဘရယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက လုစုရှင်း၏နံဘေး၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

"ကျုပ် ပင်ပန်းနေပြီ... ခဏနားလိုက်ဦးမယ်... "

ရှမ်းရှမ်းက လုပစ္စာပြုံးလိုက်သည်။

"သုံးမိုင်လောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ် ဘဘရယ်... နားမနေပါနဲ့တော့နော်... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းအား မျက်လုံးလှန်၍ကြည့်လိုက်သည်။

"သုံးမိုင်လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်... ဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... "

"ဒါဖြင့် သူ့ကို ဒီမှာပဲထားခဲ့လိုက်တာပေါ့... မင်းအဖေ လာယူပါစေပေါ့... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်သည်။

"မဖြစ်ဘူး... ဘဘ... သူ့ကို ကျွန်မတို့မျက်စိအောက်မှာပဲထားမှဖြစ်မယ်ရှင့်... "

သမားတော်ကြီးယုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... သူ့ကို မင်းဆက်ထမ်းခဲ့ပါ... "

ရှမ်းရှမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ကျွန်မသာ ဒဏ်ရာမရခဲ့ရင် ကိုယ်တိုင်ထမ်းပါတယ်... ဘဘရယ်... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်... ဘဘပဲ ဆက်ထမ်းခဲ့ပါနော်... "

သမားတော်ကြီးယုကလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ခက်တော့တာပဲ... ကျုပ်လည်း အတော်လေး ပင်ပန်းနေပြီကွယ့်... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါကို ကျွန်မ သိပါတယ်... ဘဘရယ်... ဘဘ အပင်ပန်းခံရကျိုး နပ်မှာပါ... ပေ့ယုံစီမ်းနဲ့အတူ ကျွန်မကို ကယ်လာတာသာ ဖေဖေသိရင် ဘဘကို အဖိုးတန်ရတနာတွေ ချက်ချင်းထုတ်ပေးမှာပါရှင်"

သမားတော်ကြီးယု၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"အေးလေ... မင်းကတော့ ကတိပဲ အထပ်ထပ်ပေးနေတာပဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက ထပ်မံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဆိုရင်လည်း ကျုပ်ပဲ ဆက်ထမ်းပေးပါ့မယ်... ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ်တော့ ကျုပ်အနားယူမှ ဖြစ်တော့မယ်... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"နားပါရှင်... နားပါ... "

"သိပ်မကြာစေရပါဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက ထိုသို့ပြောပြီး သစ်ပင်ပင်စည်အား မှီရင်း မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

ရှမ်းရှမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ဒီအဘိုးကြီးက ထင်ထားတာထက် ပိုလောဘကြီးနေပါလား... "

ထိုသို့ စိတ်ထဲမှ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း လက်ထဲရှိ မီးအိမ်အား ငြိမ်းစေပြီး ချုံတစ်ခုအတွင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်လေတော့သည်။

သမားတော်ကြီး အနားယူချိန်မှာ သိပ်မကြာလိုက်ချေ။

သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ လုစုရှင်းအား ပခုံးပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။

"ကဲ... ခရီးဆက်ကြတာပေါ့... ရှမ်းရှမ်း... မင်း ရှေ့ကသွားပါ... "

ရှမ်းရှမ်းက လုပစ္စာပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ... ဘဘ... "

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် သူမက ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ရှေ့ဆက်ထွက်ခွာသွားသည်။

သူမ၏နောက်မှ သမားတော်ကြီးယုက လိုက်ပါသွားသည်။

ဤသို့ဖြင့်... အတန်ကြာ...

သူတို့သည် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တောတန်းလေးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုအခါ...

အိမ်ဝင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းထဲတွင် သစ်သားအိမ်တစ်လုံး ရှိနေသည်။

ကျေးလက်တောရွာများရှိ လယ်သမားများ နေထိုင်လေ့ရှိသည့် အိမ်ပုံစံမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်း လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရ။

လှုပ်ရှားမှုတစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ထိုခြံဝင်းရှေ့၌ ရှမ်းရှမ်းက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူသည် သမားတော်ကြီးယုအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ရောက်ပြီ... ဘဘ... "

သမားတော်ကြီးယုက အိမ်ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးအား တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါ မင်းတို့သားအဖ နေတဲ့အိမ်... ဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက စူးရှတောက်ပသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ရှမ်းရှမ်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်း ကျုပ်ကို ညာနေတာ မဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"ကျွန်မ ဘာညာလို့လဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းတို့မှာ ရတနာပစ္စည်းအများကြီး ရှိတယ်ဆိုပြီး မင်း ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ပြောခဲ့တယ်... ကျွန်မ မညာပါဘူး... ကျွန်မတို့မှာ တကယ်ပဲ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှိပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

"ဟွန်း... ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းမှာ မနေရတာလဲ... အခုလိုနေရာမှာ ဘာကြောင့် အိမ်စုတ်နဲ့ နေနေတာလဲ"

ရှမ်းရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ရှိပါတယ်... ဘဘရယ်... ဒါက ကျွန်မတို့ လျှို့ဝှက်တွေ့ဆုံဆွေးနွေးဖို့ သီးသန့်စီစဉ်ထားတာပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက ပိတ်ထားသောအိမ်တံခါးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ဒီအိမ်ထဲမှာ သွေးဘီလူးနဲ့ ဖန်ယင်းမေတို့ ရှိနေသလား"

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ဒါတော့ အတိအကျမသိသေးဘူးလေ... ဒါပေမယ့် ဂူတစ်ရာတောင်ကိုမလာမီ တစ်စုံတစ်ခု အမှားအယွင်းဖြစ်လို့ ထိုးဖောက်ထွက်ပြေးပြီးရင် ဒီမှာဆုံကြဖို့ ချိန်းဆိုထားခဲ့ကြတယ်လေ... "

သူမက ထိုသို့ပြောပြီး ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

သမားတော်ကြီးယုကလည်း လှစုရှင်းအားထမ်းရင်း သူမ၏နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ရှမ်းရှမ်းက တံခါးမကြီးရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အိမ်တံခါးကို အသာအယာခေါက်လိုက်သည်။

"ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်"

"ဖေဖေ... အစ်မယင်းမေ... ကျွန်မ ပြန်လာပြီ... "

အိမ်တွင်းမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ ထွက်မလာပါချေ။

ရှမ်းရှမ်းသည် အခြေအနေကိုတွေးဆနေသည်။

"ဘယ်သူမှ မရှိဘူးနဲ့တူတယ်... "

ထိုသို့ပြောရင်း အိမ်တံခါးအား လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းလိုက်သည်။

မည်သူမျှမရှိလျှင် မိမိသဘောအတိုင်း ပြုမူသင့်သည် မဟုတ်ပါလော။

"ကျွီ... "

တံခါးနှစ်ချပ်မှာ အလွယ်တကူ ပွင့်သွားသည်။

"ဘဘ... လာလေ... "

ရှမ်းရှမ်းက အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးယုက လှစုရှင်းကိုထမ်းလျက် အိမ်ပေါ်သို့

တက်လိုက်လာသည်။

"ပြတင်းပေါက်တွေဖွင့်လိုက်လေ... အရမ်းမှောင်နေတယ်"

ရှမ်းရှမ်းက တံခါးမကြီးကို ပြန်လည်ပိတ်လိုက်သည်။

"ပြတင်းပေါက် မရှိဘူး... ဘဘရဲ့... "

ထိုသို့ပြောပြီး အခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ စားပွဲပေါ်မှ မီးခွက်ကို မီးထွန်းညှိလိုက်၏။

အခန်းထဲ၌ စားပွဲပုတစ်လုံးနှင့် ထိုင်ခုံသုံးလုံးသာ ရှိနေသည်။

"ထိုင်ပါ... ဘဘ... "

သမားတော်ကြီးယုက လုစုရှင်းအား ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ထိုင်စေပြီးနောက် ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ရှမ်းရှမ်းကလည်း ကျန်ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်သည်။

သူမအား သမားတော်ကြီးယုက စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"သွေးဘီလူး ဘယ်တော့လောက် ရောက်မလဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါရမ်းလိုက်သည်။

"မပြောတတ်ဘူး... "

"ဒီကိုလာမှာတော့ သေချာရဲ့လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"သေချာပါတယ်... ကျွန်မကို ကယ်တင်ဖို့အတွက် ဖေဖေနဲ့ အစ်မယင်းမေတို့ ဒီကိုလာပြီး နည်းလမ်းရှာကြမှာ သေချာပါတယ်"

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ဒါဖြင့်... ကျုပ်တို့က သူတို့ရောက်လာတဲ့အထိ စောင့်ရမယ်ပေါ့... ဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက အားတုံ့အားနာဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... ဘဘ... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... ကျုပ်အတွက် ရတနာတွေက သူတို့လာမှရမယ်ပေါ့... ဟုတ်လား... "

"ဟုတ်ပါတယ်... ဖေဖေ မသိဘဲ ဘဘ ယူသွားတာမျိုးမဖြစ်ချင်လို့ပါ... ပြီးတော့... ဘဘကို ဖေဖေနဲ့တွေ့စေချင်လို့ပါ... "

ရှမ်းရှမ်းက သမားတော်ကြီးယုအား သွေးဘီလူးလက်အောက်၌ နေထိုင်စေလိုနေပြီ မဟုတ်ပါလော။

သမားတော်ကြီးယု၏မျက်လုံးအစုံ၌ ထူးခြားစွာအရောင်တောက်ပလာသည်။

"ကျုပ်ကလည်း သွေးဘီလူးကို အင်မတန်တွေ့ချင်နေပါတယ်လေ... ဒီတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ရတော့မှာပေါ့... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်လုံးအစုံက ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ဘဘကလည်း ဖေဖေ့ကိုတွေ့ချင်နေတယ်... ဟုတ်လား"

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်... "

ရှမ်းရှမ်းက သမားတော်ကြီးယုကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကိစ္စရှိလို့လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်သည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး... မင်းပဲ မင်းအဖေလာမှ ရတနာတွေ ရမယ် ပြောထားတယ် မဟုတ်လား... ဒီတော့ ကျုပ်က သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘဲ ရှိပါ့မလား... ဩော်... ဒါထက် မင်း ဘာဖြစ်လို့ သိုင်းမလေ့ကျင့်တာလဲ... "

"ကျွန်မ သိုင်းလေ့ကျင့်ပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"သိုင်းကျင့်တယ်... ဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"အတော်ကို အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်ရှင်... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးအား တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ရာတွင် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်သည် အရေးကြီး၏။

"ကြည့်ရတာ မင်းက သိုင်းကျင့်ရင်း သွေးလေဖောက်ပြန်သွားတယ်နဲ့တူတယ်... မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်က သိုင်းလေ့ကျင့်လို့ရတဲ့ အမျိုးအစားထဲက မဟုတ်ဘူး... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညှိုးနွမ်းသွားသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ဖေဖေ တားတဲ့ကြားထဲက ကျွန်မ အတင်းလေ့ကျင့်ခဲ့တယ်လေ... သွေးလေဖောက်ပြန်တော့ ဖေဖေ

အချိန်မီတွေ့လို့ ကျွန်မ အခုလို အသက်ဆက်ရှင်နေနိုင်တာပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... မင်း ဘာကြောင့် ကံကြမ္မာကို ဖီဆန်ရတာလဲ"

ရှမ်းရှမ်းက ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်သည်။

"ဖေဖေ့ကို အားကျလို့ပေါ့ရှင်... ဖေဖေ့ကို လူအတော်များများက ကြောက်ရွံ့ကြတယ်... ကျွန်မကိုလည်း လူတွေ ကြောက်ရွံ့စေချင်တယ်လေ... "

သမားတော်ကြီးယုက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါရမ်းလိုက်သည်။

"မင်း မှားနေပြီ... မင်း အတွေးအယူမှားနေပြီ... မိန်းကလေး"

ရှမ်းရှမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘာမှားလို့လဲ... "

"သူတစ်ပါးက ကိုယ့်ကို ကြောက်ရွံ့တာဟာ ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်ဘူး... အားကျဖို့ မသင့်ဘူးကွယ်... သူတစ်ပါးက ကိုယ့်ကို ချစ်တာ လေးစားတာကိုပဲ အတုယူသင့်တယ်... "

ရှမ်းရှမ်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကိုက်လိုက်သည်။

"ကျွန်မနဲ့ ဘဘက ခံယူချက်ချင်း မတူပါလား... "

သမားတော်ကြီးယုက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"ဒီကိစ္စ ဆက်မပြောတော့ဘူး... ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်ကြတာပေါ့... "

ရှမ်းရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။ သူမက ခေါင်းညိတ်သည်။

"ဒါဆို ဘဘ ပျင်းနေမှာပေါ့... ကျွန်မ ဘဘကို လူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြမယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘယ်သူလဲ... "

"ကျွန်မရဲ့မေမေအကြောင်းပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းမှာ မေမေ ရှိသေးတယ်... ဟုတ်လား"

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ရှိတာပေါ့... မေမေ့ကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဘူး... ဘဘ"

"ဘာကို နားမလည်တာလဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကိုက်လိုက်သည်။

"မေမေက ဖေဖေ့ကို သိပ်မုန်းတယ်... ကျွန်မကိုလည်း မချစ်ဘူး... ဒါပေမယ့် သူ ကျွန်မတို့နဲ့အတူနေနေတယ်... ဘာကြောင့်လဲ"

သမားတော်ကြီးယု၏ မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွား၏။ ရှမ်းရှမ်း၏ စကားသည် အုံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည်။

"မင်းအမေက သွေးဘီလူးကို သိပ်မုန်းတယ်... ဟုတ်လား"

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... သူက သိုင်းပညာမတတ်ဘူး... ဒါပေမယ့် ဖေဖေ့ကို လုပ်ကြံဖို့ မကြာခဏကြိုးစားနေတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... မင်းကိုတောင် မချစ်ဘူး... ဟုတ်လား... "

"ဟုတ်တယ်... ဘဘရဲ့... ဖေဖေ့ရှေ့မှာဆို အနားတောင် အကပ်မခံခဲ့ဘူး... ဖေဖေမရှိရင် တော်သေးတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"ကျုပ် နားလည်ပြီ... ကျုပ် အထင်မမှားဘူးဆိုရင် မင်းအမေ နာမည်က ချင်းချင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားသည်။ သူမသည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ သမားတော်ကြီးနှင့် သူမ ယခုမှ သိခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

"ဘဘ ဘယ်လိုသိရတာလဲ... "

သမားတော်ကြီးယု၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ရီဝေသွားသည်။

"သူက ဘဘရဲ့အသိတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါ... "

ရှမ်းရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

"မေမေက ဘဘရဲ့အသိ ဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... သိရုံသိခဲ့တာပါ... မိတ်ဆွေတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး... မင်းရဲ့မေမေဟာ သိပ်ကိုသနားဖို့ ကောင်းပါတယ် လေ... "

ရှမ်းရှမ်းမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

"မေမေ ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲဟင်... "

"မင်းအမေကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ သွေးဘီလူးဟာ အတော်ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်... ချင်းချင်းရဲ့ချစ်သူကို သတ်တယ်... ချင်းချင်းရဲ့မိသားစုကို

သတ်ပစ်ခဲ့တယ်လေ... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

"ဖေဖေက ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ခဲ့ရတာလဲ... "

"မင်းအဖေရဲ့မိသားစုကို တစ်ချိန်က ချင်းချင်းရဲ့မိဘနှစ်ပါးက သုတ်သင်ခဲ့လို့ သွေးကြွေးဆပ်တာတဲ့လေ... "

ရှမ်းရှမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သူမသည် သံဝေဂစကား ဆိုလေ၏။

"အင်း... စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ သိုင်းလောကပါလား... သူ့ကိုငါသတ်... ငါ့ကိုသူသတ်နဲ့ သံသရာလည်နေတော့တာပဲနော်... "

သမားတော်ကြီးယု ရှမ်းရှမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"တကယ်လို့ မင်းအဖေကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သတ်လိုက်ရင်ကော မင်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

"ဖေဖေ့ကို တော်ရုံလူမသတ်နိုင်ပါဘူး... သတ်နိုင်ခဲ့တဲ့လူရှိလာခဲ့ရင်လည်း ကျွန်မ ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"ရင်ခွင်တစ်ခု ဆုံးရှုံးပေမယ့် မင်းဘဝဟာ မဆိုးသေးပါဘူး-- အင်း... မင်းအတွက် အနည်းဆုံးတော့ ခိုလှုံစရာ ရင်ခွင်တစ်ခု ရှိပါသေးတယ်... သူက မင်းကို သိပ်ချစ်နေတာပါ... "

ရှမ်းရှမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘယ်သူလဲ... "

"မင်းအမေချင်းချင်းပဲ... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်ခုံးအစုံမှာ နဖူးပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။

"မေမေက ကျွန်မကိုချစ်တယ်... ဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"သေချာပါတယ်... သူ မင်းကိုချစ်လို့သာ သွေးဘီလူးနဲ့ ဆက်နေနေတာပေါ့... "

ရှမ်းရှမ်းမှာ တွေဝေသွားသည်။

"ဒါ... ဒါ တကယ်ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား... ဘာဘရယ်"

"သေချာပါတယ်... ကလေးရယ်... သွေးဘီလူးက သူ့ကို အဓမ္မလက်ထပ်ခဲ့ပြီးနောက် သူ ထွက်ပြေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်... မင်းကို မွေးပြီးတဲ့နောက်မှာမှ သူက သွေးဘီလူးကို လုပ်ကြံနေခဲ့တာပါ... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်လုံးအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။

"မေမေက အင်မတန် သနားဖို့ကောင်းတာပဲနော်... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း... မင်းလည်း သနားဖို့ကောင်းပါတယ်ကွယ်... တကယ်တော့ မင်းက စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်... မင်းအဖေရဲ့ဖန်တီးမှုကြောင့်သာ အခုလို ဖြစ်နေရတာပါ... ဒါကို ဘာဘ သိတာပေါ့ကွယ်"

ရှမ်းရှမ်းက ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကိုသုတ်ရင်း ကြေကွဲစွာ ပြုံးလေ၏။

"အခုမှပဲ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေတာတွေ ရှင်းလင်းသွားတော့တယ် ဘဘရယ်... ဘဘက သဘောကောင်းတယ်နော်... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ဘဘက ရတနာတွေကို မက်မောတတ်စရာ အပြစ်ပြောစရာ ရှိတာပါပဲ... ဩော်... ဒါနဲ့... သူတို့ရောက်မလာရင် ကျုပ်အတွက် ရတနာတွေ မရတော့ဘူးလား... "

ရှမ်းရှမ်းက ကပျာကယာ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ဟာ... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး... ဖေဖေတို့ ပြန်မရောက်လာရင်လည်း ကျွန်မ ပေးနိုင်ပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းမှာ ရတနာတွေရှိလို့လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ရှိတာပေါ့... "

"ဘယ်မှာလဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီခြင်းထဲမှာပါပဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို အခုထုတ်မပေးသေးတာလဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက မျက်နှာပျက်သွားသည်။

"ဒီလိုပါ... ဖေဖေ ကျွန်မအနားကို မရောက်သေးသရွေ့ ကျွန်မအတွက် လုံခြုံမှုမရှိသေးဘူးလေ... ဒါကြောင့် ဖေဖေလာမှ ဘတကို ထုတ်ပေးမလို့ပါ... "

အမှန်တွင်...

သူမက သမားတော်ကြီးယုအား သွေးဘီလူး၏လက်အောက်၌ နေထိုင်စေလိုသောဆန္ဒကြောင့် အချိန်ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူမ၏မျက်နှာအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်သည်။

လျှို့ဝှက်ထူးဆန်းသောအပြုံး ဖြစ်၏။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျုပ်ကလည်း သွေးဘီလူးနဲ့ တွေ့ချင်နေတာပါ... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ကောင်းတာပေါ့... ဘဘရယ်... တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ဖေဖေတို့ ရောက်လာမှာပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက သူ၏ဝမ်းဗိုက်အား တစ်ချက်ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... ဒီဝမ်းဗိုက်အတွက် ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြမလဲ... ကျုပ်မှာပါလာတဲ့ ဆေးတွေကိုပဲ စားရမှာလား... "

ရှမ်းရှမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ခစ်... ခစ်... ဆေးတွေကို စားဖို့မလိုပါဘူး... ဘဘရယ်... ကျွန်မ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်... စားဖို့ သောက်ဖို့အတွက်တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့... "

"ဒါဖြင့် မြန်မြန်လုပ်လေ... မြန်မြန်စားရမှ ဆူပူသောင်းကျန်းနေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဝမ်းဗိုက်က ငြိမ်သက်သွားမှာ... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်... ခဏလောက်တော့ စောင့်ပါနော်... "

ထိုသို့ပြောပြီး ထိုင်ရာမှထကာ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

သမားတော်ကြီးယု၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ လေးနက်တည်ကြည်နေသည်။

သူ၏စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံက မလှုပ်မယှက်ထိုင်ပြီး သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသော လုစုရှင်း၏မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

လုစုရှင်း၏မျက်လုံး၌ မကျေနပ်နိုင်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း၊ ရွံမုန်းအထင်သေးခြင်းနှင့်အတူ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများကို တွေ့မြင်နေရသည်။ ဤသည်ကို သမားတော်ကြီးသိသည်။ ထို့ကြောင့်...

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း... မင်း ကျုပ်ကို သိပ်မုန်းနေပြီ မဟုတ်လား... "

ထိုသို့ပြောပြီး ထိုင်ရာမှထကာ လုစုရှင်းနံဘေးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

သူ၏နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်ရှားသွားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ လေသံထွက်ရုံထွက်လာသည်။

"စုရှင်း... မင်း ကျုပ်ကိုမမုန်းနဲ့... ကျုပ်ကို ယုံကြည်ပါ... မင်း ဒုက္ခမဖြစ်စေရပါဘူး... "

တိုးညင်းသော သူ၏စကားများကြောင့် လုစုရှင်း၏မျက်လုံးအစုံ၌ အရောင်ပြောင်းလဲလာသည်။

သူက သမားတော်ကြီးယုအား ငေးငိုင်ကြည့်နေမိသည်။

"ချက်ပြုတ်တာက ကြာဦးမှာဆိုတော့ အဆာပြေအရင်စားကြတာပေ့ါ... ကျွန်မ မုန့်တွေယူလာပါတယ် ဘဘ... "

ချိုလွင်သော စကားသံနှင့်အတူ ရေနွေးကရား၊ ပန်းကန်သုံးလုံးနှင့် လမုန့်များပါသော လင်ပန်းတစ်ချပ်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ရှမ်းရှမ်းထွက်လာသည်။

သူမအား သမားတော်ကြီးယုက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လင်ပန်းအတွင်းရှိပစ္စည်းများအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ကောင်းတာပေ့ါကွယ်... "

ထိုသို့ ပြောပြီး ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌...

ရှမ်းရှမ်းက လင်ပန်းအတွင်းမှ ရေနွေးကရား၊ ပန်းကန်သုံးလုံးနှင့် လမုန့်များထည့်ထားသော ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။

လင်ပန်းအား အခန်းထောင့်၌ ထောင်ပြီးနောက် ပန်းကန် သုံးလုံးအတွင်းသို့ ရေနွေးကြမ်း ငှဲ့လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

"စားကြမယ်... ဘဘ... "

ထိုသို့ပြောရင်း ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက် သည်။

သမားတော်ကြီးယုက လမုန့်များကိုယူ၍ စားသောက်ပြီး ရေနွေးကြမ်းကို မှုတ်၍သောက်နေသည်။

"ဘဘ... သူ့ကို ဘယ်လိုကျွေးလို့ရမလဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက လုစုရှင်းအား မေးငေါ့ကာ မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းက သူ့ကိုကျွေးချင်လို့လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကျွေးရမှာပေါ့... ဘယ်လိုကျွေးရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပေး ပါဦး... ဘဘ... "

သမားတော်ကြီးယုက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"လွယ်ပါတယ်... "

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် လုစုရှင်း၏ မေးအောက်ကို လက်မ ဖြင့် ထောက်လိုက်သည်။

လုစုရှင်း၏ပါးစပ် ဟလာသည်။

ထိုအခါ...

သမားတော်ကြီးယုက လမုန့်များကို ခြေမွ၍ထည့်ပေးပြီး နောက် မေးအောက်ကို လက်မဖြင့် ပြန်ထောက်လိုက်လေတော့ သည်။

"ဖြောင်း... ဖြောင်း... "

"ဘဘ တကယ်တော်တယ်... "

ရှမ်းရှမ်းက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ချီးမွမ်းပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးယုက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ ဒီခြံဝင်းထဲမှာ ရတနာတွေရှိနေတာ သေချာပါတယ် နော်... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"သေချာပါတယ်ရှင်... ဘဘက မယုံကြည်လို့လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"မင်းပြောတဲ့ စကားကိုသာ ကြားနေရတယ်... ကျုပ်က တော့ ဘယ်ယုံပါ့မလဲ... အဲ... မြင်ရရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့... "

ရှမ်းရှမ်းမှာ တွေဝေသွားသည်။

သမားတော်ကြီးယုက စကားဆက်လိုက်သည်။

"ကျုပ်က ရတနာတွေရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ကြည့်ရုံတင် ကြည့် မှာပါ... မယူသေးပါဘူး... မင်းအဖေနဲ့တွေ့ပြီးမှ ယူပါ့မယ်... ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်... "

ရှမ်းရှမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ဘဘ ဒီလောက်ကြည့်ချင်ရင်လည်း ကျွန်မ လိုက်ပြပါ့မယ်ရှင်... "

သမားတော်ကြီးယု၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"တကယ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"တကယ်ပါ... ဘဘ... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်က ရတနာတွေကို လုပြီး ရှောင်ပြေးသွားမှာ မင်း မစိုးရိမ်ဘူးလား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်သည်။

"မစိုးရိမ်ပါဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘာကြောင့်လဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။ စောမေ့က နောကြေအောင် သိနေသည့်အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

"ဟိုရောက်တော့ ဘဘ သိမှာပေါ့... "

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... သွားကြတာပေါ့... "

သူက ထိုသို့ပြောရင်း လုစုရှင်းအား ပခုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်ခုံးအစုံမှာ အောက်သို့နိမ့်ဆင်းသွားရသည်။

"သူ့ကိုပါ ခေါ်သွားမယ်... ဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"အခု ကျုပ်တို့သုံးယောက်ထဲမှာ သူက အရေးအကြီးဆုံးလူ ဖြစ်နေပြီ... ကျုပ်က အပင်ပန်းခံပြီး ထမ်းပိုးခေါ်ခဲ့ရတာ... ကျုပ် အပင်ပန်းခံပြီး ထပ်ရှာမပေးနိုင်ဘူး... ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့လူကို ဘာဖြစ်လို့ ထားခဲ့ရမှာလဲ... ကျုပ်တို့နဲ့ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားမှ စိတ်ချရမှာပေါ့... "

ရှမ်းရှမ်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"ဒါကို စိုးရိမ်ဖို့မလိုပါဘူး... ဒီနေရာကို ဖေဖေတို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ရောက်မလာနိုင်ပါဘူးရှင်... "

"ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ့ကို သွားလေရာခေါ်နေရတာပေါ့"

ရှမ်းရှမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘာလို့လဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်သည်။

"သွေးဘီလူးတို့ရောက်လာလို့ သူ့ကိုတွေ့သွားရင် သတ်ပစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ပေါ့... ဒီလိုဆိုရင် မင်းရဲ့အကြံအစည် ပျက်စီးသွားမယ်... "

"ဟုတ်သားပဲ... ဒါကို ကျွန်မ မစဉ်းစားမိဘူး... ကဲ... ကျွန်မတို့ သူ့ကို တစ်ပါတည်းခေါ်သွားကြတာပေါ့... "

ရှမ်းရှမ်းက ထိုသို့ပြောပြီး မီးအိမ်အားဆွဲကာ အိမ်နောက်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

သမားတော်ကြီးယုက လုစုရှင်းအားထမ်းရင်း သူမ၏နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

... ...

အခန်း (၄၇)

ထူးဆန်းသော သမားတော်ကြီး

မီးဖိုဆောင်...

မီးဖိုဆောင်က အတော်ကျယ်ဝန်းသည်။

အိုးခွက်ပန်းကန်များ အစီအရီရှိနေသည်။

ရှမ်းရှမ်းက ရွှံ့ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော မီးဖိုတစ်လုံးရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ယင်းနောက်...

မီးအိမ်ကို နံဘေးသို့ချပြီး ရွှံ့မီးဖိုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နောက်သို့ အသာတွန်းလိုက်သည်။

ရွှံ့မီးဖိုကြီးကနောက်သို့ ရွေ့လျားသွားသောအခါ ကြမ်းပြင်၌ အပေါက်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။

သမားတော်ကြီးယုက အောက်သို့ဆင်းရန် ပြုလုပ်ထားသော လှေကားထစ်များကို စိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... မင်းကသာမပြရင် လျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်းရှိမှန်းတောင် သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ..."

ရှမ်းရှမ်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဖေဖေ အသေအချာစီစဉ်ထားတာပါ..."

ထိုသို့ပြောပြီး မီးအိမ်အားကိုင်မြှောက်၍ လှေကားထစ်များအတိုင်း မြေအောက်ခန်းသို့ ဆင်းသွားသည်။

သမားတော်ကြီးယုကလည်း ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

မြေအောက်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာပေပြီ။

မြေအောက်ခန်းအဆုံး၌ သံတိုင်များဖြင့် ခိုင်မာစွာကာရံထားသော အခန်းတစ်ခုရှိနေသည်။

ထိုသံတိုင်တံခါးကြီးနှစ်ချပ်အား ကြေးဝါသော့ခလောက်တစ်ခုဖြင့် အခိုင်အမာပိတ်ဆို့ထားသည်။

ထိုအခန်းအတွင်းထောင့်၌ အရောင်တလက်လက်တောက်ပနေသော ရတနာရွှေငွေအများအပြားတို့က အပုံလိုက်ရှိနေပါသည်။

"ဟာ... များလိုက်တဲ့ရတနာတွေပါလား..."

သမားတော်ကြီးယုက အံ့သြစွာရေရွတ်ရင်း ရတနာတွေကိုငေးငိုင်ကြည့်နေသည်။

မီးအိမ်အား မြှောက်ပြထားသော ရှမ်းရှမ်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဘဘ ယုံပြီမဟုတ်လား..."

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ယုံပါပြီကွယ်... အင်း... မင်းတို့သားအဖက တကယ်ချမ်းသာကြတာပဲကိုး... ဒီလောက်များတဲ့ ရတနာတွေကို ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေထားတာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး..."

ရှမ်းရှမ်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"ဘယ်လိုနည်းလမ်းနဲ့ပဲရရပေါ့ရှင်... ဒီလိုရတနာအများကြီးရှိတာကို ဘဘ သဘောမကျဘူးလား..."

သမားတော်ကြီးယုက ရတနာများအား ဝင်းလက်တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

"ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့်... အားကျတာပေါ့ကွယ်..."

ရှမ်းရှမ်းက အားပါးတရပြုံးလိုက်သည်။

"ဖေဖေ ပြန်လာရင် ဒီရတနာတွေထဲက သုံးပုံပုံတစ်ပုံကို ဘဘ ရပါလိမ့်မယ်... စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ သည်းခံပြီး စောင့်ပေးပါ... ဟုတ်လား... ဘဘ..."

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"ရပါတယ်... ရပါတယ်... စောင့်ရမှာပေါ့ကွယ်..."

"ဒါဖြင့်... ကျွန်မတို့ပြန်တက်ပြီး ဖေဖေ့ကို စောင့်ကြတာပေါ့..."

ရှမ်းရှမ်းက ထိုသို့ ပြောပြီး လှည့်ထွက်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

"ဟေ့... ခဏနေပါဦး..."

သမားတော်ကြီးယုက ကပျာကယာ ဟန့်တားလိုက်ခြင်း

ဖြစ်သည်။

ရှမ်းရှမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း သမားတော်ကြီးယုကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဘာ... "

သမား**တော်ကြီးယုက** ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီတံခါးဖွင့်**ပေးလေ...** ကျုပ် ရတနာတွေကို အသေအချာ ကြည့်ချင်သေးတယ်... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

"ဖွင့်လို့ မဖြစ်ဘူး... ဘာဘာ... ဖေဖေက ဒီသော့ခလောက်ကို ဘယ်သူကိုမှ ဖွင့်မပြဖို့ အသေအချာမှာထားတယ်... သော့ကလည်း ကျွန်မဆီမှာ မရှိဘူး... "

ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြင့် ပြောနေသော ရှမ်းရှမ်းအား သမားတော်ကြီးယုက စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"သော့က မင်းဆီမှာ မရှိဘူး... ဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယု၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး **တင်းမာကျက်ထ**သွားသည်။

"ဒါဖြင့်... မင်းအဖေ မရောက်လာရင်လည်း မင်းပေးလို့ ရတယ်ဆိုတဲ့စကားက ကျုပ်ကို ညာထားတာပေါ့... ဟုတ်လား...

သူ၏စကားသံမှာ အေးစက်ခက်ထန်နေလေသည်။

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ သူမက ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းရင်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

"မညာပါဘူး... ဘာဘာကို ကျွန်မ မညာပါဘူးရှင်... "

သမားတော်ကြီးယုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းဆီမှာ ဒီတံခါးဖွင့်ဖို့ သော့မရှိဘဲ ယူပေးလို့ရတယ်လို့ ပြောခဲ့တာ... ညာတာမဟုတ်ဘူးလား... "

"မဟုတ်ဘူး... သော့က ကျွန်မဆီမှာ မရှိပေမယ့် သော့ရှိတဲ့နေရာကို ကျွန်မ သိထားပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"တကယ်သိရဲ့လား... "

ရှမ်းရှမ်းက ကပျာကယာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"သိပါတယ်ရှင်... တကယ်ပါ... "

သမားတော်ကြီးယု၏မျက်နှာမှာ ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

"ဒါဆို ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျုပ်တို့ အပေါ်တက်ပြီး မင်းအဖေကို စောင့်ကြတာပေါ့... "

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ လှေကားထစ်များအားနင်း၍ တက်သွား၏။

ရှမ်းရှမ်းက စိတ်သက်သာရာရသွားဟန်ဖြင့် လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီး မီးအိမ်အားကိုင်မြှောက်လျက် သမားတော်ကြီးယု နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

"ဟူး... မလွယ်ပါလား... "

ညည်ခန်း...

သမားတော်ကြီးယုနှင့် ရှမ်းရှမ်းတို့သည် လုစုရှင်းနှင့်အတူ ညည့်ခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြသည်။

ရှမ်းရှမ်းက ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို လင်ပန်းအတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။

"ကျွန်မ ထမင်းဟင်းချက်လိုက်ဦးမယ်နော်... ဘဘ... ခဏ စောင့်ပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ရပါတယ်... သွားပါ... "

ရှမ်းရှမ်းက လင်ပန်းအားယူကာ လှည့်ထွက်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် သမားတော်ကြီးယုက သူမ၏လက်အား ဆွဲကိုင်ဟန့်တားလိုက်သည်။

"နားထောင်စမ်း... "

ရှမ်းရှမ်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။ သမားတော်ကြီးယုသည် အရေးမကြီးလျှင် ဤသို့ ပြုလုပ်လေ့မရှိပေ။

"ဘာကို နားထောင်ရမှာလဲ... "

"ခြေသံ... လူတစ်ယောက် လာနေပြီ... "

ရှမ်းရှမ်းက လင်ပန်းအားပြန်လည်ချပြီး နားစိုက်ထောင်နေသည်။

အတန်ကြာသော်...

"ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်"

ရှမ်းရှမ်းက တံခါးနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

"ဘယ်သူလဲ... "

"ရှမ်းရှမ်းလား... "

အပြင်မှတုံ့ပြန်သံကြောင့် ရှမ်းရှမ်း၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ဖေဖေ... ဖေဖေ မဟုတ်လား... "

"ဟုတ်တယ်... သမီး... မြန်မြန်တံခါးဖွင့်ပါဦး... "

ထိုစကားသံကြောင့် ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားသည်။

"ဟုတ်ကဲ့... ဖေဖေ... "

ထိုသို့ပြောရင်း တံခါးအား လျင်မြန်စွာဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

အခန်းထဲသို့ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော ထိပ်ပြောင်နေသည့် လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

သွေးဘီလူး ဖြစ်၏။

"သမီး... ရှမ်းရှမ်း... "

သူ၏ခေါ်သံမှာ တုန်ယင်လှိုက်လှဲနေသည်။

"ဖေဖေ... "

ရှမ်းရှမ်းက ကျယ်လောင်စွာခေါ်ရင်း သွေးဘီလူး၏ရင်ခွင်အတွင်းသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

သွေးဘီလူးက သူမအား အသာအယာပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

"သမီး ပြန်ရောက်လာပြီနော်... ဖေဖေက သမီးကို စိတ်ပူနေတာ... "

ရှမ်းရှမ်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

"ဟွန့်... သမီးကို စိတ်ပူနေတာ ဟုတ်ရဲ့လား... ဂူတစ်ရာတောင်မှာ တိုက်ပွဲဖြစ်တုန်းကတော့ တစ်ချက်ကလေးမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ... ထွက်ပြေးသွားလိုက်တာ... ဖေဖေလို့တောင် မထင်ရဘူး... "

ထိုသို့ နှုတ်ခမ်းစူ၍ပြောရင်း သွေးဘီလူး၏ရင်ခွင်အတွင်းမှ ရုန်းထွက်လိုက်၏။

သွေးဘီလူးက ရှမ်းရှမ်း၏ဦးခေါင်းအား အသာအယာပုတ်လိုက်သည်။

"အခြေအနေအရပေါ့ သမီးရယ်... ဖေဖေ **သမီးကို** ဘယ်ပစ်ထားပါ့မလဲ... နည်းလမ်းရှာပြီး အရလာကယ်မှာပေါ့... **ဖေဖေ့ကို** သမီး ယုံတယ် မဟုတ်လား... "

ရှမ်းရှမ်းက သွေးဘီလူးအား ပြုံး၍မော့ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ယုံပါတယ်... ဖေဖေ့ကို သမီးကမှ မယုံကြည်ရင် ဘယ်သူကလေးစားပါတော့မလဲ... "

သွေးဘီလူးက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဖေဖေ့သမီးက သိတတ်လိုက်တာ... ဒါကြောင့် သမီးကို ချစ်နေရတာ... "

ရှမ်းရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါကြောင့် သမီး ကံကောင်းတာပေါ့... ဖေဖေရဲ့... ဂူတစ်ရာတောင်က ထွက်လာအောင် ကယ်တင်ပေးနိုင်တဲ့လူကို တွေ့ဖို့ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်တော့ တကယ်မလွယ်ပါဘူးလေ... "

သွေးဘီလူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"အင်း... ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်... **သမီးကို ကယ်**တင်ပေးလာတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ... "

ရှမ်းရှမ်းနံဘေးတွင် ရပ်တန့်နေသော သမားတော်ကြီးယုအား ပြုံးရွှင်သောမျက်**နှာထားဖြင့်** တလေးတစားကြည့်ရင်း မေးမြန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးယုက သွေးဘီလူးအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

"ကျုပ်က ဂူတစ်ရာတောင်က သမားတော်ကြီးယုပါ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဂါရဝပြုပါတယ်... "

သွေးဘီလူးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"မခံယူပါရစေနဲ့ဗျာ... သမားတော်ကြီးယုက သမီးကိုကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ... ကျုပ် ဂါရဝပြုတာကို လက်ခံပေးပါ"

ထိုသို့ပြောရင်း သမားတော်ကြီးယုကို ပြန်လည်ဂါရဝပြု ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

"မလုပ်ပါနဲ့... မလုပ်ပါနဲ့... ကျုပ် ဂါရဝပြုတာကိုပဲ ခံယူပါ"

သမားတော်ကြီးယုက ထိုသို့ပြောရင်း **ထပ်မံဂါရ**ဝပြုလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့်...

သူတို့က တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် အကြိမ်ကြိမ် ဂါရဝပြု ဦးညွှတ်နေကြလေ၏။

သူတို့အားကြည့်ရင်း ရှမ်းရှမ်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ခစ်... ခစ်... ဘဘကို ဖေဖေက အရှိအသေပေးသင့်တာပါရှင်... ဖေဖေအတွက် ဘဘက ပေ့ယွဲ့စိမ်းကို အရှင်ဖမ်းပေးထားတယ်ရှင်... "

သွေးဘီလူး၏မျက်ခုံးအစုံမှာ နဖူးပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားသည်။

"ကောင်းလီက လုစုရှင်းအဖြစ်သံသယဝင်နေခဲ့တဲ့ ပေ့ယွဲ့စိမ်းကိုလား... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... ဖေဖေ... အစ်မယင်းမေရဲ့ဂိုဏ်းတူမောင်လေးလေ... "

သွေးဘီလူး၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"သူဘယ်မှာလဲ... "

"ဟိုမှာပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက ထိုသို့ပြောရင်း လုစုရှင်းအား ဖိတ်ရပ်ထားသော သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ဘက်သို့ ရွှေ့လျားလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသော လုစုရှင်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

"တကယ် သူပဲကိုး... သမီးက ဘာကြောင့် သူ့ကို မသတ်ရသေးတာလဲ... "

ထိုသို့ပြောရင်း လုစုရှင်းထံသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသွားသည်။

"နေ... နေပါဦး... ဖေဖေ... "

ရှမ်းရှမ်းက ကပျာကယာဟန့်တားရင်း သွေးဘီလူး၏ရှေ့သို့ ပိတ်ကာ လက်နှစ်ဘက်ဆန့်တန်း၍ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သွေးဘီလူးက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

"သမီး ဘာဖြစ်လို့ ဟန့်တားနေရတာလဲ... သူက သေသင့်တဲ့လူပဲ... "

ရှမ်းရှမ်းက သွေးဘီလူးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဖေဖေ အာဖျံရဲ့အစွမ်းကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိတယ်မ**ဟုတ်လား...** "

သွေး**ဘီလူး**က ရှမ်းရှမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"သမီးက သူ့ကို စမ်းသပ်စေချင်လို့လား... "

ရှမ်းရှမ်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

"သူက အာဖျံကို သုံးဖို့ ထိုက်တန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ... ဖေဖေ သူ့ကို စမ်းသပ်ကြည့်ပါ... "

သွေးဘီလူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ… ဖေဖေ သူ့ကို အာဖျံကျွေးလိုက်မယ်… "

ထိုသို့ပြောရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အနီရောင်ကြွေပုလင်းအား ထုတ်ယူပြီး သေးငယ်သောအနီရောင် ဆေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ရှမ်းရှမ်းက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသော လုစုရှင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သွေးဘီလူးက လုစုရှင်းထံသို့ ဆက်လက်လျှောက်သွားသည်။

ထိုစဉ်…

"နေဦး… "

ဟန့်တားသံနှင့်အတူ **သွေးဘီလူး၏ရှေ့သို့** အဖြူရောင်လူရိပ်တစ်ခု ရိပ်ခနဲရောက်လာ**သည်။**

သမားတော်ကြီးယု ဖြစ်သည်။

သူ့အား သွေးဘီလူးက မျက်မှောင်ကုတ်၍ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကကော ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ဟန့်တားရတာလဲ"

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်သည်။

"သူ့ကို ကျုပ် ဖမ်းလာတယ်… ရှမ်းရှမ်းကို ကယ်လာတယ်… ဒီအတွက် ကျုပ်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ရတနာတွေထဲက သုံးပုံပုံ တစ်ပုံကို ပေးမယ်လို့… ရှမ်းရှမ်းက **ကတိပေးထားပါတယ်…** အဲဒါကို ကျုပ် သိချင်တယ်… "

သွေးဘီလူးက ပြုံးလိုက်သည်။

"အဲဒီရတနာတွေကို ပေးပြီးမှ သူ့ကိုဆေးကျွေးခွင့်ပေးမယ် ပေါ့… ဟုတ်လား… "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်… ဒါဟာ မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ… "

သွေးဘီလူးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး… ကျုပ်ရဲ့ရတနာတွေအားလုံးကို ခင်ဗျား မရချင်ဘူးလား… "

သမားတော်ကြီး၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"အဲ့ဒီရတနာတွေအားလုံး… ဟုတ်လား… "

သွေးဘီလူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်… ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်ရဲ့တောင်းဆိုချက်တစ်ခုကို လိုက်လျောမယ်ဆိုရင် ဒီရတနာတွေအားလုံးကို အခုချက်ချင်း ယူသွားနိုင်တယ်… ဒါ့ပြင် နောက်ပိုင်းကာလမှာ ခင်ဗျားအတွက် ဒီထက်မကတဲ့ ရတနာတွေ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေနဲ့ အာဏာပါ ရစေရမယ်"

"ဒါ… ဒါတွေ တကယ်ဖြစ်လာနိုင်သလား… "

သွေးဘီလူးက တည်ကြည်လေးနက်သောမျက်နှာဖြင့် သမားတော်ကြီးယုအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်အသက်နဲ့ လောင်းကြေးထပ်ပြီး အာမခံနိုင်ပါတယ်…"

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်... ဒါနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့တောင်းဆိုချက်ဆိုတာ ဘာလဲ ပြောပါ... "

"မခက်ပါဘူး... ကျုပ်အနားမှာနေပြီး... ကျုပ်နဲ့အတူ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ပါပဲ... သေပွဲဝင်စရာရှိရင်လည်း အတူတူပဲပေါ့ဗျာ... "

သမားတော်ကြီးယုက တွေဝေစဉ်းစားနေသည်။

သွေးဘီလူးက စကားဆက်လိုက်သည်။

"ယောကျ်ားဆိုတာ အောင်မြင်ကျော်ကြားရမယ်... အာဏာရှိရမယ်... ဒါမှ လောကပေါ်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ရပ်တည်နိုင်လိမ့်မယ်... ဒီလိုမှသာ အသက်ရှင်သန်ခြင်းဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာမှာပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"မှန်တယ်... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့စကားက နည်းလမ်းကျတယ်"

သွေးဘီလူးက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီအတွက် ရင်းနှီးမှုတစ်ခုကတော့ ရှိရမယ်... အဲဒီရင်းနှီးမှုက အသက်ပဲ... ဒါကြောင့် အသက်ကိုရင်းပြီး တိုက်ပွဲဝင်ရင်း အောင်မြင်မှုကို အရယူရလိမ့်မယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်ပြန်သည်။

"ဟုတ်တယ်... သေရင်မြေကြီး... ရှင်ရင် ရွှေထီးပဲပေါ့... ယောကျ်ားကောင်း တစ်ယောက်ဟာ အသက်စွန့်ရမှာကို ကြောက်ရွံ့နေမှာမဟုတ်ဘူး... "

သွေးဘီလူး၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ဒါတွေကို ခင်ဗျားလက်ခံတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား... ကျုပ်ပြောတဲ့စကားတွေကို လက်ခံတယ်ပေါ့... "

သမားတော်ကြီးယုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"လက်ခံတာပေါ့... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့စကားလုံးတိုင်းဟာ နည်းလမ်းကျနေတာပဲ... "

သွေးဘီလူးက သမားတော်ကြီးယုအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... ကျုပ်ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောပေးနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"လိုက်လျောနိုင်ပါတယ်... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောတဲ့ သဘောတရားတွေက မှန်ကန်နေမှတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံရမှာလဲ... "

သွေးဘီလူး၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ဒါဆို အခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့အတူနေပေးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ထပ်မံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် ရတနာတွေထဲက သုံးပုံပုံ တစ်ပုံကိုတော့ အခုချက်ချင်းလိုချင်ပါတယ်... "

သွေးဘီလူး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားသည်။

"ရရမှာပေါ့ဗျာ... ရှမ်းရှမ်း... သော့ယူပြီး ချက်ချင်းသွားယူလာခဲ့စမ်း... "

"ဟုတ်ကဲ့… ဖေဖေ… "

ရှမ်းရှမ်းက ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် သွေးဘီလူး၏အမိန့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ရန် ထွက်ခွာသွားသည်။

သွေးဘီလူးက ထိုင်ခုံတစ်လုံးအား ဆွဲယူ၍ထိုင်လိုက်သည်။

"ထိုင်ပါဦး ခင်ဗျာ… ကျုပ်ရဲ့အခြေအနေနဲ့ ဆက်လုပ်ရမယ့် လုပ်ငန်းတွေကို ပြောပြချင်လို့ပါ… "

"ကောင်းပါပြီ… "

သမားတော်ကြီးယုက ကျန်ထိုင်ခုံအားဆွဲကာ သွေးဘီလူးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့်…

သွေးဘီလူးက သူ၏ရည်မှန်းချက်နှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အခြေအနေများကို သမားတော်ကြီးယုအား အတိုချုပ်၍ ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း… ဒီအတိုင်းဆိုရင် အခု ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီမှာ ဖန်ယင်းမေ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပေါ့… "

သွေးဘီလူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ **သူ**၏အင်အားနည်းနေမှုကို သွေးဘီလူး သည်းမခံနိုင်ဘဲ **ဖြစ်နေသည်။**

"ဟုတ်ပါတယ်… "

သမားတော်ကြီးယုက သွေးဘီလူးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"သူက ဆယ်နှစ်ကျော် အတူနေခဲ့တဲ့ နဂါးမယ်အပေါ်မှာတောင် အပြစ်လုပ်ခဲ့**တာနော်…** သူလိုလူမျိုးကို ဘာကြောင့် လက်ခံထားရတာလဲ… "

သွေးဘီလူးက **လက်**ကာပြလိုက်သည်။

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့… **သူက** ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ… ယုံကြည်လို့ ရပါတယ်… "

သမားတော်ကြီးယုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဆယ်နှစ်ကျော် အတူနေထိုင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို လုပ်ကြံဖို့တဲ့လူ… သတ်ဖို့တဲ့လူကို ယုံကြည်လို့ရပ့ါမလား… "

သွေးဘီလူးက ရယ်မောလိုက်သည်။

"ဟား… ဟား… ဟား… ခင်ဗျားလို ထက်မြက်တဲ့လူတောင် ဖန်ယင်းမေအပေါ် အထင်မှားနေတာပဲကိုး… သိုင်းလောကသားတွေ အထင်မှားနေတာကို အပြစ်ဆိုစရာ မရှိတော့ပါဘူး… "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်မှောင်ကုတ်လို**က်သည်။**

"ဒီစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ… "

သွေးဘီလူးက ပြုံးလိုက်သည်။

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောအပြုံး ဖြစ်သည်။

"တကယ်တော့ ဖန်ယင်းမေက ကျုပ်ရဲ့**လူညှိုကွက်**ထဲ ဝင်သွားခဲ့တာပါ… တကယ်တမ်း နဂါးမယ်ကိုသေစေတဲ့**လူဟာ** ကျုပ်ပါပဲ… "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဟုတ်သလား... "

သွေးဘီလူးက **ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။**

"**ဟုတ်တယ်... ဖန်ယင်းမေ**က နဂါးမယ်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေတယ်ဗျာ... **ဒီတော့ ကျုပ်**က တစ်ဘက်လှည့်နဲ့ သတ်ခိုင်းလိုက်တာ... ဒီတော့ အတိအကျပြောရမယ်ဆိုရင် နဂါးမယ်ကို ကျုပ် သတ်တာပဲပေါ့... "

သူက စကား**ဆက်လိုက်သည်။**

"ဒီတော့ ဖန်ယင်းမေက ကျုပ်နောက်ကို မလိုက်လာလို့ မဖြစ်တော့ဘူး... သူ လိုက်လာတဲ့အတွက် သိုင်းလောကသားတွေကလည်း အခုလို သူ့ကို ရှံ့မုန်းနေကြတာပေါ့... ဒါပေမယ့်... သူက ကျုပ်အပေါ် သစ္စာမဖောက်နိုင်ဘူးလို့တော့ ကျုပ် ယုံကြည်နေမိတယ်"

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း... သူက တခြားလူတစ်ဦးနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး မင်းကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားမယ်လို့ မတွေးမိဘူးလား... "

သွေးဘီလူးက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မတွေးမိဘူး... သူက ဘယ်သူနဲ့ ပူးပေါင်းနိုင်မှာမို့လို့လဲ... သူ့ကို ဘယ်သူက ယုံကြည်မလဲ... သူမလုပ်ပေမယ့် လုပ်တယ်လို့ အားလုံးက ယုံကြည်နေတယ်လေ... သိုင်းလောကသားတွေက သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မယုံကြဘူးဗျ... "

သမားတော်ကြီးယုက သွေးဘီလူးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"တစ်ယောက်တော့ရှိတယ်... "

သွေးဘီလူးက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘယ်သူလဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်သည်။

"သူလေ... "

လုစုရှင်းအား လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သွေးဘီလူးက ရယ်ပြုံးလျက် ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မဖြစ်နိုင်တာဘဲ... သူတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းဖို့ဆိုတာ ပိုလို့တောင် မဖြစ်နိုင်သေးတယ်... "

သမားတော်ကြီးယု၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးတည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

"တစ်ခါတလေမှာ မထင်မှတ်တဲ့လူတွေက မထင်မှတ်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်ကိုင်သွားတတ်ကြတယ်လေ... "

သွေးဘီလူးမှာ တွေဝေနေစဉ်...

"သော့ပါလာပြီ... ဘဘ... "

ချိုလွင်သောစကားသံနှင့်အတူ ရှမ်းရှမ်းက အိမ်နောက်ခန်းမှ ထွက်လာသည်။

သူမက သော့တစ်ချောင်းအား ထောင်ပြရင်း သမားတော်ကြီးယုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

သမားတော်ကြီးယုက သော့အား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

လှို့ဝှက်ထူးဆန်းသောအပြုံးဖြစ်၏။

ရုတ်တရက်...

သူက ထိုင်ရာမှခုန်ထလိုက်သည်။

"ပေးစမ်း... "

အော်ငေါက်ရင်း ရှမ်းရှမ်းထံမှသေ့အား လုယူသိမ်းဆည်းပြီး နောက်သို့ခုန်တက်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

လုစုရှင်း၏ခန္ဓာကိုယ်အား ဆွဲယူပြီး သွေးကြောများကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

လုစုရှင်းက သွေးဘီလူးနှင့် ရှမ်းရှမ်းတို့ မထင်မှတ်ထားသော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်သည်။

သူ့ခန့်မှန်းချက်မှာ မည်သည့်ကိုအကြောင်းခံပါသနည်း။

••• •••

အခန်း (၄၈)

တမလွန်ဘဝသို့

သမားတော်ကြီးယုက လုစုရှင်းအား ကယ်တင်လိုက်ပေပြီ။

သူက သွေးဘီလူးအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"တစ်ခါတလေမှာ **မ**ထင်မှတ်တဲ့လူတွေက မထင်မှတ်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်ကိုင်**တတ်ကြ**တယ်ဆိုတာကို မင်းလက်တွေ့သိပြီမဟုတ်လား... "

သွေးဘီလူးကလည်း ထိုင်ရာမှဝုန်းခနဲထရပ်ပြီး ရှမ်းရှမ်း၏လက်ကိုဆွဲကာ နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

သူက သမားတော်ကြီးယုအား စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ဘာကြောင့်လဲ... ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ... ခင်ဗျားပြောစမ်း... "

သမားတော်ကြီးယုက အံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီအခြေအနေအထိ မင်း နားမလည်**သေးဘူးလား...** "

"ခင်ဗျား ဘာကြောင့် သူ့ကို ကယ်ရတာလဲ... ဘာကြောင့်လဲ... "

သွေးဘီလူးက အထပ်ထပ်မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။

သမားတော်ကြီးယုက သူ၏နံဘေးရှိ လုစုရှင်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"သူ ဘာကြောင့် ဒီမေးခွန်းကိုပဲ မေးနေရတာလဲ... "

လုစုရှင်းက အောင်နိုင်သူအပြုံးဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

"သူက လူအ,ဖြစ်နေလို့ပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်မယ်... ဒါကြောင့်သာ ကျုပ်က သော့ကို အရယူနိုင်ခဲ့တာပေါ့... သူ့ကိုကြည့်ရတာ အတော်အံ့ဩနေသပုံပဲ... "

လုစုရှင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"ဘဘက ဘယ်သူဆိုတာ သိရင်တော့... သူ အံ့ဩတော့မှာမဟုတ်ဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်က ဘယ်သူလဲ... "

လုစုရှင်းက အားပါးတရပြုံးလိုက်သည်။

"တိမ်လွှာယုကျင်းရို... "

သူ၏စကားအဆုံး၌ သွေးဘီလူးနှင့် ရှမ်းရှမ်းတို့၏ခန္ဓာကိုယ်များမှာ တုန်ခါသွားကြလေတော့သည်။

သူတို့က ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် သမားတော်ကြီးယုအား ကြည့်နေကြသည်။

"ယုကျင်းရို့... နဂါးမယ်ရဲ့ခင်ပွန်း တိမ်လွှာယုကျင်းရို့...ဟုတ်လား... "

သွေးဘီလူးက မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ထပ်မံမေးမြန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏အသံအဆုံး၌ ရုတ်တရက်...

"ဟုတ်တယ်... ရှင့်ရဲ့သေမင်းဆိုလည်း မမှားဘူး... "

အေးစက်ခက်ထန်သော စကားသံနှင့်အတူ အိမ်တွင်းသို့ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောမိန်းကလေးတစ်ယောက် ခုန်ဝင်ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

အဖြူရောင်ဝတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သမားတော်ကြီးယု၏နံဘေးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

"အစ်မ... "

"ဖန်ယင်းမေ... "

သွေးဘီလူးနှင့် လုစုရှင်းတို့က ထိုမိန်းကလေးအား စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါ်ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မှန်ပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ဖန်ယင်းမေပင် ဖြစ်သည်။

ဖန်ယင်းမေ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ တင်းမာခက်ထန်နေ၏။

သူမက သွေးဘီလူးအား စူးရှခက်ထန်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ရှင့်ကြောင့် လူတကာရွံမုန်းခံနေရတဲ့ ဖန်ယင်းမေပဲ... "

သွေးဘီလူး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

"မထင်မှတ်တဲ့ မင်းကပါ ကျုပ်အပေါ် သစ္စာမဲ့နေတာကိုး"

ဖန်ယင်းမေက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင့်နောက်ကို လိုက်နေတာဟာ သစ္စာစောင့်သိချင်လို့ မှတ်နေသလား... "

သွေးဘီလူးက ဖန်ယင်းမေကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းက နဂါးမယ်အတွက် ကျုပ်ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့တာကိုး... "

ဖန်ယင်းမေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ရှင် အခုမှသိတာ နောက်ကျမနေဘူးလား"

သွေးဘီလူးက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"နောက်မကျပါဘူး... "

ဖန်ယင်းမေက သွေးဘီလူးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ရှင် အသက်ဆက်လက်ရှင်သန်နိုင်မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်နေတုန်းပဲလား... "

သွေးဘီလူးကလည်း ဖန်ယင်းမေကိုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"စိတ်ကူးယဉ်နေတာ မင်းပါ... ကျုပ်ရဲ့သွေးအဆိပ်လက်ဝါးကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မယ်လို့ ထင်ထားသလား... "

ဖန်ယင်းမေက လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ရှင်က အိပ်မက်မက်ချင်တုန်းပဲကိုး... ကဲ... အချိန်ကုန်ပါတယ်... ရှင့်ရဲ့အိပ်မက်က တကယ်ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကို အခုပဲကြည့်လိုက်ကြတာပေါ့... "

ထိုသို့ပြောပြီး ခါးတွင်ချိတ်ဆွဲထားသောဓားကို ဘယ်လက်ဖြင့် ဖြုတ်လိုက်သည်။

လုစုရှင်းကလည်း သူ၏ဓားကို ဘယ်လက်တွင်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညာလက်ဖြင့် ဓားလက်ကိုင်ရိုးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"နေဦး... "

သွေးဘီလူးက ဟန့်တားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖန်ယင်းမေက လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဘာလဲ... ကြောက်နေပြီလား... "

သွေးဘီလူးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဘာကို ကြောက်ရမှာလဲ... ပြိုင်ပွဲကို သတ်မှတ်ချက်ထားမယ်... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"သတ်မှတ်ချက်... ဘယ်လိုသတ်မှတ်ချက်လဲ... "

သွေးဘီလူး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

"မင်းတို့သုံးယောက်က ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကို တိုက်ခိုက်ရင် သိုင်းလောကသားတွေ ဘာပြောကြမလဲ... မင်းတို့ကို သူရဲကောင်းလို့ သတ်မှတ်မယ် ထင်သလား... မင်းတို့က ကျုပ်ကို ကြောက်ရွံ့နေတာကြောင့် ဝိုင်းတိုက်ပြီး မတရားအနိုင်ကျင့်တယ်လို့ ပြောတဲ့လူတွေ ရှိနေမှာပဲ... "

လုစုရှင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကကော ဆရာမအပေါ် အခုလိုသတ်မှတ်ချက်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့လို့လား... ခင်ဗျားလို လူယုတ်မာကို သိုင်းလောက စည်းကမ်းတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ မလိုဘူး... "

သူ၏စကားကို ဖန်ယင်းမေက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကျွန်မတို့ ဂရုမစိုက်ဘူး... ဆရာမအတွက် လက်တုံ့ပြန်နိုင်ရင် ကျွန်မတို့ကျေနပ်ပြီ"

သွေးဘီလူးက အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း သမားတော်ကြီးယုကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းတို့ဂရုမစိုက်ပေမယ့် တစ်ချိန်ကသိုင်းလောကသားတိုင်း လေးစားခဲ့တဲ့ တိမ်လွှာယုကျင်းရှိကတော့ လျစ်လျူရှုနိုင်မယ် မထင်ဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက တွေဝေနေသည်။

သွေးဘီလူးက စကားဆက်လိုက်၏။

"တိမ်လွှာယုကျင်းရှိရဲ့တိုက်ပွဲတိုင်းဟာ တရားမျှတမှုရှိခဲ့တာ

ချည်းပါပဲ... ဒါကြောင့် အမှောင်လောကသားတွေကတောင် လေးစားနေခဲ့တယ်... ဒီအချက်ကြောင့်လည်း နဂါးမယ်က ခင်ဗျားအပေါ် စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား မမေ့ပါနဲ့... တမလွန်ကနဂါးမယ်ကို ခင်ဗျား စိတ်ကုန်အောင် မလုပ်ဘူးလို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်... "

တကယ်တော့ သွေးဘီလူး ကြောက်လန့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် နှစ်ယောက်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ရလျှင် ဖန်ယင်းမေနှင့် လုစုရှင်းတို့အား မနိုင်ဟုထင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် နှစ်ယောက်တစ်ယောက် မတိုက်ခိုက်လိုပေ။ တစ်ယောက်ချင်းသာ တိုက်ခိုက်လိုသည်။ ဖန်ယင်းမေနှင့် လုစုရှင်းတို့ကလည်း နှစ်ယောက်နှင့်တိုက်မည်ဟု ကျားကုတ်ကျားခဲ ပြောဆိုနေသောအခါ သူ ဒုက္ခရောက်နေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အထက်လမ်းသိုင်းလောကသား တိမ်လွှာယုကျင်းရှိအား မကျိုင်ထားပြီး တစ်ယောက်ချင်းတိုက်ခွင့်ပြုရန် ကတ်ကတ်သတ်သတ် ပြောနေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

"တိတ်စမ်း... ရှင် ကလိမ်ဆင်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစားမလို့မဟုတ်လား... "

ဖန်ယင်းမေက ဟန့်တားအော်ငေါက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သွေးဘီလူး၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖန်ယင်းမေက သိသည်။

သူမအား သွေးဘီလူးက ဂရုမစိုက်ချေ။

သွေးဘီလူး၏မျက်လုံးအစုံက သမားတော်ကြီးယု၏မျက်နှာပေါ်မှ ရွှေ့ပြောင်းသွားခြင်း မရှိပါ။

"ကျုပ်က မျှတတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကိုပဲ ထားမှာပါ... အဲဒီ

သတ်မှတ်ချက်ကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ဘက်က မကျေနပ်ရင် ငြင်းပယ်နိုင်ပါတယ်... တမလွန်က လူစိတ်မပျက်စေဖို့ ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးသင့်တယ် မဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"အင်း... ကောင်းပြီလေ... ကျုပ် လက်ခံပါတယ်... "

သွေးဘီလူး၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

လုစုရှင်းနှင့် ဖန်ယင်းမေတို့က သမားတော်ကြီးယုအား စိုက်ကြည့်နေရာမှ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြရတော့သည်။ သမားတော်ကြီးက သမာဓိလူကြီး ဖြစ်နေမှတော့ သူတို့ငြင်းဆန်နေ၍ မကောင်းတော့ပါ။

သွေးဘီလူး၏နှုတ်ခမ်းအစုံ၌ ကျေနပ်အားရသောအပြုံးတစ်ခု တွဲလွဲခိုလျက်...

သူက သမားတော်ကြီးယုအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"မလိုဘူး... မင်း ဘာတွေသတ်မှတ်မှာလဲ... "

သွေးဘီလူး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး လေးနက်တည်ကြည်သွားသည်။

"ပထမတစ်ချက်က ကျုပ်နဲ့တစ်ယောက်ပဲ ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်... ဘယ်သူယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပါ... "

သမားတော်ကြီးယု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ရပါတယ်... ဒါပေမယ့် မင်းကလည်း ရှောင်မပြေးဖို့ ကတိပေးပါ... "

သွေးဘီလူးက အားလုံးသောလူများကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ် ရှောင်မပြေးနိုင်အောင် လူနှစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်နိုင်တာပဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

သွေးဘီလူးက စကားဆက်လိုက်၏။

"ဒုတိယတစ်ချက်က ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျားတို့ဘက်က လူတစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်နေချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က ဝင်မတိုက်ခိုက်ဖို့ပါပဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်သည်။

"ကျုပ် လက်ခံတယ်... "

သွေးဘီလူးက သမားတော်ကြီးယု၏မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"တတိယအချက်က အားနဲ့ပြီး ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်တော့မှ အန္တရာယ်မပြုနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ထွက်ခွာခွင့်ပေးပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက သွေးဘီလူး၏နောက်တွင် နိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရပ်တန့်နေသော ရှမ်းရှမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ရှမ်းရှမ်းကို ကျုပ်တို့ ဘာမှမလုပ်ရဘူးပေါ့... ဟုတ်လား"
သွေးဘီလူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... သူက ဒီတစ်သက် ခင်ဗျားတို့ကို လက်တုံ့ပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဒီတော့... "

"ဖေဖေ... ဖေဖေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ... အခုလိုချိန်မှာ သမီး ဖေဖေ့ကိုခွဲမသွားပါရစေနဲ့... "

တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်နေသော ရှမ်းရှမ်းက ငိုကြွေးရင်း ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သွေးဘီလူး၏အောက်မျက်သားများ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါသွားသည်။

"တိတ်စမ်း... မငိုနဲ့... မင်း ဒီလို ငိုနေတာဟာ ကျုပ်ကို သေစေချင်တာနဲ့ အတူတူပဲ... မင်း ဒီမှာရှိနေရင် ဖေဖေ ရှုံးနိမ့်မှာ သေချာတယ်... "

သူက ရှမ်းရှမ်းအား လှည့်မကြည့်ဘဲပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှမ်းရှမ်းက ပါးစပ်အား လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုကြွေး**နေ၏**။ သူတို့အား ကူညီနိုင်မည့်သူဟု သူမ ထင်ထားသည့် သမားတော်ကြီးယုက သူတို့သားအဖကို ဒုက္ခရောက်စေခဲ့ပြီဟု သိလိုက်ရသောကြောင့် သူမ ရင်ကွဲမတတ် နာကျင်နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမအား ကြည့်နေသော သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"အင်း... မှန်တယ်... ကလေးမ... မင်းအဖေ စိတ်အေးအေးနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်နိုင်အောင် ဒီ**ကထွက်သွားလိုက်ပါ**... "

ရှမ်းရှမ်းက နှုတ်ခမ်း**တစ်ချက်** ကိုက်လိုက်သည်။

"ကျွန်မ... ကျွန်မ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ... "

"ကျုပ်ပြောတဲ့စကားတွေကို မင်း မေ့သွားပြီလား... မင်းကို နွေးထွေးစွာကြိုဆိုနေမယ့် မင်းမေမေကို သတိမေ့နေပြီလား... သူ့ဆီကို သွားပါ... "

သမားတော်ကြီးယု၏စကားကို သွေးဘီလူးက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... သမီး... ချင်းချင်းက **သမီးကို** သိပ်ချစ်နေတာပါလေ... ဖေဖေ ဒါကို သိပါတယ်... **တကယ်တော့** မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာပါ... "

ရှမ်းရှမ်းက မျက်ရည်များကိုသုတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ... ကျွန်မ ဖေဖေနဲ့အတူ မေမေ့ဆီကို သွားချင်တယ်... ဖေဖေ ကျွန်မနဲ့အတူ လိုက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ... ဖေဖေ အောင်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်ရှင်... "

ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ချာခနဲလှည့်ကာ အိမ်ပြင်သို့ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သွေးဘီလူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ခင်ဗျားက လေးစားဖို့ကောင်းတဲ့ သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ပဲ... ကျုပ် တကယ်လေးစားပါတယ်ဗျာ... "

သမားတော်ကြီးယုက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"မလိုဘူး... ခုအချိန်ဟာ စကားပြောနေဖို့အချိန်မဟုတ်ဘူး... တကယ်တိုက်ပွဲဝင်ရမယ့်အချိန်... "

သွေးဘီလူး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

"ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်မှာ ခင်ဗျားပေါ့ ဟုတ်လား... "

သူသည် ဖန်ယင်းမေနှင့် လုစုရှင်းတို့ကိုမျှော်မှန်းထားသော်လည်း မဝံ့မရဲ မေးလိုက်ရလေ၏။

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... မင်းစပါ... "

ထိုသို့ပြောရင်း အဖြူရောင်အင်္ကျီရှည်အောက်ရှိ ခါးတွင်ပတ်ထားသော ဓားပျော့ကို ထုတ်ယူဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

"ဒီ... ဒီ... ဒစ်... ဒစ်... "

သွေးဘီလူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူမထ၍မရတော့ပါ။

"ကောင်းပြီ... "

ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် သမားတော်ကြီးယုထံ ခုန်ဝင်၍ နီရဲသော လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

သမားတော်ကြီးယုက ရှောင်တိမ်းရင်း ဓားပျော့ဖြင့် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတပြန်ကိုယ်တပြန် တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။ တိုက်ပွဲပြင်းထန်လာသဖြင့် အိမ်တွင်း၌ မတိုက်နိုင်တော့ချေ။ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ရသည်။

လုစုရှင်းနှင့် ဖန်ယင်းမေတို့ကလည်း သွေးဘီလူး ရှောင်မပြေးနိုင်ရန် စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေကြလေတော့သည်။

အတန်ကြာ တိုက်ခိုက်ပြီးနောက်...

"ဝုန်း... "

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခုက ခွဲထွက်လွင့်စဉ်လာသည်။

သမားတော်ကြီးယု၏ ခြေကန်ချက်ထိသွားသော သွေးဘီလူးဖြစ်၏။

သွေးဘီလူး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဖန်ယင်းမေရှေ့သို့ကျလာသည်။

"အင့်... "

သွေးဘီလူးက မသဲမကွဲညည်းညူရင်း လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

"ဝိုး... "

အနီရောင်အပ်ချောင်းများက အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဖန်ယင်းမေထံသို့ ပြေးလွှားသွား၏။

တိုက်ပွဲအတွင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုစေရန် သတိမှတ်ချက်ကြောင့် ရပ်တန့်လျက် သွေးဘီလူးအား ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့် ဖန်ယင်းမေမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

ရှောင်တိမ်းရန် အချိန်ပင်မရလိုက်ပါ။ အလင်းတန်းကလေးများက သူ့ဆီပြေးလွှားလာနေပါသည်။

အပ်နှီအများအပြားက သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်**သွားသည်။**

"အား… "

နူးရှူစွာအော်ဟစ်ရင်း မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

"ဝုန်း… "

ဖန်ယင်းမေ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားလေ၏။

သွေးဘီလူးက မြေပြင်ပေါ်မှခုန်ထပြီး ကိုယ်ဖော့ပညာကိုအသုံးပြု၍ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားသည်။ လွတ်ပြီဟုလည်း သူယူဆသည်။ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်သူမှာ ဖန်ယင်းမေတို့ မဟုတ်ဘဲ သူပင် ဖြစ်နေချေသည်တကား။

"လူယုတ်မာ… "

လုစုရှင်းက ဒေါသတကြီးအော်ငေါက်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကိုအဆက်မပြတ်လှုပ်ရှားလိုက်၏။

ကြေးပြားအမြောက်အမြားဖြင့် သွေးဘီလူးအား ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဒိုး… ဒိုး… ဒိုး… ဒိုး… "

လေတိုးသံအများအပြားအား ကြားလိုက်သည်နှင့်သွေးဘီလူးက မြေပြင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ မှောက်၍လှဲချလိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှဖြတ်၍ ကြေးပြားများ လွတ်ထွက်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်…

"သေစမ်း… လူယုတ်မာ… "

သူ၏အနီးသို့ ခုန်ပေါက်ရောက်ရှိလာသော သမားတော်ကြီးယု၏ဓားပျော့က သူ၏ကျောပြင်အား ထိုးဖောက်၍ မြေပြင်သို့တိုင်အောင် နစ်မြုပ်သွားသည်။

"အား… "

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်မိစဉ် သမားတော်ကြီးယုက သူ၏**ဓားကို ပြန်လည်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။**

ထိုဓားနှင့်အတူ သွေးဘီလူး၏ဝိဉာဉ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်မှ ခွဲခွာသွားလေတော့သည်။

"အစ်မ… အစ်မ… "

လုစုရှင်းက ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်ရင်း ဖန်ယင်းမေထံသို့ ပြေးလွှားလာသည်။

"အစ်မ… ယင်းမေ… "

ထိုသို့ စိုးရိမ်တကြီး ထပ်မံအော်ဟစ်၍ဖန်ယင်းမေအား ပွေ့ထူလိုက်သည်။

ဖန်ယင်းမေ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးမည်းများ စီးကျနေသည်။

"စု… စုရှင်း"

တိုးညင်းသောလေသံနှင့်အတူ သူမ၏မျက်လုံးအစုံက ဖြည်းညင်းစွာပွင့်လာသည်။

နီရဲနေသော သူမ၏မျက်လုံးအစုံအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် လုစုရှင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

"သွေးနီအဆိပ်... "

ဖန်ယင်းမေက ယုံယုံပြုံးလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်... ဆရာမအပေါ် ကျေးဇူးကန်း... မိတဲ့အတွက် အပြစ်ဒဏ် ခံ... ခံရတာဖြစ်မယ်... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်တာဘဲ... ဆရာမက မမကို ခွင့်လွှတ်သွားခဲ့တာပါ"

ဖန်ယင်းမေက နီရဲသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် လုစုရှင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"အစ်မ မင်းတို့နဲ့အတူနေ... ချင်သေးတယ်... ဒါ... ဒါပေမယ်... "

လုစုရှင်းက သူမ၏နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို အသာအယာတင်လိုက်သည်။

"ဘာမှမပြောနဲ့တော့... အစ်မ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး... ဘဘက သမားတော်ကြီးပဲ... အစ်မ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး... ဘဘ ကယ်နိုင်ပါတယ်... "

အနီးသို့ လေးကန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာသော သမားတော်ကြီးယုကို မော့ကြည့်၍ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးယုက ဖန်ယင်းမေ၏နံဘေး၌ ဖြည်းညင်းစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

"ခွင့်လွှတ်ပါ... ကျုပ်ကသာ သူ့ရဲ့တောင်းဆိုချက်တွေကို မလိုက်လျောခဲ့ရင် မင်း အခုလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး... "

ဖန်ယင်းမေက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါရမ်းလိုက်သည်။

"ဘဘ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး... ဒါဟာ ကျွန်မနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်... ဒဏ်ပဲ... ကျွန်မ မသေမီ ဘဘဆီက ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကား... ဝေ့... "

စကားမဆုံးမီမှာပင် သွေးမည်းများ တစ်ချက်အန်ထုတ်ပြီး ခေါင်းလည်ကျသွားသည်။

လုစုရှင်း၏လက်တစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းများမှာလည်း ပြေလျော့ကျသွားသည်။

သမားတော်ကြီးယုက တုန်ယင်နေသောလက်အစုံဖြင့် ဖန်ယင်းမေ၏မျက်လွှာကို ချပေးလိုက်သည်။

"ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်... ဘဘ မင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်..."

လုစုရှင်း၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။

"အစ်မရယ်... အစ်မ ဘာကြောင့် ကတိပျက်ရတာလဲ... ကျွန်တော်နဲ့အတူတူနေမယ်လို့ အစ်မ ကတိပေးခဲ့တယ်လေ... "

ဖန်ယင်းမေ၏အလောင်းအား တင်းကျပ်စွာဖက်ရင်း ငိုကြွေးနေသော လုစုရှင်းကို သမားတော်ကြီးယုက မျက်ရည်ဝဲသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ငေးငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... မိန်းမရေ... မင်းရဲ့တပည့်မ ကျုပ်ကြောင့် မင်းဆီ ရောက်သွားပြီ... ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ..."

သူ၏တီးတိုးရေရွတ်သံက လေအဝှေ့နှင့်အတူ လွင့်ပါသွား လေတော့သည်။

◆◆◆ ❋ ◆◆◆

အခန်း (၄၉)

တိုက်ပွဲအစီအစဉ်

တောလမ်းကလေး...

ကျဉ်းမြောင်းသောတောလမ်းကလေးက ကောက်ကွေ့ ရှည် **လျားနေသည်။**

ထိုလမ်းပေါ်၌ လူနှစ်ယောက် လျှောက်နေကြသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသော အဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့်လုလင် ပျိုတစ်ဦးတို့ဖြစ်၏။

အဘိုးအိုက သမားတော်ကြီးယု ဖြစ်ပြီး လုလင်ပျိုမှာ လုစု ရှင်းဖြစ်၏။

လုစုရှင်းက ရှေ့မှလျှောက်လှမ်းနေပြီး သမားတော်ကြီးယုက လုစုရှင်းအား အကဲခတ်ရင်း နောက်မှ လိုက်ပါနေသည်။

လုစုရှင်း၏ခြေလှမ်းများက အကွာအဝေးတူညီစွာဖြင့်တည် တည်ငြိမ်ငြိမ် ရွေ့လျားနေသည်။

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... တကယ်တော်တယ်... စုရှင်း မင်း တကယ်တော်တယ်... မင်းရင်ထဲမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ဘဘ သိတယ်... ငယ်ရွယ်ပေမယ့် အခုလို စိတ်ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီး လုပ်သင့်တာကို ဦးစားပေးတတ်လိမ့်မယ်လို့ ဘဘ မထင်ခဲ့ဘူး... "

လုစုရှင်း၏ခြေလှမ်းများက ခပ်မှန်မှန်ပင်ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းနေသည်။

သူက ယုံယုံပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်အသက်က ငယ်ရွယ်ပေမယ့် အခုလို နာကျင်ကြေကွဲမှုမျိုးကို ခံစားခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်က မနည်းတော့ပါဘူး... ဘဘ... ကျွန်တော်က လုပ်သင့်တာကို ဦးစားမပေးတတ်ရင် သေခဲ့တာကြာပါပြီ... "

သမားတော်ကြီးယုက ကြေကွဲစွာပြောလိုက်သည်။

"ဒီအချက်က သာမန်လူတွေထက် ထူးခြားကောင်းမွန်တဲ့ အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပဲလေ... "

လုစုရှင်းက ပါးစပ်အား တင်းကျပ်စွာစေ့ပြီး ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းနေဆဲ...

သမားတော်ကြီးယုက စကားဆက်လိုက်သည်။

"မိုးကြိုးစားကောင်းလီလက်ထဲက မင်း အသက်ရှင်လွတ်မြောက်လာနိုင်တာလည်း ဒီအရည်အချင်းကြောင့်ပဲ... အခု သူက မင်းကို ယုံကြည်နေတာလည်း ဒီအချက်ကြောင့်ပါပဲ... "

လုစုရှင်း၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။

"ဒါနဲ့ ဘဘက ဘာကြောင့် ကောင်းလီကို ကူညီနေရတာလဲ... "

သမားတော်ကြီးအား လှည့်ကြည့်ပြီး မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးယုက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းကြောင့်ပေါ့ကွာ... "

လုစုရှင်း၏မျက်ခုံးများက မြင့်တက်သွား၏။

"ကျွန်တော်ကြောင့်... ဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... မင်းကြောင့်... မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ ကျုပ်က ကောင်းလီဆီကို တစ်ဘက်လှည့်နဲ့ ခိုဝင်ခဲ့တာပါ... "

လုစုရှင်းက သမားတော်ကြီးယုကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ကောင်းလီကို ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရအောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်လူက ဘဘပေါ့... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်း ဘယ်လိုသိနေရတာလဲ... "

လုစုရှင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

"ကောင်းလီ ပြောပြလို့ပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက လုစုရှင်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်း မေးခဲ့လို့ မဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်က ဘဘဟာ ဆရာမရဲ့ခင်ပွန်း ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကို စဉ်းစားလို့ရအောင် မေးခဲ့တာပါ... သူက ဘဘကို အတော်ယုံကြည်နေခဲ့တာပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် ခြောက်နှစ်ကြာအောင် သူ့ဆီမှာ နေပြီး မင်းအလာကို စောင့်နေနိုင်ခဲ့တာပေါ့... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်ရတာလဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက ယှဲ့ယှဲ့ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်ဇနီးကိုတွေ့ချင်လို့ပါ... ကျုပ်ဇနီးက မင်းကို ခေါ်သွားတာကို သိရတာနဲ့ ကောင်းလီကို လိုက်ရှာပြီး စုံစမ်းချဉ်းကပ်ခဲ့တယ်... မင်းက ကောင်းလီဆီ မဖျက်မကွက်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်လေ... ကျုပ် မျှော်လင့်ခဲ့တာက မင်းရောက်လာရင် သူ့ကိုတွေ့ရမယ်ဆိုပြီးတော့ပေါ့... "

လုစုရှင်းက နာကျင်ကြေကွဲမှုများ ပေါ်လွင်နေသော သမားတော်ကြီးမျက်နှာကို ကရုဏာသက်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

သမားတော်ကြီးယုက စကားဆက်လိုက်၏။

"မမျှော်လင့်ဘဲ မင်း ရောက်မလာမီ သတင်းဆိုးတစ်ခုက အရင်ရောက်လာတယ်... ဖန်ယင်းမေရဲ့လုပ်ကြံမှုကြောင်း သူ သေဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းပေါ့... "

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

သမားတော်ကြီးယု၏ မျက်လုံးအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။

"ကျုပ် ဂူတစ်ရာတောင်က ထွက်ဖို့စဉ်းစားနေစဉ်မှာ မင်း ဂူတစ်ရာတောင်ကို ဦးတည်လာနေတဲ့အကြောင်း ကြားရတယ်... ဒါကြောင့် ဆက်စောင့်နေခဲ့တယ်... "

လုစုရှင်းက သမားတော်ကြီးယုကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘဘ... ကျွန်တော်နဲ့ ဘာကြောင့် မဆက်သွယ်ခဲ့တာလဲ"

သမားတော်ကြီးယုက ယှဲ့ယှဲ့ပြုံးလိုက်သည်။

"ဆက်သွယ်မလို့ပါဘဲ... ဒါပေမယ့် သူတို့က မင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတဲ့အတွက် ကျုပ် နောက်ဆုတ်ခဲ့တာပါ... မင်းနောက်မှာ ကျုပ် တစ်ချိန်လုံး လျှို့ဝှက်လူတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေခဲ့ပါတယ်... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ဘာကြောင့်မသိရတာလဲ... "

"ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ဖျောက်ပညာက ထက်မြက်လွန်းလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်မယ်... ဘဘရဲ့သိုင်းပညာက ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထက်မြက်သွားရတာလဲ... ကျွန်တော် သိခဲ့သလောက် ဘဘနဲ့ဆရာမတို့ရဲ့ သိုင်းစွမ်းရည် မတိမ်းမယိမ်းပါပဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"မင်း သိထားတာမှန်ခဲ့ပါတယ်... ကျုပ် အခုလို တိုးတက်လာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ ကောင်းလီကြောင့်ပါ...ကောင်းလီ ရထားတဲ့ သိုင်းကျမ်းတိုင်းကို ကျုပ် လေ့လာခဲ့တယ်... ဒါ့ပြင်... ချေဖျက်နိုင်တဲ့ တိုက်ကွက်တွေကိုလည်း ဖန်တီးနိုင်ခဲ့တယ်... မင်းအတွက်ပေါ့... "

လုစုရှင်း၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ကျွန်တော့်အတွက်... ဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ထပ်မံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ဇနီးရဲ့တပည့်ဟာ ကျုပ်တပည့်ပဲလေ"

လုစုရှင်းသည် သမားတော်ကြီးယုကို အလွန်လေးစား ရိုကျိုးစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ၏အသည်းနှလုံးများ ပြုတ်ကျသွားသလို ခံစားမိသည်။

ရုတ်တရက်...

လုစုရှင်းက မြေပေါ်သို့ ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။

"ဆရာ... "

ကျယ်လောင်စွာခေါ်ပြီး သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဦးတိုက်ကန်တော့လိုက်လေတော့သည်။

သမားတော်ကြီးယု၏တွဲထူမှုကြောင့် လုစုရှင်းက ထရပ်လိုက်သည်။

"ဆရာ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးချင်သေးတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"မေးပါ... "

လုစုရှင်းက သမားတော်ကြီးယုကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဂူတစ်ရာတောင်ကို အစ်မယင်းမေ ရောက်လာတုန်းက ဆရာ ဘယ်ရောက်နေသလဲ... "

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းတို့အနားမှာပေါ့... ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ဖန်ယင်းမေတို့ ပူးပေါင်းတာကို ကျုပ် သိခဲ့တာလေ... "

"သြော်... ဒီလိုကိုး... "

သမားတော်ကြီးယုက လုစုရှင်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်း မရှင်းတာ ဘာရှိသေးလဲ... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မရှိတော့ပါဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... မင်းမှာ မေးဖို့လည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ထပ်မံခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း... ရှိတယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘာလဲ... "

လုစုရှင်းက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ... "

လုစုရှင်း၏မေးခွန်းကြောင့် သမားတော်ကြီးယုမှာ တွေဝေသွားသည်။

"ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲ... "

သမား**တော်ကြီးယု**က လုစုရှင်းကို ပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လုစုရှင်း**က သက်**ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း... သွေးဘီလူး သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်နဲ့တပ်မှူးလေးတို့ရဲ့အစီအစဉ်ကို ပြောင်းလဲရတော့မှာပေါ့... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘာအစီအစဉ်လဲ... "

"ဒီလိုပါ... ကျွန်တော်က ရှေ့လတစ်ဆယ့်သုံးရက်နေ့မှာ ရွှေခြသေ့်ဂိုဏ်းခွဲမှူးငါးယောက်နဲ့ပေါင်းပြီး ကောင်းလီကို တိုက်ခိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်... သွေးဘီလူးနဲ့ကောင်းလီတို့ ထိပ်တိုက်ယှဉ်ပြိုင်နေတဲ့အချိန်မှာပေါ့လေ... အခုတော့ သွေးဘီလူး သေဆုံးသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ချည်းပဲ တိုက်ခိုက်ရတော့မယ်လေ... "

သမားတော်ကြီးယုက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"ဒီအတွက် မပူပါနဲ့... ကျုပ်က **ကောင်းလီရဲ့**တိုက်ကွက်တွေကို ချေဖျက်နိုင်မယ့် သိုင်းကွက်တွေကို **သင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်...** "

လုစုရှင်းက သမားတော်ကြီးယုကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဆရာ... အချိန်က သိပ်နည်းနေတယ်... ကောင်းလီ က

လည်း အင်မတန် ထက်မြက်တယ်... ဆရာသင်ပေးလို့ မီနိုင်ပါ့မလား"

သမားတော်ကြီးယုက ကျေနပ်ဟန်ပြုံးလိုက်သည်။

"သိုင်းကွက်ခုနစ်ကွက်တည်းပဲ... မီမှာပါ... "

လုစုရှင်း၏မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွားလေ၏။

"ကောင်းလီရဲ့သိုင်းပညာကို ချေဖျက်နိုင်မယ့် သိုင်းကွက်ခုနစ်ကွက်ပဲ ရှိတယ် ဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ဒီထဲမှာ သဘောတရားကော လေ့ကျင့်ရမယ့် ပုံတွေပါ မှတ်သားပေးထားတယ်... "

သူ လှမ်း**ပေးသောစာ**အုပ်ပါးကို လုစုရှင်းက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တရိုတသေ **လှမ်းယူ**လိုက်သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ဆရာ... "

သမားတော်ကြီးယုက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"မလိုပါဘူးကွာ... ကျုပ်က မင်းကို ကူညီချင်နေတာပါ... မင်းကို ကျုပ် ဘာတွေကူညီပေးရဦးမလဲ... "

လုစုရှင်း၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုကူညီပေးပါ... ဆရာ... "

"ပြောလေ... "

လုစုရှင်းက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးလိုက်၏။

"ချိုင်ချန်းလေ... သူက... "

သမားတော်ကြီးယုက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

"သူက မင်း နှစ်သက်ပြီး ချစ်ခွင့်မပန်ရသေးတဲ့ မိန်းကလေး ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ကွာ... "

လုစုရှင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားသည်။

သူက ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... အခု သူက ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းခွဲမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင် လုံအိချိရဲ့ ဖမ်းဆီးမှုကို ခံထားရပါတယ်... အဲဒါ... "

"ကျုပ် ကယ်တင်ပေးပါ့မယ်... "

သမားတော်ကြီးယု၏ ကြားဖြတ်ပြောဆိုလိုက်သော စကားကြောင့် လုစုရှင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားသည်။

"အားနာပါတယ်... ဆရာ... ဆရာ အခုလို ကူညီပေးခဲ့ရင် ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို ဖမ်းဆီးတဲ့နေရာမှာ အခက်အခဲမတွေ့နိုင်တော့ပါဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းခွဲမှူးတွေကိုလည်း ဖမ်းဆီးရဦးမယ်... ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... နေပြည်တော်က စစ်တပ်ရဲ့အကူအညီ ရမှာဆိုတော့ စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး... "

သမားတော်ကြီးယုက သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

"အင်း... ကောင်းတာပေါ့... တပ်မှူးလေးဝမ့်ဖိန်က တကယ် အလုပ်လုပ်တာပဲကိုး... "

"ဟုတ်ပါတယ်... သူက ပြည်သူ့အကျိုးအတွက် အမြဲကြည့်နေတဲ့လူပါပဲ... ဒုစရိုက်သမားတွေကို ဖမ်းဆီးပြီးတဲ့အပြင် အဲဒီလူတွေ မတရားရယူထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ဘုရင့်ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းတယ်... ပြီးရင် အများကောင်းကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေမှာ သုံးဖို့ စီစဉ်တော့တာပါပဲ... "

သမားတော်ကြီးယု၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွား သည်။

"ဟာ... တကယ်ကောင်းတယ်... ကျုပ်လည်း ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲ သွေးဘီလူးတို့ရဲ့ ရတနာသေ့ကို ယူလာခဲ့တာပဲ... ဒီတော့ မင်း သူ့ကို ပေးလိုက်ပါ... "

သူက ထိုသို့ပြောရင်း ရှမ်းရှမ်းထံမှရယူထားသော သေ့ကို ထုတ်ကာ လုစုရှင်းထံသို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။

လုစုရှင်းက လက်ခံလိုက်၏။

"ကောင်းပါပြီ ဆရာ... ကောင်းလီရဲ့ပစ္စည်းထားတဲ့နေရာကိုလည်း ကျွန်တော် စုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းတယ်... ဒါဖြင့် မင်း ဝူတစ်ရာတောင်ကို သွားတော့

ကျုပ်က ချိုင်ချွန်းကို ခေါ်လာခဲ့မယ်... ရှေ့လတစ်ဆယ့်သုံးရက်နေ့မှ နတ်ရေကန်ရွာထိပ်က လှပျိုဖြူစားသောက်ဆိုင်မှာ ဆုံကြတာပေါ့"

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ပြီး လုစုရှင်းအား ကျောခိုင်းကာ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

••• •••

အခန်း (၅၀)

အကွက်ချပျူဟာ

ဂူတစ်ရာတောင်...

ဤအခန်းသည် ဂူတစ်ရာတောင်ပေါ်ရှိ ကောင်းလီတို့၏ အစည်းအဝေးပြုလုပ်ရာ ခန်းမဖြစ်သည်။

ယခု...

ကောင်းလီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ စိတ်ပျက်အားလျော့ဟန်ဖြင့် ကျောမှီထိုင်နေသည်။

ထိုစဉ်...

အခန်းတွင်းသို့ အဖြူရောင်ဝတ် လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ကောင်းလီထံသို့ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် လျှောက်လာသည်။

လုစုရှင်း ဖြစ်၏။

သူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ကောင်းလီကို ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

"ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဂါရဝပြုပါတယ်... ကျုပ် ခေါင်းဆောင်ကြီး ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပြီးပါပြီ... "

ကောင်းလီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူသည် စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ရေရွတ်နေလေ၏။

"အင်း... ဘာမှအသုံးမဝင်တော့ပါဘူး... ကျုပ်ရဲ့အကြံအစည်တွေက ဘာမှကို အသုံးမဝင်တော့ပါဘူး... "

လုစုရှင်းက မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာကြောင့်လဲ... "

ကောင်းလီက မချိပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ကျုပ်ယုံကြည်နေခဲ့တဲ့ သမားတော်ကြီးယုက ရှမ်းရှမ်းကို ကယ်ထုတ်သွားပြီလေ... "

လုစုရှင်းက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး... "

"ဒုန်း... "

ကောင်းလီက ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ၏ရှေ့ရှိ စားပွဲအား လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထုချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဘာလို့ အရေးမကြီးရမှာလဲကွ... ရှမ်းရှမ်း မရှိမှတော့ သွေးဘီလူးကို ဘယ်လိုချုပ်ကိုင်နိုင်မလဲ... ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့အစီအစဉ်ကို ဖျက်သိမ်းရတော့မှာပေါ့... ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို ဘာကြောင့် မင်းက အရေးမကြီးဘူးလို့ ပြောနေရတာလဲ... "

လုစုရှင်းက အပြုံးမပျက်ပါချေ။

"ဖျက်သိမ်းဖို့ မလိုပါဘူး... "

သူ၏အမူအရာကြောင့် ကောင်းလီမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

"ဘာကြောင့်လဲ... "

"သွေးဘီလူး မရှိတော့လို့ပါ... "

ကောင်းလီ၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားသည်။

"သွေးဘီလူး သေပြီလို့ ပြောတာလား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... သွေးဘီလူးတင်မကပါဘူး... ဖန်ယင်းမေပါ သေဆုံးသွားပါပြီ... "

ကောင်းလီ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

"မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ... "

လုစုရှင်းက ပြုံးရယ်လိုက်သည်။

"ဂူတစ်ရာတောင်က ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတဲ့ လူသုံးဦးအနက် ရှမ်းရှမ်းကလွဲပြီး ကျန်နှစ်ယောက် သေဆုံးသွားပြီ... "

ကောင်းလီ၏မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်တောက်ပလာသည်။ သူနားကိုပင် သူ မယုံချေ။ လုစုရှင်းအား အလောတကြီး မေးမြန်းလေ၏။

"ဒါ... ဒါ တကယ်ပဲလား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"တကယ်ပါ... သွေးဘီလူးနဲ့ ဖန်ယင်းမေတို့ကို သိုင်းလောက

ထဲမှာ လုံးဝမတွေ့ရတော့ဘူးဆိုတာကို အသက်နဲ့လောင်းကြေးထပ်ပြီး အာမခံနိုင်ပါတယ်... "

"သူတို့ ဘယ်လိုသေသွားရတာလဲ... "

လုစုရှင်းက လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်သည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ယောက် သတ်လိုက်လို့ပါ... "

ကောင်းလီ၏မျက်ခုံးအစုံက အောက်သို့နိမ့်ဆင်းသွားသည်။

"ဘယ်သူတွေလဲ... "

"ကျုပ်နဲ့ ဆရာမရဲ့ခင်ပွန်း... "

ကောင်းလီ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

"တိမ်လွှာယုကျင်းရို့လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... "

ကောင်းလီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း... တိမ်လွှာက လေနင်ရာလွင့်နေတဲ့ လူထူးလူဆန်းပဲ... မင်း သူနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့ကြတာလဲ... "

လုစုရှင်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်နှစ်ကစပြီး တိမ်လွှာဟာ လေနင်ရာကို မလိုက်ပါဘဲ ဒီဂူတစ်ရာတောင်မှာပဲ ရှိနေခဲ့ပါတယ်... "

ကောင်းလီ၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားသည်။

"ဘုရားရေ... "

တရားမရှိသူက ဘုရားတလေ၏။

"တိမ်လွှာက ဂူတစ်ရာတောင်မှာ ရှိခဲ့တယ် ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... သူက ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့အတူရှိနေတာ ခြောက်နှစ်ရှိပါပြီ... "

ကောင်းလီ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

"သမားတော်ကြီးယု... "

ကောင်းလီသည် အော်ဟစ်ရေရွတ်မိလေ၏။

လုစုရှင်းက ထပ်မံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... "

ကောင်းလီ၏မျက်လုံးအစုံက အံ့ဩထိတ်လန့်မှုကြောင့် အဆမတန် ပြူးကျယ်သွားရလေတော့သည်။

ကောင်းလီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ဘာကြောင့် သူဖြစ်နေရတာလဲ... ဒါ... ဒါဆို ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်လူဟာ... "

"သူပါပဲ... အဲဒီအတွက် သူကိုယ်စား ကျုပ်ကို တောင်းပန်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်... "

လုစုရှင်း၏အဖြေကြောင့် ကောင်းလီ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

"တကယ်သူပဲကိုး... သူ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ"

လုစုရှင်းက ကောင်းလီကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ခေါင်းဆောင်ကြီးလက်အောက်မှာ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့

သတင်းပေးပေါင်းများစွာ ရှိနေလို့ပါ... "

ကောင်းလီက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။

"ကျုပ် နားလည်ပြီ... သူက နဂါးမယ်ရဲ့သတင်းကို လိုချင်တာကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... အခုလည်း ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖမ်းမိထားတဲ့ ရှမ်းရှမ်းကို အသုံးချပြီး လက်တုံ့ပြန်နိုင်တဲ့အတွက် ခေါင်းဆောင်ကြီးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်နေပါတယ်... "

ကောင်းလီ၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ဒါဖြင့်... တိမ်လွှာက ကျုပ်အပေါ် အန္တရာယ်ပြုလိုစိတ် မရှိဘူးပေါ့... ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက ထပ်မံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"သူ အန္တရာယ်ပြုမယ်ဆိုရင် ခေါင်းဆောင်ကြီး သေတာကြာပါပြီ... ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို ယုံကြည်နေခဲ့တာပဲဥစ္စာ... သူက ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ပြီးတာနဲ့ သိုင်းလောကကို စွန့်ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်... "

ကောင်းလီမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

"သူက ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မယ် ဟုတ်လား... "

"ဟုတ်ပါတယ်... "

ကောင်းလီ၏မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်တောက်ပလာသည်။

"ဘယ်လိုကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှာလဲ... "

လုစုရှင်းက ကောင်းလီကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ခေါင်းဆောင်ကြီးကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့ တပ်မှူးလေး ဝမ့်ဖိန်ရဲ့ဦးခေါင်းကို ယူလာပေးမယ်လို့ ပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်"

ကောင်းလီက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

"သူ တကယ်ပဲ ယူလာပေးမှာလား... "

လုစုရှင်းက ဦးခေါင်းကို လေးဖင့်စွာညိတ်လိုက်သည်။

"သေသေချာချာ ယူလာမှာပါ... ဒါပေမယ့်... "

ကောင်းလီက မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ဒါပေမယ့်... ဘာဖြစ်သလဲ... "

လုစုရှင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့်... သူ့မှာ အခက်အခဲတစ်ခု ရှိနေတယ်... "

ကောင်းလီက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘာ အခက်အခဲလဲ... ပြောစရာရှိတာကို ပြောပါ... "

"ငွေကြေးပါ... ဝမ့်ဖိန်ရဲ့ဦးခေါင်းကိုရဖို့ဆိုတာ ဖြောင့်ကျကျဝင်တိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ... ဒီတော့ လုပ်ကြံဖို့ အကွက်ချစီစဉ်ရတာပေါ့... အဲဒီအတွက် ငွေအမြောက်အမြားသုံးစွဲရမယ်တဲ့... "

ကောင်းလီက လက်ကာပြလိုက်သည်။

"တော်ပြီ... ကျုပ် နားလည်ပြီ... ကျုပ်မှာ ငွေကြေးတော့ မရှိဘူး... ငွေကြေးအဖြစ် ပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ ရတနာတွေတော့ အများကြီး ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်... "

လုစုရှင်း၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"အဲ့ဒီရတနာတွေကို သူ့ကိုပေးမယ်ပေါ့... ဟုတ်လား... "

ကောင်းလီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ပေးရမှာပေါ့... ဒီကိစ္စပြီးသွားရင်တောင် သူ့တစ်သက်စားမကုန်နိုင်တဲ့ ရတနာတွေကိုတောင် ပေးမှာပါ... "

လုစုရှင်းက အံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးပင့်လိုက်သည်။

"အဲ့ဒီလောက်များတဲ့ ရတနာတွေ ခေါင်းဆောင်ကြီးမှာ ရှိတယ်... ဟုတ်လား... "

ကောင်းလီက အားပါးတရပြုံးရင်း ထပ်မံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... "

လုစုရှင်းက ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်သည်။

"ကျုပ် မယုံကြည်နိုင်ဘူး... "

ကောင်းလီက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"ဒါတော့ ကျုပ်မတတ်နိုင်ဘူး... "

လုစုရှင်းက ကောင်းလီကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ခေါင်းဆောင်ကြီး အဲ့ဒီလောက်အထိ စွမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် တကယ် မယုံကြည်နိုင်ဘူးဗျ... "

ကောင်းလီက ခံပြင်းလာသည်။

"မင်းက ကျုပ်ကို အထင်သေးနေတာကိုး... "

လုစုရှင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်မျက်စိနဲ့ ကိုယ်တိုင်မမြင်ရသရွေ့ မယုံကြည်နိုင်ဘူး"

ကောင်းလီက ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ... မင်း ယုံကြည်အောင် ကျုပ် လိုက်ပြမယ်"

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

လုစုရှင်းက ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ကောင်းလီ၏နောက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ပါသွားသည်။

သူ၏လှည့်ကွက်အတွင်းသို့ မိုးကြိုးဓားကောင်းလီ ဝင်ရောက်လာပြီ မဟုတ်ပါလော။

သွေးဆောင်ရသည်မှာ မလွယ်ဟု ထင်မြင်ထားရသော လုစုရှင်း ... အချို့သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လွယ်ကူလှသည်ကို လုစုရှင်း တွေ့နေရလေ၏။

ဆက်ဆံရေးကြမ်းတမ်းသောကြောင့် အကြောင်းမသိသော
ခရီးသွားများကသာ **ဝင်ရောက်**စားသောက်ကြသည်။
ရွာခံလူများကမူ စားသောက်ခြင်း မပြုကြချေ။
ဤမျှအကြဉ်ခံရလျက် လုပျိုဖြူစားသောက်ဆိုင်သည် တစ်နှစ်
ပြီးတစ်နှစ် အောင်ပန်းပန်လျက် ရှိနေချေသည်။
သို့သော် လုပျိုဖြူစားသောက်ဆိုင်၏ ဝင်ငွေများမှာ တစ်နှစ်
ထက်တစ်နှစ် လျော့နည်းလာခဲ့သည်။
ယခုနှစ်တွင် စားသောက်သူ အလွန်ကျဆင်းလာသဖြင့်
ဒေါသကြီးသော ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီး မာကျင်းလော့က ကောင်တာ
နောက်တွင် ထိုင်ရင်း ဆိုင်ဖျက်သိမ်းသင့်မသင့်ကို စဉ်းစားနေလေတော့
သည်။

ညနေချိန်...
ညနေချိန်၌ လုပျိုဖြူစားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ လူလေး
ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်။
ဂူတစ်ရာတောင်မှ ရောက်ရှိလာကြသော မိုးကြိုးစားကောင်း
လီ၊ ကျူးလွေ၊ လင်းယုန်နှင့် လုစုရှင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။
ယနေ့သည် တစ်ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့ဖြစ်ပြီး မနက်ဖြန်ဆိုလျှင်
ရွှေခြင်္သေ့ဂိုဏ်းခွဲမှူးငါးယောက်တို့နှင့် ချိန်းဆိုခဲ့သော တစ်ဆယ့်သုံး
ရက်နေ့သို့ ဆိုက်ရောက်မည်ဖြစ်ပါသည်။
ဆိုင်လုလင်နှစ်ယောက်က ကပျာကယာကြိုဆို၍ နေရာချ
ပေးလိုက်သည်။

လုပျိုဖြူစားသောက်ဆိုင်...
နတ်ရေကန်ရွာထိပ်၌ လုပျိုဖြူစားသောက်ဆိုင် ရှိသည်။
လုပျိုဖြူ ဟူသောအမည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပေ
သည်။

သို့သော်... အမှန်စင်စစ်...
ထိုစားသောက်ဆိုင်၌ စိတ်ဝင်စားစရာ အနည်းငယ်မျှမရှိပါ။
ရှက်ကြမ်းရေကျို စားပွဲထိုးမယ်များ မရှိပါ။ တူရိယာနှင့်
သီချင်းသီဆိုတီးခတ်မည့် မိန်းကလေးများလည်း မရှိပါ။ စားသောက်
ဆိုင်၌ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော လုပျိုဖြူများ မရှိပါ။
ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းပြီး မျက်နှာထား အမြဲတစေ တင်းမာ
ခက်ထန်နေသည့် ဆိုင်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဆိုင်
လုလင်ငယ်နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

ရောက်ရှိလာကြသော ရှားပါးဧည့်သည်များကို ဒေါသထွက်လွယ်သော ဆိုင်ရှင်မာကျင်းလော့နှင့် မဆက်ဆံမိစေရန် ကြိုးစားနေရာချထားပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မာကျင်းလော့ကလည်း ထိုင်ရာမှထကာ ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

"အစ်မကြီး... ခဏနေပါဦး... "

ကြူးလွေက ကောင်တာကိုလျှောက်လာရင်း ကပျာကယာဟန့်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မာကျင်းလော့က သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ကြူးလွေအား လှည့်ကြည့်ပြီး ပြန်လည်၍ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာပြီး ကြူးလွေရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

"ဘာပြောချင်လို့လဲ... "

ကြူးလွေက ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ရှိသမျှဟင်းလျာ အကုန်စီမံပေးပါ... အကောင်းဆုံးအရက်အိုးတွေ ချပေးပါ... လူကိုးယောက်စာ စီမံပေးပါဗျာ... "

မာကျင်းလော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ... ဒါပဲလား... "

"ကျန်သေးတယ်... "

မာကျင်းလော့က ထုံးစံအတိုင်း စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။

"ဘာလဲ... မြန်မြန်ပြောပါ... ရှင်က စကားပြောရင် ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဆက်တည်း မပြောရတာလဲ... "

ကြူးလွေကပြုံးရင်း မာကျင်းလော့ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီဆိုင်တစ်ခုလုံး ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိသလဲ... "

မာကျင်းလော့ ဒေါသထွက်လာသည်။

"ဘာလဲ... ရှင်က ဒီဆိုင်ကိုဝယ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်မလို့လား... "

ကြူးလွေက အပြုံးမပျက်ပါချေ။

"ကျုပ်မေးတာကိုပဲ ဖြေပါ... "

လှပျိုဖြိုးစားသောက်ဆိုင်အား ဖျက်သိမ်းချင်နေသော မာကျင်းလော့က ဒေါသကိုထိန်းချုပ်လိုက်၏။

"အသပြာနှစ်ထောင်တော့ တန်လိမ့်မယ်... "

"ဟော့ဒီပစ္စည်းကလေးကို ကြည့်စမ်း... အသပြာဘယ်လောက်တန်မယ် ထင်သလဲ... "

ကြူးလွေက ထိုသို့ပြောရင်း ပုလဲတစ်ကုံးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

သူ၏ လက်ဝါးပေါ်ရှိ ပုလဲကုံးအား ငုံ့ကြည့်လိုက်သော မာကျင်းလော့၏မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်တောက်ပသွားသည်။

"အနည်းဆုံး အသပြာငါးထောင်လောက် တန်တာပေါ့... "

"ဒါဖြင့်... ဒီပုလဲကုံးဟာ ခင်ဗျားဆိုင်တစ်ခုလုံးထက် ပိုပြီး များတယ် မဟုတ်လား... "

မာကျင်းလော့က ကြူးလွေကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာလို့ အပိုတွေပြောနေရတာလဲ... ငါးထောင်က နှစ်ထောင်ထက် ပိုပြီးအဖိုးတန်တာကို ငြင်းတဲ့လူရှိသေးလို့လား... "

ကြူးလွေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း... ခင်ဗျား တကယ်ဒေါသကြီးတာပဲကိုး...ကျုပ်လည်း အပိုမပြောချင်ပါဘူး... ဒီပစ္စည်းကို ခင်ဗျားယူလိုက်ပါ... "

မာကျင်းလော့၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားသည်။

"ရှင်... ကျွန်မကို အပျင်းပြေ လာနောက်နေတာလား"

ကြူးလွေက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"ကျုပ် ဘာကြောင့် မင်းကိုနောက်ရမှာလဲ... ကျုပ်က ပျင်းတယ်ဆိုတာကို ကနေ့အထိ ဘယ်လိုခံစားချက်မှန်း မသိသေးဘူး... ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေလည်း မဟုတ်ဘူး... နောက်ဖို့ မလိုဘူး... "

မာကျင်းလော့က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်... ဒါ ဘာသဘောလဲ... "

ကြူးလွေက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"ဒီမှာတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနိုင်တယ်... ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေရှိလာရင် လျော်ကြေးအဖြစ် ပေးထားတာပါ... "

မာကျင်းလော့က ပုလဲကုံးအား မက်မောစွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

"တကယ်လို့ တိုက်ပွဲမဖြစ်ပွားခဲ့ရင်ကော... "

"ဒါဆိုရင်လည်း ဒီပုလဲကုံးဟာ စားသောက်ဖွယ်ရာနဲ့ အရက်အတွက် ကျသင့်ငွေလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပါ... "

ကြူးလွေက ထိုသို့ပြောရင်း ပုလဲကုံးကို မာကျင်းလော့၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မာကျင်းလော့၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ပြုံးရွှင်သွားသည်။ ဒေါသကြီးလှသော မာကျင်းလော့၏ဒေါသများသည် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ချေ။

"ကောင်းပါပြီရှင်... ကောင်းပါပြီ... လူကိုးယောက်အတွက် အရက်နဲ့စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို ဘယ်အချိန်မှာ တည်ခင်းပေးရမလဲ... အခုလား... "

ကြူးလွေက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်ဘူး... လူငါးယောက်ထပ်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှပါ... "

"ဘယ်အချိန် ရောက်လာမှာလဲ... "

ကြူးလွေက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

"မနက်ဖြန် မွန်းတည့်ချိန်... "

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော မာကျင်းလော့က သိမ်မွေ့စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့... အားလုံး လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်... အခုလည်း ရှင်တို့လေးယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေးလိုက်မယ်... "

ကြူးလွေက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။

"ကောင်းတာပေါ့... ဒါနဲ့... ခင်ဗျားတို့ဆိုင်မှာ မြေအောက်ခန်းရှိလား... "

မာကျင်းလော့က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

"ရှိပါတယ်... "

ကြူးလွေက မာကျင်းလော့ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျုပ်တို့ရဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ခင်ဗျားရဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ဒီတစ်ညထားချင်တယ်... ဖြစ်မလား... "

မာကျင်းလော့က ခပ်သွက်သွက်ခေါင်းညိတ်လေ၏။

"ဖြစ်ပါတယ်... ထားနိုင်ပါတယ်ရှင်... "

ကြူးလွေက ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း...

"လင်းယုန်... သူနဲ့လိုက်သွားပြီး ပစ္စည်းကို မြေအောက်ခန်းထဲထားလိုက်ပါ... ပြီးရင် မင်းကိုယ်တိုင် တစ်ဖဝါးမကွာ စောင့်ကြည့်နေပါ... "

ဟု လင်းယုန်အား လှည့်ကြည့်ရင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

လင်းယုန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ရွှေခြည်ရုပ်တုထည့်ထားသော အဝတ်အိတ်ကို ပခုံးပေါ်တင်ပြီး လှမ်းလာသည်။

"ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပါ... "

မာကျင်းလော့က ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

လင်းယုန်ကလည်း သူမ၏နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

... ...

အခန်း (၅၁)

သွေးကြွေးနိဂုံး

ဆိုင်လုလင်နှစ်ဦးက မီးခွက်များ ထွန်းညှိလိုက်ကြပေပြီ။

လောကတစ်ခုလုံးကို အမှောင်ထုက ဝါးမြိုလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလော။

ကောင်းလီ၊ ကြူးလွေနှင့် လုစုရှင်းတို့မှာ စားသောက်ပြီးစီးနေပြီ။

ထို့ကြောင့်...

ဆိုင်လုလင်တစ်ဦးက ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်းရန် လင်ပန်းတစ်ချပ်အတွင်းသို့ စနစ်တကျစီထည့်နေသည်။

ထိုဆိုင်လုလင်၏ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ ကြီးမားကြမ်းတမ်းသော လက်ဝါးတစ်ဖက် ကျရောက်လာသည်။

ဆိုင်လုလင်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကောင်းလီအား မော့ကြည့်လိုက်၏။

"လူကြီးမင်း ဘာအလို... ရှိသေးလို့လဲ... "

ကောင်းလီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

"မင်းတို့ရဲ့ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးရော... "

"စောစောက လူကြီးမင်းရဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့အတူ မြေအောက်ခန်းကို သွားကြတယ်လေ... "

ကောင်းလီက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါကို ငါသိတာပေါ့... သူတို့ ဘာကြောင့် အခုထိ ပြန်ရောက်မလာလဲလို့ ငါမေးနေတာကွ... "

ဆိုင်လုလင်က ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်သည်။

"မသိဘူး ခင်ဗျ... "

"ဒါဆို သွားကြည့်စမ်း... ကျုပ်လူအတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာတွေပါ ယူသွားလိုက်ဦးနော်... "

ဆိုင်လုလင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါပြီ"

သူ၏ပခုံးပေါ်မှ လက်တစ်ဖက်ကို ကောင်းလီက ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်က လင်ပန်းကိုမ,ကာ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခွာသွား၏။

မကြာမီ...

ထိုဆိုင်လုလင်မှာ ယင်းနေရာသို့ အပြေးအလွှားဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

"ဒုက္ခပါပဲဗျာ... လုပ်ကြပါဦး... "

ကောင်းလီ၊ ကြူးလွေနှင့် လုစုရှင်းတို့က ထိုလူအား မျက်မှောင်ကုတ်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

"ဘာဖြစ်လာတာလဲ... "

ကောင်းလီက ဆီးကြိုမေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိုင်လုလင်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။

"ဆိုင်ရှင်နဲ့ ဟို... ဟိုလူ... "

ကောင်းလီတို့က ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်ကြသည်။

"အမြန်ပြောစမ်း... သူတို့ဘာဖြစ်နေပြီလဲ... "

ကောင်းလီ၏အော်ငေါက်သံကြောင့် ဆိုင်လုလင်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်တုန်ခါသွားရသည်။

"သေပြီထင်တယ်ဗျ... "

ကောင်းလီ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

"မြေအောက်ခန်း ဘယ်မှာလဲ... "

"ကျွန်... ကျွန်တော့်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ... "

ဆိုင်လုလင်က ထိုသို့ပြောပြီး ထိုနေရာမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားသည်။

ကောင်းလီ၊ ကြူးလွေနှင့် လုစုရှင်းတို့လည်း သူ၏လမ်းပြခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

"မြန်မြန်သွားစမ်း... "

ကောင်းလီ၏အမိန့်ပေးသံက ကြမ်းတမ်းစွာ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

မီးအိမ်တစ်လုံး၏ အလင်းရောင်ဖြင့် သွေးအိုင်ထဲ၌လဲကျငြိမ်သက်နေကြသော လင်းယုန်နှင့် မာကျင်းလော့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူတို့၏အလောင်းများအား ကြည့်ရင်း လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

"အင်း... အလစ်လုပ်ကြခံလိုက်ရတာပဲ... ရွှေခြင်္သေ့ဂိုဏ်းခွဲမှူးတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ပဲဖြစ်မယ်... "

ကြူးလွေက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်မယ်... ရွှေခြင်္သေ့ရုပ်တုလည်း ပါသွားပြီ... "

ကောင်းလီက အေးစက်စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဆိုင်လုလင်နှစ်ဦးအား ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းတို့က ရွှေခြင်္သေ့ဂိုဏ်းခွဲမှူးတွေနဲ့ ပူးပေါင်းထားကြတယ်မဟုတ်လား... "

ဆိုင်လုလင်နှစ်ယောက်က ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းလိုက်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ... "

"မယုံရင်... ရှာ... ရှာကြည့်ပါ... "

ကောင်းလီက အေးစက်စက်ပြုံးလိုက်သည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ကိုတော့ ရှင်းပစ်ရလိမ့်မယ်... ဒါမှ ကျုပ်ဒေါသပြေနိုင်မှာပေါ့... "

ထိုသို့ပြောရင်း လက်နှစ်ဖက်အား လျှင်မြန်စွာ **လှုပ်ရှားလိုက်**သည်။

"အင့်... "

"အား... "

ဆိုင်လုလင်နှစ်ယောက်မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားကြရာသည်။

အပြစ်မဲ့လူနှစ်ဦး သေဆုံးသွားကြခြင်းပင်။

သူတို့၏အလောင်းများအား ငုံ့ကြည့်ရင်း လုစုရှင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... အခု ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... "

"ရွှေခြသေ့ရုပ်တု ယူသွားတဲ့လူကို ရှာကြရမှာပေါ့... "

ကောင်းလီ၏စကားသံအဆုံး၌ ရုတ်တရက်...

"မလိုတော့ဘူး... "

"ဟင်... "

စကားသံနှင့်အတူ ကောင်းလီရှေ့သို့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုက ကျရောက်လာသည်။

"ဟာ... ကျားခံတပ်ပိုင်ရှင်လုံအိချိုပါလား... သူ့ကို ဘယ်သူသတ်လိုက်တာလဲ... "

ကောင်းလီ၏စကားသံအဆုံး၌...

"ကျုပ်ပဲ... "

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ကောင်းလီရှေ့သို့ အဖြူရောင်ဝတ်အဘိုးအိုတစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။

သမားတော်ကြီးယုပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

"ဆရာ... "

လုစုရှင်းက ဝမ်းသာအားရခေါ်ရင်း သမားတော်ကြီးယုနံဘေးသို့ ပြေးလွှားသွား၏။

"ဆရာ... ဘာကြောင့် ဒီကိုလိုက်လာတာလဲ... "

"မင်းပေးလိုက်တဲ့တာဝန်ကို ကျုပ် လုပ်ဆောင်ပြီးသွားလို့ပေါ့... "

သမားတော်ကြီးယု၏စကားကြောင့် လုစုရှင်း၏မျက်လုံးအစုံဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

"ဒါဖြင့်... ချိုင်ချန်းကို ကယ်တင်လိုက်နိုင်ပြီပေါ့... ဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ချိုင်ချန်းကို အလွယ်တကူ ကယ်တင်နိုင်တာဟာ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ ကူညီပေးလို့ပါ... "

"ကျန်းချစ်ချစ်လား... "

သမားတော်ကြီးယုက ထပ်မံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... အခု ချိုင်ချန်းနဲ့အတူ သူတို့သားအမိကို ကျုပ် လုံခြုံတဲ့တစ်နေရာမှာ ပို့ထားပြီးပြီ... ဪ... သတင်းကောင်းတစ်ခု ပြောရဦးမယ်... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"ဘာလဲ... "

"အခုဆိုရင် ရွှေခြသေ့ဂိုဏ်းခွဲမှူး ငါးယောက်စလုံးသေဆုံးသွားပါပြီ... "

လုစုရှင်းက မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

"ဆရာ သတ်လိုက်တာလား... "

"ဟုတ်တယ်... သူတို့က ကျားခံတပ်မှာ စုဝေးတိုင်ပင်နေကြတယ်... ကျုပ်လည်း ဝင်တိုက်တာ လုံအိချိုကလွဲပြီး အားလုံး သေဆုံးသွားပြီ... အခု ဒီကိုလာတော့ လုံအိချိုကိုတွေ့တာနဲ့ သတ်လိုက်ပြီလေ... "

ကောင်းလီက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ရှေ့သို့တိုးလာသည်။

"ဒါဖြင့်... ရွှေခြသေ့ရုပ်တုကော ဘယ်မှာလဲ... "

သူ့အား သမားတော်ကြီးယုက လှည့်မကြည့်ပါချေ။

"မင်းကို နောက်ထပ်သတင်းကောင်း ပြောရဦးမယ်... "

လုစုရှင်းက နားမလည်နိုင်ဟန် သမားတော်ကြီးယုအား ဇေ့ဇေ့ကြည့်လိုက်၏။

"ပြောပါ... "

"ဂူတစ်ရာတောင်ကို လူဆိုးထိန်းကျွေ့မင်ခေါင်းဆောင်တဲ့ စစ်သည်တော်တွေ အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီ... အခု အပြင်မှာ တပ်မှူးလေးဝမ့်ဖိန် ဦးဆောင်တဲ့ စစ်သည်တော်တွေ ရောက်နေတယ်... မင်း ကောင်းလီရဲ့အလောင်းကို အပ်နိုင်ရင် ဆုငွေ ငါးထောင်ပေးမယ်လို့ မှာလိုက်တယ်... "

ကောင်းလီနှင့် ကြူးလွေတို့၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်စီ တုန်ခါ

သွားကြသည်။

ကောင်းလီက မိုးကြိုးဓား၏လက်ကိုင်ရိုးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း လုစုရှင်း၏ ပြုံးရွှင်နေသော မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ပေယွဲ့စိမ်း... မင်းက ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်နေတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား... "

လုစုရှင်းက အေးစက်စက်ထန်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကောင်းလီအား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

"ကျုပ်က ပေယွဲ့စိမ်း မဟုတ်ဘူး... လွန်ခဲ့တဲ့ရှစ်နှစ်က ခင်ဗျား လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ ဓားနှစ်လက်အာမခံဌာနပိုင်ရှင်တွေရဲ့သား လုစုရှင်းပဲ... "

ကောင်းလီ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

"မင်းက လုစုရှင်းကိုး... မင်း အတော်ဟန်ဆောင်ကောင်းတာပဲ... ကျုပ်ရဲ့မိုးကြိုးဓားအဖွဲ့ကို ဖျက်ဆီးတဲ့အတွက် ကျုပ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး... "

လုစုရှင်းကလည်း ပြန်အော်သည်။ သူ့အသံသည် စိတ်လှုပ်ရှားသဖြင့် တုန်ရီနေသည်။

"ခင်ဗျားကများ ပြောရသေးသလား... ဘယ်သူကစပြီး ကျူးလွန်တာလဲ... ဘယ်သူက ကျုပ်အဖေနဲ့ အမေကို သတ်တာလဲ... အဲ့ဒီအတွက် ခင်ဗျားရဲ့ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးတာ ကျုပ် လွန်သလား... တကယ်တော့ အဲဒါက ပဏာမပဲ... တကယ့်ကိုယ်ထည်က အခုမှ

လာမှာ... "

"အေး... မင်းသေမှ အဲ့ဒီရန်ကြွေးက ပြေအေးမှာကွ... "

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ထိပ်ပိုင်းကျိုးနေသော မိုးကြိုးဓားကြီးကို ဆွဲထုတ်ကာ လုစုရှင်းထံသို့ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

လုစုရှင်းက ခန္ဓာကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့ရှောင်တိမ်းရင်း ဓားဆွဲထုတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားနေသော ကျူးလွေကို သမားတော်ကြီးယုက သွေးကြောပိတ် ဖမ်းချုပ်ပြီးနောက် တိုက်ပွဲကို စောင့်ကြည့်နေလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲက မကြာမြင့်လှပါ။

"အား... "

"ဝုန်း... "

ကောင်းလီ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားပေပြီ။

လုစုရှင်းသည် ကောင်းလီထံသို့ လျှောက်သွားပြီး လဲကျနေသည့် ကောင်းလီအား ကြည့်လိုက်၏။

ကောင်းလီသည် နှုတ်ခမ်းမှသွေးများ စီးကျနေရာမှ လုစုရှင်းကို မော့ကြည့်လေ၏။

"ဝေ့... "

သူသည် သွေးများထိုးအန်သည်။

လုစုရှင်းကမူ အကြင်နာကင်းမဲ့သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

"ဝေ့... ဝေ့... "

ကောင်းလီ သွေးနှစ်ချက်ထိုးအန်ပြီး ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

"ကျုပ်မိဘကို ရက်ရက်စက်စက် ထိုးသတ်ခဲ့တဲ့အပြစ်အတွက် ခင်ဗျားထိုက်သင့်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ဟာ အဲ့ဒါပဲ... "

လုစုရှင်းက ဟားတိုက်ရယ်မောရင်း ဓားမှသွေးများကို ကောင်းလီ၏အင်္ကျီဖြင့် သန့်စင်ပြီး ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သမားတော်ကြီးယုရှေ့၌ ဒူးထောက်ရင်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဦးတိုက်လိုက်၏။

"ဆရာ... ဆရာရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ဒီလူယုတ်မာကို သုတ်သင်နိုင်တာပါ... ဆရာ့ကို ဂါရဝပြုပါတယ်... "

"ထပါ... ထပါ... "

သမားတော်ကြီးယုက ထိုသို့ပြောရင်း လုစုရှင်း၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်တွဲထူပေးလိုက်သည်။

"ကျုပ်က မင်းရဲ့ဆရာပဲ... ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့... နောက်ဆို ကျုပ်တို့မိသားစု အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေအဖြစ် ရပ်တည်ပြီး အမှောင်လောကသားတွေကို ဖယ်ရှားပြီး သိုင်းလောကကို သန့်စင်ကြရမယ်... "

လုစုရှင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

"မိသားစုဟုတ်လား... "

သမားတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်လေ... မင်းနဲ့ချိုင်ချန်းရယ်... ကျန်းချစ်ချစ်တို့ သားအမိရယ်... ကျုပ်ရယ်က မိသားစုတွေပဲပေါ့... မင်းကို ချိုင်ချန်းကလည်း ချစ်တယ်... ကျန်းချစ်ချစ်ကလည်း ချစ်တယ်... ဖေယို့ကလည်းချစ်တယ်... အဲ့ဒါမိသားစုအချစ်ပေါ့... "

လုစုရှင်းက အားပါးတရပြုံးရယ်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ... "

"ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... "

လုစုရှင်းနှင့် သမားတော်ကြီးယုတို့၏ ရယ်မောသံတို့က ကျယ်လောင်စွာ ထိုးထွက်လာလေတော့သည်။

••• •••

မိုးမောက်နေသော မြေပုံတစ်ခု... ။

သွေးဘီလူး၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားသော ဖန်ယင်းမေ၏ မြေပုံရှေ့၌ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသော လူငါးယောက် ရပ်တန့်နေကြသည်။

လုစုရှင်း၊ ချင်းချိုင်ချန်း၊ ကျန်းချစ်ချစ်၊ လင်းဖေယို့နှင့် သမားတော်ကြီးယုတို့ ဖြစ်၏။

လုစုရှင်းက ရီဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မြေပုံအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံ၌ သူ့အား အမြဲတစေ ဂရုတစိုက်ကူညီခဲ့သော ဖန်ယင်းမေ၏ လှုပ်ရှားပုံများကို မြင်ယောင်လျက်...

ရတ်တရက်...

လုစုရှင်းသည် မြေပေါ်သို့ ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။

သူ့နောက်မှ ချင်းချိုင်ချန်း၊ ကျန်းချစ်ချစ်နှင့် ဖေယို့တို့က လိုက်ထိုင်ချသည်။

ထို့နောက်...

သူတို့သည် ဖန်ယင်းမေ၏မြေပုံအား ဦးတိုက်ကန်တော့လိုက်ကြသည်။

"အစ်မ... ကျွန်တော် အစ်မကို လာတွေ့တာပါ... ကျွန်တော်ရဲ့ မိဘတွေနဲ့ ဆရာမတို့ကိုလည်း ချိုင်ချန်းနဲ့ ကျန်းချစ်ချစ်တို့က သွားတွေ့ပြီးပါပြီ... ကျွန်တော်တို့အစ်မကို မကြာခဏလာတွေ့ပါ့မယ်ဗျာ"

လုစုရှင်းက တိုးညင်းသောအသံဖြင့် တီးတိုးပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချင်းချိုင်ချန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"အင်း... မမရယ်... ကျွန်မအပေါ် ကောင်းခဲ့တာတွေအတွက် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခွင့်တောင် ဘာကြောင့်မပေးရတာလဲ... "

ထိုသို့ပြောပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

"ဒကာကြီးတို့ ရောက်လာပြီကိုး... "

ကြည်လင်အေးမြသော စကားသံကြောင့် အားလုံးသော

လူများက လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ...

တည်ငြိမ်စွာ **လှမ်းလာ**နေသော သီလရှင်နှစ်ပါးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော သီလရှင်နှင့် အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသော သီလရှင်တို့ဖြစ်၏။

အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိသော သီလရှင်အား တွေ့မြင်သောအခါ လုစုရှင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

"ရှမ်းရှမ်း... "

မှန်ပါသည်။

အသက်ငယ်ရွယ်သော သီလရှင်မှာ သွေးဘီလူး၏သမီး ဖြစ်သူ ရှမ်းရှမ်း ဖြစ်၏။

အသက်ကြီးသောသီလရှင်က သမားတော်ကြီးယုရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

"ဒကာကြီး... ဆရာလေးကို မှတ်မိသလား... "

သမားတော်ကြီးယုက ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"မှတ်မိပါတယ်... မင်းက ချင်းချင်းလေ... ရှမ်းရှမ်းရဲ့အမေ မဟုတ်လား... "

သီလရှင်နှစ်ပါးက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

လုစုရှင်းက ဒူးထောက်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

"အစ်မရဲ့မြေပုံကို မဖယ်ရှားတဲ့အတွက် ဆရာလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... "

ရှမ်းရှမ်းက လက်ကာပြလို**က်သည်**။

"ဒီလိုမပြောပါနဲ့... **ဆရာလေးတို့က လောကီသားတွေ** မဟုတ်တော့ပါဘူး... ဒါကြောင့် ချစ်ခြင်း၊ **မုန်းခြင်း**၊ ရန်လိုခြင်း၊ တုံ့ပြန်ခြင်းတွေကို မခံစားရတော့ပါဘူးလေ... ဒီတော့ ဒကာကြီးပြောတဲ့ အလုပ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး... "

သူမ၏စကားကို ချင်းချင်းက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒကာလေး... ဒီအတွက် စိတ်ဆောက မရောက်ပါနဲ့... ဒကာကြီးသွေးဘီလူးရဲ့ ရုပ်အလောင်းကိုတောင်... ဒကာမလေး ယင်းမေအတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့... တခြားနေရာမှာ မြှုပ်နှံထားပါတယ်... "

ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒကာကြီးတို့ ဒကာမလေးယင်းမေဆီကို လာနိုင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်... အခုတော့ ဆရာလေးတို့ တရားမှတ်ချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ပြန်ကြပါတော့... "

လုစုရှင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

"အင်း... ကျုပ် နားလည်ပါပြီ... ကျုပ်တို့အတွက် ဆရာလေးတို့ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး... ကျုပ်တို့ သွားပါ့မယ်... "

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ချင်းချိုင်ချုန်း၊ ကျန်းချစ်ချစ်နှင့် ဖေယို့တို့အပြင် သမားတော်ကြီးယုလည်း လိုက်ပါသွားလေ၏။

သူတို့၏နောက်ကျောအား သီလရှင်နှစ်ပါးက မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးအစုံတို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

သို့သော်...

သူတို့၏နှုတ်ခမ်းအစုံတို့က အေးချမ်းတည်ငြိမ်သော အပြုံးပန်းများ ပွင့်နေလေသည်တကား... ။

ပြီးပါပြီ။

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်